

CÍMLAPON

Szépségkirálynő misszionárius • *Durkó Sándor László*

Jocelyn Gracza megérkezett!

Csapódott a taxi ajtaja és nagy sebbel-lobbal, ahogy ígérte, pontban 10 órakor beviharzott. Szinte forrt körülötte a levegő.

A Népstadion intézményvezetőjéhez voltunk bejelentve. A Lydia Keresztény Női Konferencia helyszínét hirtelen meg kellett változtatni, a nagyszámú jelentkező miatt. Gyors terepszemle, majd irány a Vezér! Nagy a tét, mert ha nem tudunk megállapodni, veszélyben foroghat az oly régen várt konferencia. Kár lenne, mert a nők igazán megérdemlik, hogy összejöjjenek és gondjaikról, problémáikról szót váltsanak.

Az igazgató talpig úriember, de látszik rajta, hogy tárgyalópartnere a cserfes és kedves akcentussal beszélő Jocelyn „kezelési utasítását” még nem ismeri. Hirtelen kulcskérdéssé válik a színek összhangja. Mert nem mindegy, milyen színű a függöny, a szőnyeg, a széksor, hiszen tavasz van, és a tavasz színeinek kell dominálnia.

A következő pillanatban a kabátügynél tartanak, ami Amerikában nem probléma, ott szinte mindenki kocsival jár, és kabátját a kocsiban hagyja. Próbálja csak meg valaki ezt nálunk! Hamarosan se kabátja, se kocsija.

Kritika éri még a valaha fehérre festett falat, viszont van tükör a női mosdóban.

Érvek, ellenérvek... majd megszületik a szerződés. A Lydia Konferencia az Olimpiai csarnokban lesz!

Kifelé jövet – a szikrázó napsütésben – Jocelynnel madarat lehetne fogatni. Gyorsan kihasználom az alkalmat és felajánlom, hogy hazaviszem kocsival, cserébe viszont beszélnie kell magáról. Könnyen rááll, szeret beszélni, igazi társasági ember.

Otthon férje, Paul fogad bennünket. Látszik, jól ismeri élete párját, mert azt mondja: Drágám, kérlek, röviden: igennel vagy nemmel válaszolj! 1. Sikerült-e új helyszínt találni a konferenciára? 2. Sikerült-e lemondani a már lefoglalt előző helyszínt? A válasz: igen, igen. Kértem Jocelynt, kérdéseimre ne ilyen igei (Legyen a ti beszédetek úgy-úgy, nem-nem... Mt 5,37 rövidséggel válaszoljon.)

A nappaliban régi, fából készült villamosmakett, alatta ládika és különféle mütyűrök, érdekességek. Megtudom, hogy ezek az értékek mind az Ecseri piacról származnak.

Paul közben lefekteti a legkisebb fiút, Istvánt. Jonatán óvodában, Abigél pedig iskolában van. Épp előző nap nyert iskolai irodalmi versenyt, megelőzve a magyar anyanyelvűeket.

A hatéves traktoros

– *Gyermekeitek körülményei mennyiben mások, mint a tied volt hasonló korodban?*

– Édesapám földműves és állattenyésztő, úgynevezett farmer volt az Egyesült Államok North Dakota államának Rugby falucskájában, a kanadai határtól mintegy 40 km-re. A földünk sajnos gyenge minőségű volt, dimbes-dombos, néhol sziklás. Ötszáz birka és hetvenöt tehén tartozott a farmhoz. Nagyon sokat kellett dolgozni, mégis szegények voltunk. Nem volt könnyű gyermekkorom. Különösen, amikor idősebb testvéreim egyetemre kerültek én segítettem édesapámnak. Már hatéves koromban traktort vezettem, nem kedvtelésből. Úgy

éreztem, nekem a farmon van a helyem, egy farmer feleségeként egész életemben gazdálkodni fogok.

– *Nem így történt!*

– Hála Istennek, nem. Pedig én tényleg éltem-haltam a farmért. Édesapám több szívinfarktust kapott, amikor beteg volt, nekem kellett vezetnem a gazdaságot. Reggel fél ötkor keltem, mert két és fél órába telt, amíg megfejtem a teheneket, majd mentem és vittem kisebb testvéreimet az iskolába. Délután az állatok ellátása után következett az esti fejés. Úgy éreztem, én vagyok a „férfi” beteg édesapám mellett a házban.

– *Nem akartál lemaradni virtusban sem a fiúktól?*

– De nem ám! Ennek köszönhettem egyik súlyos balesetemet is. A környékről a fiúk az istálló tetejéről a szénaboglyába ugráltak úgy, hogy három szaltót téve érkeztek a szénába. Én is meg akartam csinálni, de elvitettem az ugrást, és nem a szénakazalba estem, hanem mellé, a földre. Igaz, a hármas szaltó sikerült. Határozottan emlékszem, hogy nem sírtam, mert ott voltak a fiúk, pedig a térdem szétment, borzasztó fájdalmaim voltak. Ezután műtétek sorozata következett, és hónapokig gipszben volt a lábam.

Kisöcsi egy homokbányáért

– *Pedig szüleid örökbe fogadtak egy árva kisfiút, sokan voltatok és szegényesen éltetek.*

– Igen, nagyon szeretem fogadott öcsémet. Szüleim igazi istenfélő emberek voltak, most, idős korukban is azok. Hallottak egy kisfiúról, aki már óvodás korú volt, és senki nem fogadta örökbe. Gyermekeket örökbe fogadni hosszú idő és sok pénz Amerikában is. Telt az idő, pénzünk viszont nem volt. Egyszer a környéken építeni akartak valamit, és édesapámtól meg akarták venni a földünkön lévő homokbányát. Először gondolkodott rajta, majd végül is eladta azzal, hogy az érte kapott ötezer dollárból fedezi a kisfiú örökbefogadási költségét. Így lett homokbánya helyett egy aranyos kistestvérünk.

A farmerek szépségkirálynője

– *Tizennyolc évesen szépségkirálynő voltál.*

– Igen. A farmerek leányai versenyeztek, ki a legszebb. Falumban és az államban is én bizonyultam a legszebb farmerlánynak. Meg is koronáztak. Magazinok címlapjára kerültem, reklámoztam a mezőgazdasági termékeket, rendszeresen szerepeltem a tévében.

– *Most már értem, honnan ered magabiztos fellépésed!*

– Ez az időszak biztosan sokat számított. A falusi lánynak meg kellett tanulnia beilleszkedni a városba. Nálunk a faluban nem volt jelzőlámpa, KRESZ-tábla sem. Mindenki tudta, hogy ki merre lakik, merre fog a járművével kanyarodni. Mikor a városba kerültem, eleinte úgy közlekedtem, mint odahaza. Bementem az egyirányú utcába ellentétes irányból, és még sorolhatnám.

– *Nem bombázták ajánlataikkal a királyfi jelöltek a farmer királynőt?*

– Dehogynem. Sok levelet kaptam farmer fiúktól, hogy legyek a feleségük. Írták, hány tehenük és birkájuk van.

– *Úgy látom, nálad mégsem ez lett a mérce.*

– Majdnem. Csak édesapám bölcsességének köszönhető, hogy akkor nem mentem férjhez. Nem szerettem városban élni, idegen volt az egyetem is, ahová jártam. Hazamenve, mondtam szüleimnek, hogy hazaköltözöm, férjhez megyek, bár csak a fiú szeretett igazán, én nem, de volt már ilyen, és lesz is. Majdcsak megleszünk, szülöm sorban a gyerekeket. Szüleim azt mondták, hogy mielőtt döntenék, elvisznek valahová. El is vittek egy nagycsaláddhoz, ahol több mint egy tucat gyerek volt.

Az édesanya hozzám hasonlóan szép volt leány korában, de a sok gyerek, a nincstelenség tönkretette. A látvány, az élmény olyan hatással volt rám, hogy már nem akartam menekülésből férjhezmenni, hanem folytattam tanulmányaimat.

„Ő megsebez, de be is kötöz...”

– *Hívő voltál ekkor?*

– Már hatéves koromban megtértem, be is merítkeztem. Olyan szegény volt a gyülekezetünk, hogy nem volt bemerítő medencéje, így ősszel a már jeges tóba merített be a lelkész. Tinédzser koromban világi barátnőim, barátaim nem voltak rám jó hatással. Csak muszájból mentem el a gyülekezetbe. Alig vártam, hogy nagykorú legyek, és kikerüljek a szülői kényszer hatása alól.

– *Mint szépségkirálynő boldog voltál?*

– Nem igazán. Egy már valaha hitre jutott fiatal soha nem lehet boldog a világban. Önfejtésem majdnem az életembe került. Sőt, nemcsak az enyémbé...

– *Úgy érzem, erről nem szívesen beszélsz.*

– Mit gondolsz, a tékozló fiú szívesen mesélt a disznóvályúról? Tanulásgként azért erről az időszakról el kell mondanom, hogy azok a hívő fiatalok, akik nyugnek érzik szüleik féltő szeretetét, ne feledjék, hogy Isten megbocsát, de leperli a tékozló időszakot. Én nagyon magabiztos lettem, felépítettem az életemet, elterveztem a karrieremet, de Isten nélkül. És akkor, amikor az illető férfi (nem a farmer), akire az egészséget alapoztam, meghalt, kártyavárként összeomlott minden. Bűneim következményeként majdnem én is meghaltam, de Isten lehajolt hozzám és „bekötözött”.

– *Hogyan?*

– Kórházban feküdtem. Jött a pünkösdi lelkész és vádolt, én kizavartam a szobámból. Ekkor megkeresett egy evangélikus lelkész, aki nem vádolt, nem nyomott lejjebb. Én nagyon jól tudtam, miért van mindez. Ő meghallgatta kétségbeesett vergődésemet, és isteni szeretetet sugározva, Isten ígéjével gyógyított. Kézen fogott és visszavezetett Istenhez.

A kórházból kikerülve egyik éjjel nem tudtam aludni. Kimentem a kertbe és a kerítésnek támaszkodtam. Ilyenkor késő éjjel felénk a madár se járt. Egyszer csak fejem fölött elhúzott egy repülőgép. Még el sem ment, amikor jött egy vonat és egy autó is. Isten akkor üzent, e képen keresztül, hogy új életemben új szolgálatot ad.

– *Az Úr vezetett ezután úton, sínen, vízen, levegőben?*

– Igen. Jelentkeztem misszionáriusnak, majd elkerültem Egyiptomba, Assiont városba, ahol a világ legrégebbi pünkösdi árvaháza működik.

– *Mióta?*

– Úgy hiszem, több mint nyolcvanöt éve. Egészen Szadat elnök idejéig együtt voltak a muszlim és keresztény gyerekek, ez egyedülálló volt a földön. Hatezer gyermek volt ekkor az árvaházban. Szadat felesége különválasztatta őket. Mivel Egyiptomban 10% körüli a keresztények létszáma, így az árvaházban is hasonló volt az arány, körülbelül hatszáz árva maradt.

– *Mi volt a feladatod?*

– Amerikában divattervezést is tanultam, így a lányokat tanítottam varrni.

Pattogatott kukoricát hozott

– *Hogy került az életedbe Paul?*

– Még mielőtt Egyiptomba mentem, egy barátom elhívott az egyik gyülekezetbe a Joni című videofilm nyilvános vetítésére. A barátom barátja volt Paul. Én nem nagyon hederítettem rá, a film előtt lezser voltam. Szüleim azt nevelték belém, hogy a mozi bűn, és most íme a gyülekezetbe jött. Zavaromat azzal próbáltam leplezni, hogy követeltem a fiúktól az ilyen helyen megszokott kólát és pattogatott kukoricát.

A film közben ki kellett mennem, annyira zokogtam. Előtte halt meg a nővérem autóbalesetben, neki is kitört a nyaka, mint Joninak. Nagyon friss volt még a fájdalom.

– *Paul talán utánad ment?*

– Nem, hanem másnap egy kosárlabdameccsen voltam valakivel, és egy nyakigláb fiút

cikiztünk. No, nem a játékát, hanem a fizimiskáját. Csak a végén ismertem meg, hogy ő az, aki előző este a szomszédom volt. Elhívott egy másik vetítésre, ahová már kólával és pattogatott kukoricával jött. Az eredményét látod!

– *Miatta jöttél vissza Egyiptomból?*

– Igen. Ő akkor végzett az egyetemen, és együtt akartam kezdeni vele a szolgálatot az egyetemi misszióban, Houstonban. Fiatal egyetemisták között dolgoztunk, de Paul mindig arról beszélt, hogy Magyarországra fogunk menni, mert Isten oda hívta el.

Éjjel egy hang hallatszott

– *Mit szóltál hozzá?*

– Én németül tanultam, és inkább Németországba szerettem volna menni. Ezügyben még segíteni is akartam az Úrnak. Mikor Paul félálomban volt, a kezemmel tölcseért csináltam és elváltoztatott hangon „isteni üzenetet” próbáltam utánozni: Paul, menjetek Németországba. Nem sikerült a csel, mert másnap azt mondta Paul, hogy szerencsére még meg tudja különböztetni az Úr hangját a felesége hangjától.

– *Azóta is?*

– Azóta is!

– *Végül ki győzött meg, az Úr vagy Paul?*

– Az Úr. Mikor én is megkaptam a szívemben, hogy az Úr Magyarországra küld minket, bejártam a környék boltjait magyar árut keresve. Egyik helyen piros paprikát találtam. Megvettem, kiöntöttem a zacskóból annak tartalmát, majd férjem párnája alá rejtettem, jelezvén, hogy „ahová Te mégis odamegyek én is”.

– *Nagyon otthonosan mozogsz Magyarországon.*

– Megszerettem ezt az országot, férjem őseinek földjét. Ideérkezésünk másnapján, Mikuláskor felmentünk a Gellérthegyre. Onnan néztük Budapestet. Naplemente volt. Amint a csodálatos látványban gyönyörködtünk, betöltött Isten szeretete, és olyan melegség áradt szét bennem, mint amelyet akkor érez az ember, ha hazaér az atyai házba.

Ettől a pillanattól kezdve nemcsak tudtam, éreztem is, hogy Isten küldetésében a helyünkön vagyunk. Két gyermekünk itt született Budapesten. Amikor egy évre visszamentünk Amerikába, kislányunk, Abigél azt kérdezte egy hónap után, hogy mikor megyünk már haza. Jól érezzük, helyünkön érezzük magunkat. Ez nem jelenti azt, hogy mindig minden simán megy. Amerikai testvéreknek mutattam Budapest nevezetességeit, amikor minden pénzem ellopták. Máskor betörték a lakásunkba. Egyik gyermekünk olyan súlyos szalmonella fertőzést kapott a húsvéti tojástól, hogy Amerikába kellett vinnünk kezeltetni. De tudjuk, hogy miután az Úr küldött ide bennünket, tudja, hol vagyunk és mi történik velünk. Mindig az Ő akaratát szeretnénk cselekedni – ha úgy akarja Magyarországon még sokáig.

– Közben Paul hazahozza az óvodából és iskolából a gyerekeket. Élik a magyar családok megszokott hétköznapijait. Az igazi műszak este, takarodó után kezdődik. Van, amikor hajnalig a számítógép előtt ülnek. Az éves pénzügyi beszámoló idején – merthogy nemcsak az Úrnak, hanem a missziós társaságnak is el kell számolni az idővel és a pénzzel – Jocelyn háromnapos hideg élelemmel elvonult, és éjjel-nappal azt csinálta.

Jocelyn a Lydia Keresztény Női Egyesület elnöke. A Lydia magazinnal kapcsolatos ügyeket is ő irányítja, most pedig a Keresztény Női Konferencia szervezésével kapcsolatos dolgokat intézi. Kérdésemre, hogy a gyermekek, a család mellett miként jut minderre ideje, energiája, egyszerűen azt válaszolta: felülről!

Amikor Isten helyreállította, fogadalmat tett, hogy teljesen Őt akarja szolgálni.

Most itt a lehetőség, a kihívás. A szolgálat soha nem több, mint az erő, azaz Isten Szentlelkének ereje. Ő mindenkinek adja, aki kéri azt.

{k1997201}

A Gracza család otthonában

Lydia, a fájdalom gyermeke • Durkó Sándor László

Elizabeth Mittelstaedt, a Lydia keresztény női magazin szerkesztője gyermekkorában arról álmodott, hogy egyszer majd olyan hatással lesz a gyermekekre, mint kedvenc költője, Petőfi Sándor. Bizonyágtétele röviden:

Tizenhét éves voltam, amikor egy misszionáriusnő járt a városunkban. Elcsodálkoztam, hogy Isten nőket is használ eszközül. Akkor azt mondtam; Uram, ha még női munkatársra lesz szükséged, én kész vagyok szolgálni Neked. Harmincnyolc éves voltam, amikor egy fogászati kezelés következtében arcidegeim megsérültek. Azóta állandó fájdalommal élek. Az orvosok nem tudnak rajtam segíteni, és akkor ezt meg is mondták nekem. Egy világ dőlt össze bennem, depressziós állapotba kerültem. Egy hídon mentem át és arra gondoltam; nem kell egy életen át szenvednem a fájdalomtól, minden problémám egy szempillantás alatt megoldódik, ha levetem magam.

Amint lenéztem a hídról, a folyó melletti házakból fény szűrődött ki. A házak csodálatosnak látszottak messziről. Akkor ott az Úr arra tanított, hogy kívülről minden tökéletesnek látszik, de az ott élő emberek különféle testi-, lelki- bajokkal, családi problémákkal vagy egyedülléttel küszködnek. Megkérdezte tőlem, hogy kész vagyok-e a fájdalomban lévő batorítására. Igennel válaszoltam. Miután hazamentem, padlásszobámban imádkozva megtapasztaltam Isten különleges közelségét. Tudtam, hogy most bármit kérhetek Tőle, biztosan megkapom. Mérlegelni kezdtem; kérhetnék egy gyermeket, akire olyan régen vágytam, vagy egy órát, amit fájdalom nélkül tölthetek...

Végül tízezer asszonyt kértem, akiknek az evangéliummal szolgálhatok. E fájdalmas pillanatban született a Lydia magazin ötlete.

Azóta eltelt tizenkét év. Természetesen nem ment minden zökkenő nélkül. A Lydia magazin három nyelven jelenik meg, és közel egymillió ember olvassa, köztük több tízezer magyar nő is Közülük háromezer együtt volt 1997. március 22-én, Budapesten, az Olimpiai csarnokban.

Előzmény

Akik a szervezésben részt vettek, gondolták, hogy az Úr nagy áldást készít, mert sok akadállyal kellett szembenézni. Az utolsó pillanatban sikerült a konferenciának helyszínt találni. Elizabeth a konferencia előtt hetekig orvosi kezelésre szorult, a már említett fájdalmán kívül egy másik, fertőzött kullancs okozta probléma miatt. A HOPE for EUROPE nemzetközi női konferenciára, melynek a márc. 22-e volt a zárónapja, Elizabeth tolókokosin érkezett. Imádkoztak érte, és az Úr úgy megerősítette, mankóra sem volt szüksége. Ő erről úgy beszél: a gyógyulás várószobájában vagyok.

Jocelyn Grácza, a HOPE for EUROPE konferenciáról hazafele menet a jeges lépcsőn megcsúszott és elesett. Ha az Úr angyalai nincsenek ott, biztosan nem ússza meg könnyebb sérülésekkel.

Konferenciái pillanatképek

– A parkolást irányító rendezők csodálkoztak, hogy milyen kevesen érkeztek személygépkocsival. Megtalálták a magyarázatot is: A férfiak így merték nyugodtan elengedni életük párját.

– Nemcsak a parkolóban voltak férfiak, hanem a konferencián résztvevők között is, a közösség elnöke, lelkészek, gyülekezeti munkások. A többség arra hivatkozott, szereteteit hozta, de látszott rajtuk a kíváncsiság is. És – elmondásuk szerint – nem bánták meg. Aki kíváncsi rá, hogy miért nem, az az alábbi címen megrendelheti a konferenciáról készült hang- vagy videokazettát.

Lydia KENET 1701 Budapest, Pf: 74.

Szolgálat

– Különbööző országok egyházait, közösségeit képviselte az a közel kétszáz asszony, aki már a HOPE for EUROPE konferencián is tanácskozott. Néhányan e záró alkalmon is részt vettek.

– Egy finn cigányasszony, Tuula Akerlund a finn parlament tagja cigány éneket énekelt, és kérte a jelenlevőket, hogy nagyon szeressék a cigányokat.

– Bizonyságot tett Veresné Ady Anna, Ady Endre rokona, a romániai Csíkszeredáról. Sorsa megrendítő, hite példaértékű. Lelkipásztor férjét az elmúlt rendszerben a román rendőrség kétszer is megmérgezte, de az Úr meggyógyította. Arról is beszélt, hogy öt gyermeke közül egyet, Barnabást csak rövid időre kapta ajándékba. Aki három éves korában kapott védőoltás következtében megbetegedett, izmai elsorvadtak. Tízéves kora óta tolókkocsiban él. Most tizenhat éves és egyszer sem kérdezte, hogy miért kell így élnie. Hálás az életért, és vigasztalja anyját, hogy nemsokára az Úrhoz megy, és majd ott találkoznak. Édesapja tavaly bementette, mert már készül arra, hogy Istentől új testet kapjon. Kishúga, Napsugár hívogatja a környékről a gyermekeket, akiknek a halálos beteg Barnabás bizonyoságot tesz Isten szeretetéről.

– Az igei tanító Jill Briscoe volt az Amerikai Egyesült Államokból. Dél előtt a Lk 5,1–11 versei alapján szólt. Jézusnak szüksége volt Péter hajójára, amely szószékévé vált. Jézus a mi életünk hajójába is be akar szállni, hogy rajtunk keresztül szólhasson azokhoz, akik a parton állnak. Hajóink alkalmasak a halászatra, de sekély vízben nem lehet halat fogni. Engedelmeskedjünk Jézusnak és evezzünk a mélyre! Jézus nagyon jól tudja, hogy hol vannak a halak. Lépjünk ki sekély keresztyén életünkből, mély vizekre csak hittel indulhatunk. Ne ragaszkodjunk a saját elképzeléseinkhez! Szabaduljunk meg mindattól, amelyeket oly erősen markolunk!

Dél után Mt 14. részéből szólt a tanítás. Keresztelő Jánost megölték, erről Jézust is tájékoztatták. Jézus nagyon szomorú volt halála miatt. Beszállt tanítványával a hajóba, és elment a tó túlsó partjára gyászolni, de ott már várta a tömeg. Jézus meglátta a nélkülözőket és együttérzés, fájdalom töltötte el. Megszánta a rá várókat, majd gondoskodott róluk. Fájdalmában és gyászában is szolgált.

Gondoskodott az ott lévőkéről testileg is. Ebben egy kisfiú volt a segítségére egyszerű kenyérével és halával. A kisfiú nem tartott meg magának a kenyérből és a halából, hanem mindet odaadta. Jézus pedig elfogadta, összetörte és továbbadta. Amink van adjuk oda – adjuk át magunkat – Jézusnak. Ne feledjük, Jézus kezében a megtöretés az alkalmassá tétel eszköze.

Nincs vége

Az Élet Szava Alapítvány zenészei csodálatos hangulatot teremtettek. Lassan oszlott a tömeg. Elizabeth dedikált, és közben a csodás virágkompozícióból egy-egy szálát ajándékozott. Eszembe jutott, hogy másnap virágvasárnap...
Vannak asszonyok, akik készítik az Úrnak útját. Egy másik Elizabeth azaz Erzsébet, a frissen megtértekért imádkozott. Az alkalom előtt láttam, amint Fábiánné Erzsébet és mások az üres székek előtt imádkoztak. Előre kérték Istentől azokat, akiknek az örök élet kenyerére van szükségük.
Erzsébetek, Márták, Máriaák ... Isten tanította, Isten megáldotta, mert szereti őket!
{k1997202}

Keresztény női konferencia

MEDITÁCIÓ

„Készítsétek az Úrnak útját!” • *Fábián Attila*

„Egy szó kiált a pusztában, készítsétek az Úrnak útját, ösvényt egyengessetek a kietlenben a mi Istenünknek! Minden völgy fölemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon, és legyen az egyenetlen egyenessé és a bércek rónává. S megjelenik az Úr dicsősége, és minden test látni fogja azt, mert az Úr szája szolt” (Ézs 40,3–5).

Hatalmas súllyal nehezedik rám az útkeresés, az iránymutatás felelőssége. Azt is tudom, hogy a Közösség elöljáróitól világos, egyértelmű útmutatást vár. Különösen fontos ez napjainkban, amikor a kereszténységen belül is sokféle áramlat működik. Mindenféle tanítás szelében ide-oda hányódnak és sodródnak az emberek (Ef 4,14).

Ezért – mint a Közösség egyik, felelősséggel felruházott vezetője – kell, hogy komolyan zörgessek és választ várjak az Úrtól arra a kérdésre is, hogy merre, milyen irányba menjünk tovább. Mert tudom, hogy van tovább, és azt is határozottan vallhatom, hogy Isten népére nem az összevisszaság, az útvesztés, hanem a keskeny úton való egyenes vonalú járás, haladás jellemző. Ez nem jelenthet sokféle lépésváltást. A keskeny úton mindig az Úr akarata szerinti lépés a legjobb, és ezt Ő akarja megmutatni nekünk. Én ezen az úton akarok járni mindazokkal, akiket mennyei Atyám rám bízott. Ezen kívül – különösen az utóbbi időben – egyre nagyobb hangsúllyal nehezedik szívemre a magyar nemzet sorsa, jelenlegi válságos helyzete, kétségbeejtő erkölcsi állapota. Ezért is hasít szívembe újból és újból a kiáltás:

„Készítsétek az Úrnak útját...!”

Ez a prófétai üzenet legelőször abban az összefüggésben szólalt meg, amikor Isten – Ézsaiáson keresztül – megüzente népének, hogy engedetlensége miatt fogságba esik. De nemcsak a büntetést határozta el a Mindenható, hanem azt is, hogy a büntetésnek egyszer vége lesz. A fogság Isten népének nem végleges állapota. Lesz kiút, egy győzelmi út, amelyen ki lehet vonulni. Ezt hirdeti a próféta, ezt az utat kell készíteni.

Abban az időben a győztes királyoknak és hadvezéreknek szoktak diadalmenetet rendezni. A prófétai üzenet már akkor sem királynak, hadvezérnek szolt, nem az ő ünneplésüket kellett előkészíteni, hanem az Úrnak, a mi Istenünknek útját.

Bemerítő János tudta a dolgát. Megkérdezték tőle, hogy kicsoda vagy, azt felelte: „Én útkészítő vagyok!” (Mt 3,3; Jn 1,22–23.) János valóban készítette az utat, egyengette az ösvényt, majd eljutott oda, hogy mondhatta: nekem alább kell szállnom, Neki pedig növekednie kell!

Meg vagyok győződve arról, hogy a prófétai üzenetnek itt, illetve akkor nem volt vége. A mindenható Isten be akar vonni bennünket az útkészítésbe. Nem véletlenül küldte Bemerítő Jánost Jézus előtt, rábízva az előkészítést.

Én várok erre a feladatra, és hiszek abban, hogy Istennek célja és terve van velünk a Kárpát-medencében. Körülöttünk pusztaság és szellemi szárazság van, az élet nyomai alig látszanak: minden homoksivatagra emlékeztet.

Tehát ma is van útkészítő feladatunk. Van, amit nekem és neked kell megtenni.

Kiket vont be Isten az Ő dicsősége megjelenésének előkészítő munkájába? Érdemes erre odafigyelnünk. Vizsgáljuk meg Elizeus próféta történetét (2Kirá 3–5. fejezet)

A választott nép állama kettészakadt: Júdára és Izráelre. A szétszakítottság nemcsak az országra, hanem még inkább a népre jellemző. Ehhez a történelmi (szellemi) helyzethez hasonlóan látom a kereszténység mai állapotát.

Abban az időben az Úr prófétát adott, előbb Illés, majd Elizeus személyében.

Elizeus szolgál Samáriában, az északi országrészben. Súlyos, ellenséges helyzet alakult ki a moábiták és a zsidók között. Izráel királya elment Júda királyához, hogy fogjanak össze és együttes erővel – sőt az edomitákat is bevonva – támadják meg a moábitákat. Ebben a kiélezett, nehéz helyzetben a három király megtalálta egymás kezét. Én nem tudom, minek kell ma történnie, hogy mi, az egyházak és a felekezetek vezetői megtaláljuk egymást és

megfogjuk egymás kezét. Mert az biztos, hogy a „moábitákkal” szemben csak együtt vehetjük fel a harcot.

Az ószövetségi királyok megegyeztek, el is indultak nagy seregekkel. De elfogyott a víz, hetedik napja szomjaztak, életveszélyes helyzet alakult ki. Szomjhalállal küszködő hadsereggel nem lehet csatát nyerni. Ekkor megszólalt egy ember a végsőig kiélezett helyzetben. Hát nincs itt senki a próféták közül, hogy megkérdezze Istent: mi a teendő?! Nem szeretnék ítéletet mondani, de ismerek sok egyházi, felekezeti vezetőt, aki már nagyon tudja, hogy mikor mit kell tenni, kivel hogyan kell tárgyalni. Vajon katasztrófhelyzet kell ahhoz, hogy megkérdezzük: „Nincs-e Istennek itt egy prófétája?” Én meg akarom hallani az élő Isten tanácsát.

Izráel prófétája megszólal: „Hozzatok ide egy énekest, és mikor énekelt öelőtte az éneklő, az Úr keze lőn rajta” (15. v.).

Testvéreim! Ez engem arra tanít, hogy nem keresztény kedvtelés az éneklés. Az ige számos helyen igazolja, hogy Isten dicsérete – az éneklés – nagyon fontos helyet foglal el a szellemi harcban. Ezért van az, hogy a Sátán a keresztény gyülekezetekben zavart kelt az új, dicsőítő énekekkel kapcsolatban. Az Úr azért adott hangszereket és énekhangot, hogy azzal is dicsérjük, és készítsük az Ő útját.

Dicsérjük az Urat! Énekeljünk az Úrnak régi és új éneket, de új szívvel! Akkor, amikor együtt vagyunk, ne ásítazzunk, ne pártoskodjunk, hanem énekeljünk! A próféta nem véletlenül hívta az énekest. S miközben ő énekelt, megszólalt a próféta (16–19. vers): „Ezt mondja az Úr: csináljatok itt és ott e patakon árkokat, mert ezt mondja az Úr: nem láttok sem szelet, sem esőt, és mégis e patak megtelik vízzel, hogy ihattok mind ti, mind a ti nyájatok és barmotok. Kevés pedig még ez az Úr szemei előtt, hanem moábot is kezetekbe adja, és megvesztek minden kulcsos várost és minden szép várost.” Halleluja! Ez az üzenet. Csináljatok, ássatok gödröket mélyen! Figyeld csak meg, hol kell ásni! A patakmederben. Izráelben sok olyan időszakos folyó van, amely csak esős évszakban telik meg vízzel. Most a feladat ez: ebben, a kiszáradt patakmederben, amely már ki tudja, mikor látott utoljára vizet, itt ássatok árkot, gödröt! Mi a logika ebben? Hiszen a patak így is száraz, már innivaló vizünk sincs, és most essünk neki és ássunk? De az Úr üzenete ez. Ássatok! Ássatok mélyre! *Menjetek mélyebbre a kiszáradt mederben!* Sokan békétlenek és nyugtalanok a gyülekezetekben, mert azt mondják, hogy „száraz” a gyülekezet. Úgy érzem, hogy az Úr a magyar eklézsiát száraz patakmedernek látja. Sokan azt teszik, hogy átmennek egy másik patakba, hátha ott folyik a víz. Egy darabig úgy érzik, hogy ott jobb, majd kiderül, hogy ott is száraz a patakmeder. Mások megpróbálnak új medret ásni. Az Úr azt üzeni, hogy ássatok árkot ott, abban a patakmederben, ahol vagytok, ahova az Úr állított. Ne keresztül-kasul, ne jobbra meg balra, hanem ott, ahol vagy! Igaz, hogy száraz, igaz, hogy nehéz, de áss! És menjél mélyebbre, mélyebbre és még mélyebbre! Úgy látom, testvéreim, hogy a böjtben, az imádságban mélyebbre kell menni! Az Úr nem elégszik meg a felszínes kegyességgel, az alkalmi élményekkel, a hangulati keresztényiséggel. Áss mélyre, mélyebbre! Tekintsd végig életedet! Ismerd fel szívednek rejtekeit! A gyökerek mélyen vannak. Testvéreim ebben az esztendőben kemény munka vár ránk. Nem az eső után, hanem előtte kell az árkot ásni. És azután jön a víz! Az Úr a felszínes dolgokat nem áldja meg! Nézd meg, életed mely területén nem vagy még teljesen szabad!

Ne szégyelljük megvallani bűneinket! Ez kemény dolog. Ez munka. A gyülekezetben is. Áss mélyre, és nézd meg, milyen a gyülekezet lelki állapota! Hol vannak a repedések?

Rendezzétek a kapcsolatokat! Újjászületett személyekből áll a megújult gyülekezet, és ezekből épülnek fel a megújult felekezetek, így újulhat meg az egész kereszténység.

„Készítsétek az Úrnak útját!”

Tehát mindez a személyes életben kezdődik el, és onnan hat tovább. Kinek-kinek meg kellett ragadnia a maga ásóját, és mélyre ásni, mert az Úr megígérte, hogy reggelre jön az áldás. 20. vers: „És lőn reggel, mikor áldozatot szoktak tenni, ímé vizek jőnek vala Edom pusztájából,

és megtelik a föld vízzel.” Ilyennek látom a magyar kereszténységet. Várom azt a pillanatot, amikor elindulnak azok, akik meghallják az Úr szavát, és mélyre ásnak. Hiszem, hogy Isten beváltja ígérését: Zsolt 65,10: „Az Istennek folyója tele van vizekkel.” Közeledik az az idő, amikor megtelnek a régi medrek friss vízzel. Testvéreim, nekem fáj, ha az egyik gyülekezet a másik ellen beszél. A mi dolgunk az, hogy saját „folyómedrünkben” ássunk mélyre.

A 4,1–7-ben egy másik kép van előttünk. Egy özvegyasszony, aki történetesen az egyik prófétának az özvegye volt, odament Elizeushoz, s azt mondta: Itt vagyok, el vagyok adósodva. Eljött a hitelező, és el akarja vinni mind a két gyermekemet, hogy neki szolgáljon. Megdöbbenő helyzet. A gyermekeink vannak veszélyben. Ha valaha veszély fenyegette az ifjúságot, a gyermekeket, akkor ez most van, az ún. „demokratikus szabadságban”. Erkölcsi fertő és káosz. Morális szennyáradat. A hitelező szedi áldozatait. A bibliai édesanya azt mondja: segíts rajtam! Nem akarom odaadni! Elizeus megkérdi: Mi van a te házában? Nincs más, mint egy korsó olaj. Rendben van, ez is valami. Lehet készíteni az Úrnak útját. Ő ugyanis soha nem a semmiből, hanem mindig az aránytalanul kicsiből cselekszik nagy dolgokat. Ezért ne mondd a kicsire azt, hogy semmi. Becsüld meg! Ha nincs több nálad, mint egy korsónyi olaj abból az áldásból, amit valamikor kaptál, akkor azt becsüld meg! Hogy lehet megbecsülni egy korsó olajat? Úgy, hogy menj és hozz még több korsót! Gyűjtsd össze az *üres* korsókat, amennyit csak tudsz!

Ne akard megtartani magadnak, mert elveszíted! Szolgálj vele! Öntsd át! Áradjon a Szentlélek. Add tovább! Ne maradj meg szűk kis körökben, hanem gyűjtsd a korsókat, és öntsd át az olajat! Ez a megoldás.

Elizeus nem kért teljesíthetetlen dolgot az özvegytől, csak azt, amit meg lehetett tenni. Az olajat megszorítani nem tudta. De üres korsót kölcsönkérni, és a meglévőt átönteni tudta. A gyarapítás Istené. De akkor elmarad az isteni csoda, ha nem teszed meg azt, amit neked kell megtenni! Ezért szól így a kiáltás: „Készítsétek az Úrnak útját!”

Az Isten által megszorított áldott olajjal jön a megoldás. „Add el, fizess ki a hitelezőt! És éljél a maradékból, *mind te, mind a te fiaid*” (4,7). Ez az Úr üzenete: *Élj te és gyermekeid!* Tudjátok, testvéreim, hogy a hitelező már régen ki van fizetve? Tudod, hogy nincs joga elkérni fiainkat és leányainkat? Valaki kifizette az árat! Hazug és csaló, amikor követeli gyermekeinket. Ehhez nincs joga.

A Kol 2,14-ben ezt olvassuk: „eltörölte a parancsolatokban ellenünk szóló kézírást –, és azt eltette az útból, odaszegezvén azt a keresztfára.” Jézus kifizette minden adósságunkat! Mutasd meg a hitelezőnek a győztes keresztet!

Testvéreim! Ne csináljunk vallásos kegytárgyat a keresztből! A kereszten sokszor azt értik, hogy zokszó nélkül hordozom mindazt, amit az élet rám mért. Viszem, cipelem, viszem... S egymásután hullanak el gyermekeink, elviszi őket a hitelező. Borzasztó, pokol a család... viszem... ez az én keresztm. Nem! Nem! A kereszt nem arra való, hogy bárgyú módon azt csinálhasson velem az ellenség, amit akar. Nem! A kereszt győzelmi jel! Azt jelenti, hogy meghaltam a világnak, és a világ is számomra! A kereszt azt jelenti, hogy szemébe mondom a Sátánnak, ki van fizetve az adósság. Távozz, Sátán! Nincs jogod hozzám! Jézus Krisztus nevében szabad vagyok! És nem tűröm tehetetlenül, hogy azt csináljon velem, amit akar! Jézus győzött, és vele együtt én is győzni fogok! Az Úr azt mondja: „Élj! Él te és a te fiaid!” *Nem adjuk a hitelezőnek gyermekeinket!*

Testvéreim! Álljunk oda a törésre rendezett számlával! Kérjük vissza a magyar ifjúságot a Sátán markából! Mert, ha van jövője ennek a nemzetnek, akkor az az ifjúságban rejlik. A Krisztus által megújult ifjúságban. Ez az a terület, ahol össze kell fognunk. Harcoljunk meg a harcot a hitelezővel! Ne a gyerekekkel üzenjünk! A történetben az özvegy édesanya mindent megtett gyermekeiért. S nem a fiúkkal üzent, ő ment a prófétához. Járuljunk az Isten színe elé, és kérjük vissza keletről, nyugatról, északról és délről ifjainkat (Ézs 43,5–6). Az Úr azt akarja, hogy élj! Készítsétek az Úrnak útját, és egyengessetek ösvényt a kietlenben!

A következő versekben (5,1–9) kitágul a kép, és nemcsak Izráel és egy család, hanem a távoli pogány vezér is megjelenik. Az első versben olvassuk, hogy Szíriában élt a király fővezére Naámán, aki nagyon sok csatában győzött. Nagyrabecsült férfiú volt, vitéz és hős ember. Nagy tisztességben állt az uralkodója előtt is, de bélpoklos lett. Történt, hogy szíriai portyázó csapatok jutottak el Samáriába (Izráelbe). Rabszolgaként elvittek egy kisleányt. Nem tudjuk, mi lett a szüleivel, de azt tudjuk, hogy elkerült messzire, Szíriába. Ez nehéz helyzet. Lehetett volna szomorkodni. Biztosan fáj a kislány szíve. Nem tudta, hogy mindez miért van. A fővezér családjába került. Ha valaki felelős a portyázó csapatokért, akkor a fővezér igen. Mit csinálna egy mai magyar ifjú ilyen helyzetben? Talán bosszút állna, ha meghallaná, hogy a gazda halálos beteg, gyógyíthatatlan. Talán azt mondaná: „Úgy kell neki...” „Az Isten nem ver bottal.” Ismerős ez a viselkedés? „Ha már nekem nem sikerült, akkor ne hogy boldoguljon a másik...” Dolgozik az irigység. Esszük, rágjuk, marjuk egymást, és tönkretesszük magunkat és az egész társadalmat. – Nézd meg ezt a kisleányt! Távol él, rabszolgaságban, de amikor meghallja, hogy mi történt az urával, akkor szívében könyörületesség támad. És bizonyágtétel hangzik el az ajkán! „Ó, ha az én gazdám tudná és ismerné Samáriában azt a prófétát! Ő biztosan meg tudná gyógyítani!” Ugye, hogy ez egészen más?

A mi dolgunk nem a bosszúállás, hanem a bizonyágtétel. „Tegyetek tanítványokká minden népeket”, és „hirdessétek a népek között az Isten nagyságos dolgait!” „És vesztek erőt, minekutána a Szentlélek eljön reátok, és lesztek nékem tanúim” (ApCs 1,8). Hatalmas bizonyágtétel ez egy egyszerű kislány ajkán, akinek a nevét sem tudjuk. Ó, testvéreim! Ébredjen fel bennünk a bizonyágtételnek ez az égető szüksége, mert kell, hogy hallja a világ, kicsoda Jézus Krisztus. Ő a gyógyító, a szabadító, Ő tud segíteni. *Készítsétek az Úrnak útját!* Tegyetek bizonyágot! Ne azt nézd, hogy mennyien ismernek meg, ne azt várd, hogy elismerjenek. Tégy bizonyágot névtelenül! A rabságban, a fogságban is. Nem véletlenül vagy ott, ahol vagy! Ne keseregj a körülmények miatt, hanem keresd meg a bizonyágtétel lehetőségét abban a szituációban, amiben vagy! S ha az Úr jónak látja, akkor továbbvisz onnan. De addig, amíg nem látod el feladatodat, ott fogsz maradni. Ne keserűséggel és lázadással, hanem örömmel tekints környezetedre!

Készítsétek az Úrnak útját! Naámán gyógyulásának útkészítéséhez egy rabszolgasorsra jutott izraeli kislány kellett. A hiteles bizonyágtétel célba talált. Naámán ismét útra készül Izráelbe, de most nem portyázó csapatok élén, hanem gyógyulásra váró betegként.

Fölpakol mindenféle ajándékot, a királytól levelet visz Izráel királyának, odaadja a levelet, a király egyik ámulatból a másikba esik, szörnyülködik, kétségbeesik. Felkiált: „Hát Isten vagyok én, hogy a gyógyíthatatlan beteget meggyógyítsam?” Megszaggatja ruháját, és azt mondja: Látjátok, a szíriai király csak alkalmat keres, hogy újból belém kössön!

Kedveseim, ilyen a diplomácia! Minden az előírás szerint történt. Csak éppen a beteg beteg maradt, a király meg még jobban megijedt. Tisztelet a diplomáciai fáradozásokért, de látjuk, hogy mennyire jutunk velük. Hányan vannak körülöttünk közel és távol, akik gyógyulást keresnek! Nem megy diplomáciával! Testvéreim, a magyarságnak, a magyar nemzetnek nem az Európai Unió és nem a NATO hozza a megoldást! Egyedül Jézus! S ha van jövője ennek a nemzetnek, akkor az Jézusban adatik meg. A király megszaggatta ruháját. S miután meghallotta Elizeus, hogy milyen szerencsétlenül cselekedett a király, azt mondta: „Miért csináltad ezt? Küldd el hozzám, hadd tudja meg, hogy van Izráelben próféta!”

S az én imádságom ez: támassz Uram, ebben a nemzetben prófétákat, adj felkent embereket, akikhez oda lehet küldeni azokat, akikkel a „hivatalosok” nem tudnak mit kezdeni. Hadd lássa meg mindenki, hogy él Izráel Istene, és van próféta Izráelben! Utána elment Naámán a prófétához. Itt a dolgok nem a tapintatos diplomácia, hanem az Úr akarata szerint történtek. Menj és fürödj meg a Jordánban hétszer!

Naámán végül is engedelmeskedett, s miután hetedszer is alámerült a Jordánban, teljesen megtisztult.

Azzal az elhatározással tért haza, hogy „égő áldozattal vagy egyéb áldozattal nem áldozik többé idegen Istennek, csak az Úrnak” (5,17).

„Készítsétek az Úrnak útját, és ösvényt egyengessetek a kietlenben! Minden völgy felemelkedjék, minden hegy és halom alászálljon, és legyen az egyenes egyenetlenné és a bércek rónává.” A Szentlélek mutassa meg azt a konkrét helyzetet, ahol neked most lépned, cselekedned kell. Vannak rónák, bércek, völgyek, hegyek, halmok, amelyek tornyosulnak az Úr útja előtt. Testvérem, a 2Kor 10,4–5 alapján mondom, hogy „a mi vitézkedésünk fegyverei nem testiek, hanem lelkiek, amelyek erősek arra, hogy lerontsunk erősségeket és magasságokat és foglyul ejtsünk minden gondolatot, amely nem engedelmeskedik a Krisztus Jézusnak.” Élj ezzel a fegyverzettel! Akinek van füle a hallásra, hallja, mit üzen a Lélek a gyülekezetnek, mert az Úr szája szólott.

Egység a lélek által • *Telegdi József*

Ne engedd az Úr ügyét károsodni!

Az Apostolok cselekedeteiben végigkísérhető az evangélium terjedése és a gyülekezetek egységbe fonódása. A Szentlélek egységet teremtő munkáját nem akadályozták meg sem a külső támadások, sem az időnként támadt belső feszültségek. Vizsgáljuk meg ezt most két területen: a gyülekezetek kapcsolatában és a missziómunkások egymással való viszonyában.

A gyülekezetek kapcsolata

Az apostolok fáradozása nyomán – a Lélek által – Krisztus teste élő egész maradt. Ennek bemutatására három fontos eseményt emelek ki.

1. *Fülöp* kezdetben – a jeruzsálemi gyülekezet szétszórása után – *Samária városában* ért el szép eredményeket (ApCs 8,4–13). A samáriai misszió úgy vált a Krisztus-test tagjává, hogy Péter és János megjelent a helyszínen a jeruzsálemi apostolok küldötteként. Imádkoztak a bemerítkezett hívőkért, akik ekkor a Szentlélek ajándékában részesültek (ApCs 8,14–15). Tehát Péter és János látták és „szentesítették” a történeteket. Személyük és szolgálatuk biztosította a szerves kapcsolatot Jeruzsálemmel.

2. Amikor *Péter* új munkaterületre került, vitába szálltak vele a zsidó származású hívők, mert (az egyébként izig-vérig zsidó) Péter bement a pogány Kornéliusz házába. Péternek számot kellett adnia a jeruzsálemi testvéreknek *a cézáreai eseményekről* (ApCs 11,1–18). Nem volt elég az, hogy a joppéi gyülekezet hat tagja – mintegy koronatanúként – vele volt Kornéliusz házában, csak a jeruzsálemi gyülekezet áldásával vált elismertté Péter munkája. Péter beszámolója után a jeruzsálemiek megnyugodtak és dicsőítették Istent (11,18). Ezzel a jeruzsálemiek saját missziójuk eredményének vallották a cézáreai pogány származású keresztényeket. *A gyülekezet működéséért, minden szolgálatáért a gyülekezet egésze hordozza a felelősséget.*

3. Amikor *Antióchiában* megalakul a pogány keresztény gyülekezet, az apostoli kör a jámbor, derék *Barnabást* küldi ki az új munkaterületre (ApCs 11,22–24). Az üldözés miatt szétszórt jeruzsálemi gyülekezet hamar újjáéled, újjászerveződik. Az anyagyülekezet lelki-szellemi tekintélyéből fakadóan egyfajta felügyeletet gyakorol a pogányokból lett keresztények fölött, s most a ciprusi (pogány környezetből jövő, lévita származású) *Barnabás* által teszi ezt (vö. ApCs 4,36).

Barnabás döntése határozta meg a kereszténység jövő sorsát, Isten rátette ezt a terhet, állásfoglalásától függött a következő évezredek iránya. Ha szükkeblűen dönt...? (Hiába kapták a hitet s a Szentlélek ajándékát, mert formákban eltérnek a jeruzsálemiektől...)

Barnabás jól döntött, Isten nem hagyta el. Ennek eredményeképpen

– nagy tömeg csatlakozott az Úrhoz (ApCs 11,24);

- az antiókhiai gyülekezet eleven kapcsolatba került a jeruzsálemiekkel (ApCs 11,27–30);
- az antiókhiai gyülekezet az egész pogány misszió bázisává vált (ApCs 13).

Barnabás és Pál nem magától indult el a misszióútra, nem egy okvetetlenkedő csoport küldte ki őket a maga ügynökeiként, nem „*csak azért is*” akartak missziót. Az antiókhiai gyülekezet küldte ki őket, mint a maga munkásait (ApCs 13,1–3), beszámolni is oda tértek vissza (ApCs 14,26–28).

Pálék indulhattak, mert egy, a Szentléleknek engedelmes gyülekezet küldte őket, s mert volt a gyülekezetnek egységes, közösen vállalt igehirdetése (Jézus Krisztus megváltó munkájáról). A gyülekezet vezetői mondták ki a Lélek üzenetét, és ők állapították meg a helyzet alkalmasságát.

Barnabást és Pált a gyülekezetben már megélt (egy éves időtartamú) engedelmes szolgálatuk tette hitelessé (ApCs 11,26).

A missziómunkások személyes kapcsolata

Az alábbiakban két kritikus esetre szeretnék rámutatni, melyek tanulsággal szolgálnak.

1. *Pál megróttá Pétert* az Antiókhiaiban történt kétszínűségéért, zsidóskodásáért (Gal 2,11–14). „Képmutató módon viselkedett vele együtt a többi zsidó is, úgyhogy képmutatásukba még Barnabás is belesodródott” (13. v.). Pál emiatt nyíltan szembeszállt apostoltársával, Péterrel.

„A lelki tűzijátékhoz az apostolok is értettek – írja Udvarnoki Béla – és finom modorban megmondták, megírták véleményüket.” Összeütköztek, de nem tartottak haragot. Volt felindulás, de volt megértés és megbocsátás is. Péter is visszavágott „lelkiesen” és mosolyt keltően Pálnak, amikor (talán némi iróniával) így szólt: „Amiképpen a mi szeretett atyánkfia, Pál is írt nektek a néki adott bölcsesség szerint, szinte minden levelében..., amelyekben vannak némely nehezen érthető dolgok” (2Pét 3,15–16 Károli ford.). Lehetséges, hogy maga Péter, az egykori munkatárs sem értett meg mindent Pál gondolataiból.

Pál fent említett feddő szavai használtak. Az apostoli gyűlésen teljes az egyetértés közte és Péter között (ApCs 15,7–12). A megbékélésről ad hírt a Gal 2,9 is: „Jakab és Kéfás meg János, akiket oszlopoknak tekintenek, felismerték a nekem adott kegyelmet, megállapodásul *kezet adtak* (bajtársi jobbjukat nyújták) nekem és Barnabásnak...”

2. A második missziói út előtt *zavar állt be Pál és Barnabás között*. János és Márk gyengesége miatt „*meghasonlás* támadt köztük, és ezért különváltak egymástól...” (ApCs 15,39). A vita hevességének érzékeltetésére a szerző orvosi műszót használ. E szó (parokszüszmosz) a lázgörbe tetőpontját jelenti. Itt pedig: elkeseredés, rövid ideig tartó heves vita, indulatos összecsapás. Miért csaptak össze az indulatok?

Barnabás szemszögéből tekintve: ő az idősebb hívő, Pál hálára van kötelezve iránta, hiszen, amikor Pál – a megtérését követően – közeledni kívánt a jeruzsálemi hívőkhöz, mindenki félt tőle. Ekkor Barnabás pártfogásába vette és erőteljes bizonyosságot tett Pál megtéréséről (ApCs 9,26–27). Később ő hívta magával Antiókhiaiba „segédpásztornak” (ApCs 11,25–26). Mi lett volna Pállal s egyáltalán a misszióval, ha Pált a keresztények nem fogadják be?

Viszont elviekben Pálnak volt igaza: a szolgálat fegyelméről volt szó. A szolgálatot nem lehet félvállról venni, azt komolyan kell végezni! Egyébiránt Márk bűnbánatát még nem látta az apostol, hát alkalmat ad erre. Maradjon nyoma Márk lelkében, hogy helytelenül viselkedett. Lukács, a szerző, nem hallgatja el az incidenst, nem szépítgeti a dolgot, de nem is becsüli túl, éppen csak érinti. Amit mondani akar az az, hogy *a két legelső munkás közt szemléletbeli és vérmérsékletbeli dolgok miatt nézeteltérés támadt*, és a misszionárius-fogat kettészakadt.

Továbbá arra tanít, hogy:

- mindig lesznek hasonló tünetek, mert gyarló emberek végzik Isten munkáját;
- akadnak, akik meghátrálnak – miként Márk is tette –, visszafordulnak, egy idő után nem vállalják a misszióval együtt járó megpróbáltatásokat;

– amit az ember rosszul gondol el, azt Isten helyreigazíthatja Lelke által.

Az emberi véleménykülönbségből – ahogy ezt Pál és Barnabás kezelte – az Úr ügyében *nem keletkezett kár*. Megegyeztek abban, hogy nem egyeznek. Mindkettő megmaradt a véleménye mellett. Különböztek, de *egymást tisztelték*. Különböztek, de *az Úr ügyét károsodni nem engedték!*

Az összekülönbözésből előny is származott: egy missziópár helyett kettő folytatta a munkát (ApCs 15,39–41). Barnabás magával vitte Márkot, az unokaöccsét (vö. Kol 4,10), és elhajózott Ciprusba. Pál pedig Szilászt választotta, és bejárta Szíriát és Ciliciát. (Ciprus Barnabás szülőföldje, Cilicia meg Pálé!)

Látható, hogy később Pál megbocsátott Márknak: egyek a Krisztus szolgálatában. A kolosséi gyülekezetnek így ír: „Márkot fogadjátok szívesen!” És azon munkatársai közé sorolja, akik néki vigasztalására voltak (Kol 4,10–11). Timóteust pedig erre kéri: „Márkot hozd el magaddal, mert hasznomra van a szolgálatban” (2Tim 4,11). Szent a béke.

Összegezve: Isten helyreigazító beavatkozása egy pillanatra sem igazolja bűneinket, nem teszi szükségtelessé a bűnbánatot. Krisztus ügyének szeretete nem engedi elmérgesedni az ellentéteket.

Aki „Márkot” végleg eltaszítja magától, lehet, hogy egyben későbbi vigasztalójától fosztja meg magát. Aki viszont „rendezi ügyét a Megváltóval, az a megváltottakkal is jó viszonyt fog teremteni”.

Irodalom: Dr. Varga Zsigmond: *Az Apostolok cselekedetei* (1951) Kézirat.

Dr. Udvarnoki Béla: *Hiszek Uram* (1977)

FÓKUSZBAN

Isteni szeretet • Kovács Zoltán

%, „A Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szíveség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség” (Gal 5,22). A felsorolt több tulajdonság ellenére az Ige egyes számban beszél a Lélek gyümölcseről. Tehát egy gyümölcs van, és ezek annak különböző jellemzői. Miként a narancs is egy, de sok gerezd van benne, így a Lélek gyümölcisének „gerezdjei” a felsoroltak. A gerezdek csak együtt létezhetnek és fejlődhetnek. Nincs öröm szeretet és békesség nélkül, nincs szelídség béketűrés és mértékletesség nélkül stb. A könnyebb érthetőség kedvéért a következőkben csak a szeretetről lesz szó, de olvasás közben soha ne tévesszük szem elől, hogy ez csak a Lélek gyümölcisének többi jellemzőjével együtt bontakozhat ki.

Sorozatunk a Lélek egy gyümölcisének többféle jellemzőjét boncolgatja. Emiatt a második rész témájáról, a szeretetről szólva is el kell mondanunk, hogy a szeretet akkor isteni, ha a Szentlélek adja a szívünkbe, ha a Lélek gyümölcisének többi jellemzőjével együtt kibontakozva Krisztust ábrázolja ki bennünk. Az isteni szeretetet (görög szóval agapét) gazdagon mutatja be Pál apostol leírása az 1Kor 13-ban. Ezen igék magyarázatára több bibliaóra sem lenne elég, nemhogy egy szűkreszabott terjedelmű újságcikk. Ezért csak arra szorítokozom, hogy elméleti megfontolások és gyakorlati példák által választ adjak a kérdésre, hogy a szeretet mikor isteni és mikor emberi, továbbá, mikor valódi és mikor csak látszatszeretet az, amit szeretetnek gondolunk.

Az emberi és az isteni szeretet között a legfontosabb különbség talán az, hogy az emberi szeretetben az érzelmi jelleg dominál, az isteni szeretet pedig Isten lényének mélyéről fakad, és szent elhatározásán alapuló szerető cselekedeteiben ölt testet. Az emberi szeretet sokszor csak gyengéd érzés valaki iránt, de nem mindig jut el a szeretett lény javára történő cselekvésig. Istenünk szeretete mindig tettekben nyilvánul meg, Őt nem köti önző érdek, ami

bennünket gyakran megakadályoz érzületünk tettekre váltásában. „Ne szóval szeressünk, se nyelvvel; hanem cselekedettel és valósággal” (1Jn 3,18), biztat minket János, a szeretet apostola, rámutatva, hogy csak az a szeretet valódi, amelyet cselekedeteink is kifejeznek. Isten szeretete térben és időben végtelen. Nagysága Jézus Krisztus golgotai áldozatában mutatkozik meg. „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy ... egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen” (Jn 3,16). S hogy miért ilyen nagy az Atya szeretete irántunk, bűnös emberek iránt, azt szintén János első leveléből érthetjük meg: „...mert az Isten szeretet” (4,8). A Lélek gyümölcsének megterméséhez nekünk is szeretetté kell válnunk, hogy gondolatainkat az Isten iránti szeretet mozgassa. Így tudjuk igazán szeretni embertársainkat is, mert az szereti az Úr Jézust, aki megtartja parancsolatát, amely pedig ez: „Szeressétek egymást, amiképpen én szerettelek titeket” (Jn 15,12). Jézus Krisztus úgy szeretett minket, hogy az életét adta értünk! Ha isteni szeretettel szeretjük hívó testvéreinket, akár erre az áldozatra is hajlandónak kell lennünk!

Az emberi szeretet önző, azt szereti, akihez valamilyen érdek fűzi. Jó példa erre a hitetlen világban a legnemesebb emberi érzésként megénekelte szerelem, amely a szeretett ember megszerzésére, birtoklására irányul. Nem véletlen, hogy a legtöbb nyelv ugyanazzal a szóval mondja, hogy szeretek egy lányt vagy szeretek valamilyen ételt. Ez nyilvánvalóan a magaménak tudni gondolata. De önző szeretet az is, ha csupán szűkebb családom tagjait és rokonaimat – tehát azokat, akiktől segítséget remélhetek – szeretem, az ezen a körön kívül esők pedig akár éhen is halhatnak felőlem. Az isteni szeretet parancsa ezzel szemben: „Szeressétek ellenségeiteket... Mert ha [csak] azokat szeretitek, akik titeket szeretnek, micsoda jutalmat vesztek?” (Mt 5,44.46).

„De mit tegyek, ha egyszer képtelen vagyok szeretni az ellenségemet?” – kérdezheted. Nos, lehet, hogy arra képtelen vagy, hogy a szeretetet érezd, de az Úr erejével igenis képes vagy rá, hogy jót tegyél az ellenségeddel, vagyis a szeretet cselekedetét gyakorold iránta. Az isteni szeretet elsősorban nem érzelmekben, hanem tettekben nyilvánul meg. Az Úr azt várja el, hogy jót tegyünk ellenségünkkel: adjunk neki enni, ha éhes, inni, ha szomjas s legfőképpen: imádkozzunk érte! A szeretet cselekedete – így maga a szeretet is – akarati döntés következménye, független örökké hullámozó érzelmeinktől. Viszont az is igaz, hogy akivel rendszeresen szeretettel bánunk, azt előbb-utóbb érzelmileg is szeretni kezdjük.

A szeretet viszonzást vár. Azonban, míg az emberi szeretet megtörik a viszonzatlanságon, addig az isteni szeretet soha el nem fogy. Fájlalja ugyan a viszonzás hiányát, de ettől még nem szűnik meg, hanem újra és újra igyekszik a szeretet hatalmával megnyerni az embereket. Az emberi szeretet nem tudja elhordozni a másik hibáit, gyengeségeit. Az emberi szeretet vak. Idealizáltan szereti mondjuk a vőlegény a menyasszonyt, s óriási csalódást és a szerelem halálát jelenti, amikor a házasságban már nem lehet továbbfolytatni az önbecsapást. Az isteni szeretet viszont nyitott szemmel jár, a hibák is láthatóvá válnak, és ezek ellenére is szereti az embert. Urunk természetesen nem nyugszik bele hibáinkba, bűneinkbe, hanem éppen a szeretet által át akar formálni minket a maga képére, hasonlatosságára.

Ezzel elérkeztünk ahhoz a fő kritériumhoz, ami elválasztja a látszatszeretett a valóditól. A valódi szeretet *épít*. Hosszú távon Isten szeretete mindig a javát szolgálja az embernek. Rövid távon akár nagyon fájdalmas is lehet, ha az Úr enged megpróbálni minket, de a győztesen kiállt megpróbáltatások közelebb visznek az Hozzá és a mennyhez. Ellenben a látszatszeretet, amely minden esetben emberi, rövid távon lehet, hogy öröme van az érintettnek, hosszú távon viszont rombolja őt. Valaki azt mondta, hogy a pokolba vezető út jóindulattal van kikövezve, melynek köveit pedig a látszatszeretet habarcsa ragasztja össze csábítóan könnyen járható úttá.

Több gyülekezetben megfigyeltem már, s szinte pünkösdi betegségnek tekinthető az a magatartás, mikor a testvérek úgymond szeretetből nem figyelmeztetik a bűnös útra tévedőket, nehogy az illető testvér megbántódjon, megszorodjon az intés miatt. Nagy

„szeretetükben” még azt sem akarják, hogy a rossz útra tért testvér bánkódjon, így viszont az derűs szívvel menetel a pokolba! Az a szeretet, ha akár súlyos sérülést is okozva neki, de megintve, megmenthetné a kárhozattól. A mi szeretetünk viszont csak látszatszeretet, csupán a hallgatásig terjed, mely ilyen esetben nem más, mint a könnyebb út keresése, vagyis önszeretet. Mennyivel könnyebb hallgatni, mint harcolni testvérünk üdvösségéért, vállalva a kockázatot, hogy az illető nemcsak nem hallgat a szavunkra, hanem akár még meg is haragszik ránk kötözködésünkért. (Sajnos, a legtöbb esetben ez utóbbi történik!) Ne féljünk az ilyen haragtól! Aki az intésen felháborodik, annak haragja az illető lelki életének gyengeségét jelzi. Viszont a „ne szólj szám, nem fáj fejem”-típusú hallgatás sem vall szilárd, az Úrban meggyökerezett jellemre!

A szeretet „mindent elfedez ... mindent eltűr” (1Kor 13,7). Miután figyelmeztette testvérét hibás magatartására, szeretettel elhordozza annak vétkeiket mindaddig, amíg ez a szerető türelem javára van az érintettnek. Azt viszont nem tűrte el (és most sem tűri) Isten szeretete, hogy az ember elkárhozzon bűnei miatt. Jézus Krisztust cselekedetekre sarkallta ez a szeretet, és Ő eljött, s önmagát megáldozván átvitt minket a halálból az életre.

Az isteni szeretet mindig a másik ember javán igyekszik. S hogy mi szolgálja igazán az ember javát, azt Isten Igéjéből tudjuk. „Ne társalkodjatok azzal, ha valaki atyafi létére parázna vagy csaló vagy bálványimádó vagy szidalmazó vagy részeges vagy ragadozó. Az ilyennel még együtt se egyetek” (1Kor 5,11). Merészségnek látszik ezt az ígét alkalmazni? Mégis ez lenne az isteni szeretet.

Az isteni szeretet tehát nem „édes gyengeség”. Olykor nagyon kemény is lehet velünk szemben, hogy megmentsen a bűntől, a kárhozattól, és elvezessen a mennybe, az örökkévalóságba. A szeretet alkalmankénti keménységének hasznát a gyermeknevelés példáján érthetjük meg legjobban. „Aki megtartóztatja vesszejét, gyűlöli a fiát; aki pedig szereti azt, megkeresi őt fenyítéssel” (Péld 13,24). „Ne vond el a gyermektől a fenyítéket; ha megvered őt vesszővel, meg nem hal. Te vesszővel vered meg őt: és a lelkét a pokolból ragadod ki” (Péld 23,13–14). Fizikai fenyítéssel nevelhető a gyermek a szülők iránti engedelmségre, s ezáltal sok veszélyes helyzetet elkerül, és megtanulja a lelki élet alaptörvényét, az Istennek való engedelmséget.

A modern neveléstudomány tagadja az engedelmségre nevelés fontosságát, a fizikai fenyítést pedig egyenesen károsnak és kerülendőnek tartja. Hogy ez hova vezet, arra választ ad a Veszprém Megyei Napló egyik olvasói leveléből vett idézet. A levél írója fiatal pedagógus, aki írásában az olyan tanítási rendszert bírálja, amelyben „nem kötelező semmi, nincsenek szigorúan vett órák, a gyerek szabadon ki-be járka, ha pedig »nagy a feszültség az órán«, akkor akár akkorát is ordíthat, amekkora a torkán kifér”. Levelét tanulságos példával zárja: „Végezetül egy »érdekes« történet. A metrón ülve, egy nyolc év körüli kislány, aki az anyukájával utazott, a mellette álló idős nénit rugdosta. Az utasok egyre rosszabb pillantásokat vetettek rájuk, mert az anyuka nem szólt a gyerekre. Egy fiatal lány aztán nem bírta tovább, és rászólt. – Ne haragudjon, miért nem szól a gyerekére? Mire az anyuka lesújtó pillantással ezt mondta: – Az én kislányom a legmodernebb iskolába jár, ahol nem szólnak rá, hogy nem szabad, mert majd úgyis eljut magától a tudatával odáig ... Néma csend lett, aztán egy rágózó kamasz odalépett a nőhöz, kivette a rágógumit a szájából, és a hölgy homlokára ragasztotta. S mivel az szóhoz sem jutott, a fiú annyit mondott: – Tudja asszonyom én is pont egy ilyen iskolába jártam... S hogy miért tört ki a taps a metróban? Ki tudja...” (Csikászné Szalay Kata). Ha gyermekeink jellemét ennyire elferdíti a „nem szabad!” hiánya, vajon a lelki életben nem leszünk-e „nagyamama-rugdósokká”, ha bűneink előbukkanásakor senki sem áll elébünk, hogy „ne tedd!”?

Az isteni szeretet nem a viszonzást nézi, és nem vár köszönetet. Még az is előfordulhat, hogy úgy szeret valakit, hogy az illető észre sem veszi ezt a szeretetet.

Egyszer zsúfolt vonaton utaztam, és a szűk folyosón előreprezelve magamat az álló emberek

között, végre egy olyan fülkéhez érkeztem, amelyben volt egy üres hely. Igen ám, de a mellette levő ülésen egy utas aludt a táskájára dőlve, és csak úgy ülhettem volna le, ha felébresztem. Úgy döntöttem, hagyom tovább aludni, s inkább állva maradok. Ezzel jót tettem vele, ez a jó el is jutott hozzá, hiszen nem ébresztettem fel, ő mégsem tudta meg soha, hogy én szeretettel bántam vele az adott helyzetben.

Az isteni szeretet tehát találékony, s mivel szüntelen adni akar, mindig megtalálja a módját a szeretet cselekvésének. Urunk és Istenünk a Lélek gyümölcsét keresi életünkben. Nem nagy tetteket, látványos szeretetet kíván, csupán azt, hogy vegyük észre a mindennapi élet kis lehetőségeit, és éljünk velük, szeretetet sugározva környezetünkben hívókra és hitetlenekre egyaránt. Mily öröm lesz majd hallani szavát: „Jól vagyon jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be uradnak örömébe” (Mt 25,21)!

A szeretet soha el nem múlik • ifj. Kovács Béla

%A szeretetről már sokan és sokféleképpen írtak a történelemben és napjainkban is. A világ szeretet-fogalma azonban elég távol esik a bibliaitól, jóformán csak a viszonzott és az elvárt érzést jelenti.

Isten szeretete, amely a Szentlélek által kitöltetett a szívünkbe: feltétel nélküli és nem függ a viszonzástól. Örökké tartó szeretet ez, mely Jézus Krisztus kereszthalálában mutatkozott meg. A teremtő Isten keresztre adta Fiát teremtményeiért, hogy megmentse őket az ítélettől. Abban van a szeretet, hogy Ő előbb szeretett minket. Még nem is voltunk, amikor már meghalt bűneinkért és feltámadott megigazulásunkért.

Az újjászületéskor isteni természet részeseivé lettünk, amelynek a lényege a szeretet. Ez tesz képessé arra, hogy kenyérrel viszonzzuk, ha kövel dobnak meg. Imádkozunk ellenségeinkért, akik átkoznak és üldöznek minket, és megbocsássunk azoknak, akik ellenünk vétkeztek. Az Úr Jézus új parancsolatot adott nekünk, hogy egymást szeressük. Erről ismernek meg bennünket, hogy szeretjük testvéreinket. Ez a szeretet vonzza az embereket a gyülekezetbe és Jézus keresztségéhez. Ebben azonban gyakorolni kell magunkat. Olyan dolog ez, amit akarni kell. Akarni kell elkezdni szeretni, és akarni kell megmaradni abban. Mert ez nemcsak érzelem dolga. Az érzelmek a hitbeli meggyőződésből nőnek ki, és hamarosan megjelennek, amikor elkezdünk szeretni. De ezt tudatosan kell tenni. Pál apostol az 1Kor 13-ban ragyogóan írja le a szeretet mibenlétét. Ahhoz, hogy szeressünk, nem kell mást tennünk, mint Jézusra néznünk, és megvalósítani a Szentlélek által azt, amiről az apostol ír. A szeretet ugyanis megmarad örökké. Ha Isten szerint elkezdünk szeretni, azt senki el nem vitathatja. Mindaz, amit az Úr Jézus iránti szeretetből teszünk, nem múlik el soha. Jézus iránti szeretetünket – a gyakorlatban – embertársaink iránt tudjuk megmutatni. Ez a két nagy parancsolat summája: szeresd az Urat, a te Istenedet, és embertársadat, mint önmagadat. Királyi törvény ez: szeress, hogy élj!

Isten szeretete testet öltött Jézus Krisztusban, és mi ebben élünk. Semmi sem választhat el minket Isten szeretetétől, amely van a mi Urunkban. Ez örökre velünk marad, és soha nem múlik el. Ez éltet, amíg e testben vagyunk, és ez tart meg az örök életre.

A Hajnalsillag Misszióval az együttérzés és az örömhír útjain • Koncz Sándorné

%Előző számunkban hírt adtunk a Hajnalsillag Alapítvány karácsonyi csomagoztó akciójáról, melynek kapcsán a budapesti Agapé és Filadelfia gyülekezetben sok áldásban volt részünk. A húsvétot megelőző hetekben nekünk adatott a lehetőség, hogy a Misszió kereszttel segítséget nyújtsunk az ínségben levőknek.

A húsvéti ünnepre készülve ezek az Izráel népéhez intézett szavak hatották át szívünket: „Menjetek, egyetek kövért és igyatok édest és küldjetez belőle részt annak, akinek semmi nem készítettett, mert szent e nap a mi Urunknak...” (Neh 8,10).

Élelmiszercsomagokat állítottunk össze egyenként kb. 1500 Ft értékben, melyeket az Alapítvány munkatársai továbbítanak Románia moldáviai területére, ahol számunkra elképzelhetetlen szegénységben élnek emberek: pár évvel ezelőtt még földkunyhóban laktak, s helyzetük ma is igen rossz. Gyülekezetünk tagjai lelkesen fogadták a kezdeményezést, s az élelmiszerek megvásárlása, a csomagok elkészítése közben megélhettük, hogy adni öröm. Ezekután elhatároztuk, hogy a vezetőkkel beszélgetve bemutatjuk gyülekezeteinknek, olvasóinknak ezt a szolgálati területet.

Nyári Jenő testvérünk az alapítvány vezetője, a pestlőrinci Agapé gyülekezet tagja, vele és feleségével beszélgetünk.

Kedves, örömet sugárzó emberek.

Szívesen válaszolnak kérdéseinkre.

– *Mióta végzitek ezt a munkát?*

– 17 évvel ezelőtt kezdődött Romániában, ahol már korábban is voltak kapcsolataink.

Kis lépésekkel indultunk a diktatúra idején, titokban. A rendszerváltás után az alapítványok szaporodását látva mi is felismertük, hogy ez a forma nyitottabb, több lehetőséget ad.

– *Hogyan választjátok ki a segítségre szorulókat?*

– Elsősorban itthon segítünk: a gyülekezetben próbáljuk észrevenni a szükségét, majd saját kerületünkben, ahol gyermekintézményeknek, az orvosi rendelőnek nyújtottunk támogatást. Évente megyünk – néha többször is – a Vakok Intézetébe, a Süketnémák Otthonába, másik vakintézménnyel is kapcsolatban vagyunk. Több más intézménnyel és országszerte sok családdal is személyl kerültünk segítő kapcsolatba az év folyamán. Karácsonykor sokezer gyermeknek juttattunk ajándék-csomagot az evangéliummal együtt.

Munkánk alapvető jellemzője az, hogy ha valakiknek szomorú helyzetéről, szükségéről hallunk, az első dolog, amire gondolunk, ami megszólal bennünk: Hogyan tudnánk segíteni?

Így jutottak el Isten kegyelméből szeretetadóományaink Románián kívül Ukrajnába,

Szlovákiába, Belorussziába, Etiópiába, Ruandába.

A csernobili katasztrófa színhelyére többször küldtünk segítséget, ez év elején egy keresztény orvoscsoporttal gyógyszerert juttattunk el 13 millió Ft értékben.

Testvérünk igen szívesen beszél azokról az új feladatokról, amelyek az arab világ felé vonzzák, egyelőre azonban még Európában maradvá megtudjuk:

– Romániában állandó munka folyik, missziós ház épült, rövidesen működni fog a Hajnalsillag egy fiókja. Itt a karitatív munka mellett bibliakurzusokra, gyermekmunka indítására is gondoltunk.

Albániában két magyar missziós család él, az ő munkájukat rendszeresen támogatjuk, karácsonykor ott 30 ezer gyermeknek tudunk csomagot osztani.

– *Hányan végzitek a munkát?*

– A kuratórium állandó tagsága öt fő. Ők bejegyzett munkatársai az alapítványnak. Van még kb. 10–15 fős segítőcsapatunk, akik szintén igen jelentős munkát végeznek.

– *Hogyan kapcsolódhatnánk be mi ebbe a munkába?*

– Tiszteletben tartva minden gyülekezet és közösség saját érdekeit, készek vagyunk arra, hogy bárkivel kapcsolatba lépjünk, aki munkánkkal egyetért és szeretné támogatni azt. Ha valaki érdeklődik tevékenységünk, az Úr kegyelméből elért eredményeink iránt, készek vagyunk arra, hogy akár vetített előadásban, akár körlevél elküldésével tájékoztassuk a testvéreket, az érdeklődőket.

Szívesen elmondjuk, mik a terveink, mit szeretnénk véghezvinni, és ha valaki ehhez csatlakozni tud akár anyagi segítséggel, akár imatámogatással, ez nekünk nagy segítség. Tudjuk, ha Isten nem építi a várost, az emberi erőfeszítés kevés. Ezért nagyon fontosnak

tartjuk, hogy akciónk mögött komoly imatámogatás legyen. De nemcsak segítséget várunk, hanem ha jelzést kapunk arról, hogy valahol segítségre van szükség, készek vagyunk rá.

– *Említenél néhány emlékezetesnek mondható akciót?*

– Amikor elindultunk, a nulláról kezdtük, nem volt pénz, támogatás, nem voltak munkatársak, még az alapítvány bejegyzéséhez sem volt meg az anyagi fedezet.

Az Úr Jézushoz kiáltottam: – Uram, látod, hogy semmim sincs, a Te nevedet hívom segítségül, ha Te megáldod, menni fog, ha nem, semmivé lesz. Azon az éjszakán, amikor az alapító iratot beadtam, nem jött álom a szememre, nyugtalanító kérdések tolakodtak bennem:

– Nem tudod, hogy mibe fogtál?

– Mit fogsz kezdeni minden alap nélkül? Már nem lehet visszavonulni!

Csurom víz lettem, annyira rám nehezedett a dolog. Fölkeltem, leborultam imádkozni, segítségül hívtam az én Uramat. Ettől kezdve minden kis eredmény sikernek bizonyul.

Néhány testvért indított az Úr, adtak egy kis segítséget, vettünk egy kevés élelmet, elvittük, beszámoltunk róla, jött újabb támogatás.

Öröm, hogy egyre szélesedik a munka. A felsorolt országok mellett most az arab világ felé érzek indíttatást. A közelmúltban Egyiptomban részt vettem egy konferencián, s láttam, hogy milyen keveset tudunk mi itthon erről a területről. Nagy munkát végez Isten az arabok között. Leírhatatlan élmény volt számomra, amikor az arab testvérekkel megöleltük egymást, együtt úrvacsoráztunk, énekeltünk. Ezekről az énekekről korábban azt hittem, hogy magyar énekek, tévedtem. Áldott közösségünk volt együtt.

Lehetőségem volt bepillantani a körülményeikbe. Nagy probléma, hogy nincs munkájuk, élelmük. Algériában üldözik a keresztényeket, egy misszionáriust megöltek.

A vámproblémák és a bürokrácia miatt ide nem tudunk küldeményeket eljuttatni, de pénzben segíthetjük őket. Ha szélesebb körű mozgalom, adakozás indulna, az anyagiakat fel tudnánk használni az evangélizációs munkában, valakiknek az elindításában. Vannak ott jó vezetőtestvérek, kapcsolatok. Most ezek a gondolatok forognak a szívemben, agyamban, megvalósításra várva...

Testvérünk minden kérdésünkre részletesen válaszol. Szó esik a szállítás gondjairól, a svájci testvérek segítőkészségéről. Végül felteszünk egy személyes kérdést:

– *Igaz, hogy munkahelyedet is megváltoztattad, hogy időd legyen erre a szolgálatra?*

– Igen. Amikor Isten elhívott, otthagytam előbbi jó állásomat és fűtőnek mentem, ott éjszaka dolgoztam, nappal több volt az időm. Két évvel ezelőttig így tevékenykedtem. A tennivalók azonban sokasodtak, egyre nehezebben tudtam mindenre időt és erőt találni. Sokat imádkoztam azért, hogy teljes erőmmel csak ezt a munkát végezhessem.

Isten meghallgatta kérésemet, most teljes időben végezhetem ezt a szolgálatot. Bizony, sok fáradtsággal és lemondással jár a feladatok elvégzése. A feleségem sokat van egyedül a gyerekekkel, övé az otthoni munka oroszlánrésze, mert vagy úton vagyok, vagy készítem elő az újabb akciót.

Sok erőre van szükség. Van egy vezérgondolatom, ami Jeremiás könyvéből való, mottója tevékenységünknek:

„Átkozott az, aki az Úrnak dolgát hanyagul végzi.” (Jer 48,10 – új ford.)

Mi szeretnénk a legjobb tudással, idő és erőbedobással a nyomorúság enyhítésére, az evangélium terjesztésére, Isten dicsőségére végezni önként vállalt munkánkat.

Cím és telefonszám: Hajnalcsillag M. Alapítvány Nyári Jenő 1188 Budapest, Pamut u. 13.

Bp. 1683 Pf. 38. Tel: 294-5209

{k1997203}

{k1997204}

Taizé – a szeretet közössége • Koncz Sándorné

Nem egészen fiatalon, immár nyugdíjasként vettem részt az elmúlt év végén Stuttgartban, a taizéi mozgalom év végi ifjúsági találkozóján.

Taizé kis francia település, ahol 56 éve Roger Schutz svájci teológus elkezdte a munkát. Egyedül fogott hozzá, majd jöttek mások is, s így alakult ki, és működik a taizéi testvérek közössége.

Alapelvük a szegények, rászorulóknak segítése, a szeretettel végzett munka másokért. Sokan imádkoznak, tanulmányozzák az Igét, és kitartóan dolgoznak. Roger testvér ma 83 éves, bízik a fiatalokban. A közösség tevékenysége világméretű. A fiatalok a világ minden táján csatlakoznak hozzájuk, s végzik Istenben bízva, imádkozva, anyagi segítség nélkül szeretetből fakadó tevékenységüket a szegények, betegek, elhagyatottak között.

Stuttgartban 70 ezer fiatal gyűlt össze különböző földrészekről a killesbergi vásárvárosban, Magyarországról 18 busszal érkeztünk más-más egyházakhoz tartozók.

A hatalmas vásárcsarnokokban hullámozott a tömeg. Nem volt hangos szó, zaj. Sokan hoztak tolótkocsiban ülőket, vakokat is. A rendezők szeretettel irányították, inkább jelekkel, mint szóval az egyes szektorokhoz tartozókat.

Már az első napon imára gyűltünk össze. A földön ültünk, ki-ki hozott valamit, hogy ne fázzon föl. Leírhatatlan a sok, földön ülő, imára hajtott fejű fiatal látványa az alig kivilágított csarnokban. A taizéi testvérek kis csoportja ül a terem közepe táján, székeken, fehér ruhában. Itt kissé erősebb a világítás...

Mindnyájan énekeljük a Veni Sancte Spiritus (Jöjj, Szentlélek) kezdetű éneket...

Roger testvér rövid beszédében azt kérdezi tőlünk: Ha megkérdezne Jézus ma este minket, hogy minek mondjuk Őt, mit felelnénk?

Azt kellene mondanunk, hogy Te vagy, aki elfogadsz engem, megérted vágyódásomat a szeretetre, a jóra. Te vagy, aki tudod, hogy többször nyugtalan vagyok a múlt miatt, és aggodalmaskodom a bizonytalan jövő miatt. Te arra tanítasz engem, hogy ne nyugtalanokodjak, ne aggódjak, mert Te velem vagy.

A mozgalom alapelve és a találkozó egyik témája volt, a gyakorlatban megélt szeretet. Beszélhetünk is a szeretetről, de fontosabb, hogy az életünkben felmutassuk.

Az egyes földrészekről, országokból jött fiatalok bemutatták hazájuk egy-egy jellemzőjét, s beszámoltak azokról a tevékenységformákról, amelyeket közösségükben végeznek.

A Dél-Afrikából jöttek elmondták, hogy az ún. szombati- és vasárnapi iskolában segítenek azoknak a gyerekeknek, akiknek problémáik vannak a tanulásban. Tanítják az embereket a hatékony földművelésre, hogy több élelemhez jussanak. Egészségügyi felvilágosításokat tartanak.

A chileiek a börtönök lakóival foglalkoznak, s megtapasztalták, hogy Isten arca ott is rájuk köszön.

A találkozó másik nagy témája volt a kiengesztelődés és megbocsátás, amely végigkíséri életünket. Gyakran, szomorúság, bántság kapcsolódik hozzá. Legtöbbször a másiktól várjuk az első lépés megtételét... Ne azon gondolkodjunk, hogy kinek van igaza...

Akkor tudunk igazán örülni, ha a szívünket megtisztítjuk.

A tanítások rövidek voltak, az egyes szektorokban ülőknek részenként fordítottak. Az énekek imaként hangzottak, az imát csendben folytattuk. A csend az imádkozás részeként tíz-tizenöt percig is tartott. Érezni lehetett az áhitat mélységét.

Mi az, mai megfogott ezen a találkozón?

Az egyik a halk együttlét, a csend. Ott, a csendben felemelő volt a közösség a Teremtővel és egymással.

Megható volt az egyszerűség is. Ez a szavakban, a körülményekben egyaránt megnyilvánult. Az ennivalót a szabad ég alatt osztották, mindig konzervet, naponta egyszer melegen. Persze ott is ettünk a havas udvaron, asztalok nélkül, ki ahogy tudott. Forró teát kaptunk a hidegben, ha kitartóan álltuk a sort, tartottuk a poharat. Volt, amikor az orrunk előtt fogyott el.

A fiatalok ezt természetesnek tartották. Játszottak, Istent dicsérő énekeket énekeltek sorban állás közben. Vidámak voltak, kedvesek. Biztosan voltak közöttük kíváncsiskodók is, de mindenkit magával ragadott szeretet parancsa: a másokért való tenni akarás és az imák áhítata.

Ami a tavaszra tervezett kisebb méretű kecskeméti találkozó vezérgondolata is: a bizalom, öröm, egyszerűség...

CSALÁD

Időt! • Összeállította: ifj. Kovács Béla

%Elsősorban férfiaknak szóló sorozatunk ezen részében gyakorlatias téma következik: az idő. Sokan nem gondolkodtunk még azon, hogy az idő ugyanúgy Isten alkotása, mint a föld, a növények, az állatok vagy mi magunk is, és ugyanúgy Isten áldása az életünkben akkor, ha tudunk vele helyesen élni és gazdálkodni. Ha nem, könnyen átokká válhat, mint a túlhaszolt munka is, ahogy azt már a kiégéssel foglalkozó részben láthattuk.

Úgy is fogalmazhatunk, az idő Isten ajándéka, bizonytal el kell számolnunk az Úr előtt arról, hogyan használtuk fel. Nem véletlenül írja az apostol, hogy áron is megvegyétek az alkalmakat (Ef 5,16), mert a napok gonoszak. Ezekben a gonosz időkben, amikor a világ sodrása az istentelenség felé visz bennünket, szánt- szándékkal kell kiszakítanunk azt az időt a mindennapokból, amelyet Istennek szándékozunk adni. Ezért még az árat is meg kell fizetni, legyen az mellékállásról vagy túlmunkáról való lemondás, amiért anyagi javakat kapnánk, hogy az így megvásárolt, a gonosz napokból kiszakított időt az Úr szolgálatára tudjuk felajánlani.

Az idő furcsa dolog, nem lehet visszacsinálni. Ha egy alkalom kihasználatlanul elmúlt, azt soha többé nem tudjuk visszahozni. Ezért is mondta a görög bölcsele, Démokritosz, hogy „nem lehet kétszer ugyanabba a folyóba lépni”.

A hívő embernek fel kell ismernie, hogy életének ideje, a rendelkezésére álló idő arra való, hogy jót vagy rosszat tegyen. És kérlelhetetlenül múlik.

Időérzékelésünk szubjektív. Gyermekkorban az idő múlását lassúbbnak találjuk mint felnőtt korban.

Az öröm, a boldogság csak pillanatnyinak tűnik, pedig időben ugyanolyan hosszú, mint a szomorúságot, bánatot hordozó időszakok.

Az idő könnyen rabszolgává tehet bennünket, de az Úr segítségével uralkodhatunk rajta bölcs időbeosztással, ami szinte megsokszorozza a rendelkezésre álló, futó időt.

Nincs időm

Nyugati felmérések szerint több ezer megkérdezett férfi közül csak minden századiknak volt elég ideje. A megkérdezettek fele ötven százalékkal több időt kívánt volna, negyven százalékuk elégedett lenne huszonöt százalékkal többel, tíz százalékuknak pedig elegendő volna tíz százalékkal több.

Az idő az ember legfontosabb tőkéje, fontosabb mint a pénz, mert

- nem lehet felhalmozni;
- mindenképp el kell tölteni;
- nem lehet félretenni;
- és nem lehet pótolni.

Tehát nem az idővel van baj, hiszen az mindenkire egyformán vonatkozik, sokkal inkább annak beosztásával, ami láthatóvá teszi értékrendünket, ugyanis *megmutatja, mi a fontos*

számunkra.

Szoktuk úgy is mondani, hogy amit az ember meg akar tenni, arra van ideje, és amire nincs ideje, az nem is igazán fontos számára.

A helytelen időbeosztás bűn, mert a jelenvaló világban nem lesz elég időnk Istennek szolgálni, elhívása szerint élni. Ez pedig stresszt okoz: a megtett és teendő dolgok időigénye és a rendelkezésre álló idő közötti órló feszültséget, amely kiégésben, egészségkárosodásban és mások tönkretételében mutatkozik meg.

Tehát nem az időnk kevés, hanem rossz az időbeosztásunk!

Az időcsapdák

a gonosz fegyverei a hívó ellen, amelyek jöhetnek belülről és kívülről. Ha megkérdez valaki bennünket, általában azonnal a külső körülményeket tesszük felelőssé személyes problémáink miatt, holott ezeket belső döntéseinkkel befolyásolhatjuk.

Lássunk néhány külső tolvajt, amelyek megrabolják időnket:

- rossz döntések (pl. főnökeink részéről);
- kötelezettségek, amelyekben illő részt venni, pl. névnapok, házassági évfordulók, társadalmi ünnepek, konferenciák;
- a fölösleges munkák a fontosaktól rabolják az időt; ennek egyik oka lehet a tervezés hiánya;
- a félreértések szintén fölösleges munkavégzéshez vezetnek;
- fáradtság, hajszolettség;
- látogatók, akik mindig akkor jönnek, amikor valami sürgős dolgunk van;
- rutinmunkák, amelyeket muszáj megcsinálni;
- megszakítások, pl. kávézás, telefon, újság;
- tévézés.

A belső időtolvajok felismerése már több bátorságot és alázatot kíván tőlünk, magunkkal való szembesülést. Nézzünk néhányat ezekből is:

- határozatlanság, vagyis döntésképtelenség fontos és sürgős teendők között;
- helytelen idő- és munkabeosztás;
- a koncentráció hiánya;
- érdektelenség, kiégettség;
- félelem bizonyos munkáktól – a hozzáértés hiánya vagy a felelősség miatt;
- képtelenség nemet mondani – engedékenység, túlmunkák vállalása;
- mindent egyedül akarunk megtenni;
- gyenge munkaerkölcs – lazaság, tunyaság, önfegyelem hiánya;
- bizalom hiánya (pl. a főnök részéről);
- irreális időbecslés – nem tudjuk felmérni, mennyi idő szükséges egy-egy munka elvégzéséhez.

Ha már ezeket az időcsapdákat felismertük, könnyű ellenük a védekezés. Valami azonban nagyon fontos: a következetesség. Nap mint nap harcolni kell a helyes időbeosztásért, és az időcsapdák vagy legalábbis egy részük elkerüléséért. Könnyű dolgunk van a belső időtolvajokkal, mert az ezek ellen való küzdelem egyedül rajtunk múlik. Ha már egyszer elhatározásra jutottunk az Úr Lelkének világosságában, akkor segítségével győztesek lehetünk a végrehajtásban is. Ha például az a gondom, hogy nem tudok nemet mondani azokra a feladatokra, amelyeket elvárnak tőlem, és ezt felismertem, akkor már csak rajtam múlik, hogy ezentúl mérlegeljem a rendelkezésre álló időt, és bátorságot merítve mondjak nemet a kéréseknek. Hívó körökben sokszor félünk attól, hogy visszautasítsunk valamit, aminek esetleg az a következménye, hogy a vállalt munkát a túlterheltség miatt nem tudjuk elvégezni. Igyekezettünket mások gátlástalanul kihasználják.

Tudnunk kell tehát magunkat fegyelmelni és felmérni a realitásokat. Harcolnunk kell rossz szokásaink ellen, és meg kell próbálni az időt ésszerűen beosztani.

Ebben a munkában nem vagyunk egyedül. Az Úr mellettünk áll, és Neki bőven van ideje. A Sátán az, aki elrabolja az Istentől kapott időt, hogy megfosszon a minden időszakra jutó áldástól.

Isten kezében van az időm?

Az ördög célja, hogy annyi, figyelemelterelést, szórakozást nyújtson, hogy ne vegyük észre az időproblémát – söpörjük a szőnyeg alá, míg egyszer megbotlunk a kupacban, és megsebezük magunkat. Ezért fontos a kérdés, hogy vajon Isten kezében van-e az időnk. Az Ige azt mondja: „Mindennek rendelt ideje van” (Préd 3,1). Isten mindenre elegendő időt adott. A probléma tehát az: nem tanultunk meg dönteni. Most és ma ez a kérdés: mi a fontos és kevésbé fontos.

Szokások, elkerülhető kényszerek, félelmek vagy egyszerűen a kényelem készlet bennünket arra, hogy időnkét helytelenül használjuk. Aztán szemrehányásokat teszünk magunknak, és ez stresszt okoz. Nincs időm! – mondjuk gyakran.

Mivel időnkét más emberek és az elvégzendő feladatok osztották be helyettünk, sodortatunk, és így Istennek életünkre vonatkozó terve mellékessé válik, elhívása távolivá.

De Tőle mindent kérhetünk, még több időt is! No, nem lesz a nap 26 órás, de jobb időbeosztással el tudjuk végezni feladatainkat rövidebb idő alatt.

Az idővel jól rendelkezni a Szentlélek gyümölcse: „De a Léleknek gyümölcse: ...béketűrés...” (Gal 5,22). Aki türelmes, annak van ideje! Aki keresztül rohan az életen türelem nélkül, az nem él Isten akarata szerint. Ahhoz, hogy Isten ígéreteit elnyerjük, *tudnunk kell várni!*

„Mert békességes tűrésre van szükségetek, hogy Isten akaratát cselekedve elnyerjétek az ígéreteket” (Zsid 10:36).

Csak aki várni tud Istenre, az tapasztalja meg az Ő szabadítását.

Ima és tervezés

Az ima és tervezés utat mutat a helyes cselekvésre.

A legfontosabb dolog, hogy felismerjük a létfontosságú helyzeteket, és ne vesszünk el a sok mellékes problémában. A helyzet felismerése, a következmények figyelembevétele és cselekvési terv összeállítása csak belső nyugalommal és bizonyos távolságból lehet eredményes, nem a napi nyüzsgésben.

Ahhoz idő kell, hogy Isten előtt elcsendesedve várj az Ő tanácsára. Minél nehezebb az elvégzendő feladat, annál nagyobb jelentősége van a nyugalmas időnek – nemcsak a kezdés előtt, hanem a végrehajtás során is. Helyes tervezéssel, imával a véghezvitelre fordítandó idő csökken. Kevés elcsendesedés mellett könnyen tévútra kerülhetünk. Ha rosszul ítéljük meg a dolgokat, és újra kell kezdenünk, az ismét időbe és energiába kerül.

A kivitelezés során Istennel kapcsolatban állni azt jelenti, hogy a dolgok „fölé” kerülünk, vagyis a tennivalók nem nyelnek el bennünket, nem válnak bálványokká.

Kikapcsolódás

Isten úgy teremtett minket, hogy létfenntartásunk erőfeszítésbe, munkába kerül. Minden élőlényre igaz ez a megállapítás, az emberre is. Isten terve szerint viszont pihenésre és nyugalomra is szükségünk van. Ha a feladatok tömkelegében nincs idő a kikapcsolódásra, előbb-utóbb túlterheltség és kiégés következik be.

Tehát a pihenés, a nyugalom a hívó ember számára is szükséges a szolgálatok között, amit a többieknek illik respektálni, és nem lehet állandóan azt az egy-két embert terhelni, akik hajlandók valamit tenni. Salamon is havonta cserélte az embereket, akik a Libanon dolgoztak a templom építésekor (1Kor 5,14).

A hívó ember Istenben lel nyugalmat, Ő a mi csendességünk.

BIZONYSÁGUL

Tudja, mennyit érek • *Bacsik Anikó*

Átlagos magyar családban születtem. A szüleim szerették egymást, s nagy örömmel várták „érkezésemet”. Egy évvel később a húgom is megszületett. Gyerekkorom viszonylag felhőtlen volt, minden nyarat a nagyszüleimnél töltöttünk.

Az általános iskolában zárkóztam, félénk lány voltam. Jól tanultam, a tanárok szerettek, de osztálytársaim között kevés barátom akadt. Sokszor kirekesztettnek éreztem magam, mert nem voltam benne a mindennapos csínytevésekben, s a társaság is halkszavúnak ismert. Az így eltelt nyolc év után varrónőnek tanultam egy szakmunkásképzőben, ahol visszatérő gátlásaimmal küszködtem.

A testvérem már javában a diszkókat és a bulikat járta, amikor én még naplót írtam és a könyveket bújtam otthon.

Idővel a szüleim között megromlott a viszony, elváltak, anyagi helyzetünk is nehezebb lett. Az évek alatt felhalmozódott problémák ekkor kerültek felszínre.

A húgom unszolására egy szombati napon nagy nehezen elmentem a diszkóba. Ettől kezdve minden hét végén ott voltunk, és a környék egyik presszóját is rendszeresen látogattuk. Sok embert és barátot megismertem, és kialakult a „haveri körünk”. Aztán jöttek a fiúk... Egy komoly kapcsolatom volt, ami három hónap után megszakadt. Az öltözködésemmel és viselkedésemmel próbáltam elfogadtatni magam a világgal, a környezetemmel.

Nemsokára nagy ürességet éreztem. Bár voltak barátaim, már nem voltam magányos, mégsem elégitett ki, amit a hétvégeken kaptam.

Korábban olvastam könyveket Istenről, és Bibliát is kaptam egyik ismerősömtől. Amit ott olvastam, nagyon megfogott. Érdekel az az Isten, aki *feltétel nélkül szeret*. Komolyabban 1994 februárjában kezdtem keresni Őt, és olvastam vele kapcsolatos dolgokat. Néhány hét múlva megismerkedtem egy hívő lánnyal a kollégiumban. Nyáron el is mentem a gyülekezetükbe.

Ahogy beléptem a terembe, fiatalokat láttam, akik boldogoknak és elégedetteknek tünnek. Amikor elkezdtek imádkozni, átéltem köztük valamit, amit akkor még nem értettem. Könnyek szöktek a szemembe, és már ott térdeltem a földön. Rádöbentem, mennyire bűnös és elveszett vagyok. Istenhez kiáltottam, és kértem, bocsásson meg. Szívből megbántam bűneimet, és elnyertem a bocsánatát és az örök életet. Hazatérve, a diszkó helyett gyülekezetbe mentem, ahova azóta is járok. Sok rokonnal és barátal osztottam meg mindazt, amit Istentől kaptam.

Már nem a világnak akarok megfelelni, hanem Jézusnak, aki *igazán tudja, mennyit érek*, pontosan annyit, *amennyit Ő fizetett értem a kereszten*.

Szeretet áradt rám • *Papp József*

A megtérésem szomorú eseményhez fűződik.

Életem során többször szólított meg az Úr. Sajnos a családi háttér ateista volta miatt nem hittem az Úrban, azt hittem és vallottam, hogy egy pozitív erő uralkodik az emberiségen. Nagymamám vitt közelebb az Istenhez, és ő beszélt Krisztusról. Ő mondta, ha szívembe fogadom Őt, akkor örök életem lesz. Így már tudtam, hogy mindent Ő irányít, de csak akkor hívtam, ha valami problémám volt.

Majd eljött életem legszörnyűbb napja. Katonai szolgálatomat töltöttem Ferihegyen mint útlevélezelő. Levelet kaptam a Pest Megyei Bíróságtól, melyben az állt, hogy akinek örök hűséget fogadtam, indítványozta válásunkat.

Én erről a szándékaról korábban nem tudtam, mert nagyon ritkán voltam otthon, és nem tudtunk beszélgetni. A parancsnoktól eltávozást kértem és hazautaztam. A feleségem és kisfiam nem volt sehol, elmentek, nem tudtam hová. Megkerestem feleségem szüleit, de ők sem tudtak semmit lányukról és legkedvesebb unokájukról. Sajnos, dolgom végezetlenül mentem vissza, és ilyen lelkülettel szolgáltam a határon.

Többször megfordult fejemben az öngyilkosság gondolata, majd egyik szolgálat alatt ténylegesen meg is kíséreltem. A parancsnokomnak köszönhetem, hogy élek. Ő árnyékként követett mindenhol, s egy jól irányzott pofonnal mindent megoldott. Azután kivett a fegyveres szolgálatból, írónki, majd pedig kázinóban végzendő munkát bízott rám. 1991 novemberében szereltem le. Ezután egyre több családi és munkahelyi problémával kellett küzdenem. Ezek következménye, hogy idegösszeroppanást, majd egy enyhe szívinfarktust kaptam. 1992 márciusában mondták ki törvényesen a válásunkat. A kisfiam elvesztése még tetézte bajaimat. Ekkor egy hátsófalú infarktust kaptam. Ez olyan súlyos volt, hogy az orvosom lemondott rólam, de hála az Atyának, Ő nem. Az orvos elbeszéléséből tudtam meg, hogy már fizikai értelemben halott voltam. Egy Ferences-rendi szerzetes imádkozott értem. Ekkor nagy sötétségben voltam, lepergett előttem eddigi életem. Olyan parányinak éreztem magam, mint egy porszem. Egyszerre hallottam egy hívogató szót. A sötétségben keskeny, majd egyre szélesedő fénynyalábot láttam. A fényből *szeretet áradt rám*. Egy ismerős arc, alak intett felém: *gyere, ne félj!* Az arc szelídséget és kimondhatatlan nagy szeretetet tükrözött. Én közelebb léptem, és megismertem, Ő volt, Jézus Krisztus.

Jézus előtt leborultam és sírtam. Felállított és azt mondta, hogy figyeljek rá. Az addig lefolyt életemből kiragadott egy-egy képet. Így szólt:

– *Látod, én már szólítottalak, de nem hallgattál rám.*

– *Vissza akarsz térni a földre?* – kérdezte.

– *Uram, ha ez lehetséges, akkor igen.*

– *Miért?* – faggatott.

– *Uram, a kisfiam ott van, és én őt nagyon szeretem.*

– *Visszatérhetsz, de csak egy feltétellel.*

– *Mi az a feltétel, Uram?* – kérdeztem kíváncsian.

– *Fogadd el Atyámat és engem irányítónak és minden problémád megoldódik. Tehát elfogadod?*

– *Igen, Uram, elfogadlak!* – kiáltottam.

Visszatérhettem a földre. Azóta is az Ő szavát hallom, és *szeretete vesz körül*. Őbenne épülök hitben. Őt szolgálom, ameddig élek.

Mérhetetlen kegyelemmel játszottam • Gulyás Erhard

Volt egy szőke, kékszemű, aranyos kisfiú, akiről senki sem gondolta volna, hogy mi lesz belőle. Egy valaki azért tudta, és végig látta azt a kusza életet, amit most sűrítve próbálok bizonyoságként papírra vetni.

Kezdeném ott, ahol legelőször is: szőke, kékszemű, aranyos kisfiú! Hát, ez igaz is volt 14 éves koromig, de bekerültem egy új és szokatlan közegbe, egy szakmunkásképzőbe, ami inkább maffia-nevelde volt mint szakmunkásképző. Ebből adódóan az életem fokozatosan változott, nem éppen pozitív irányba.

Elmondom még, hogy keresztény szülők gyermeke voltam és vagyok, de mindez nem tudott letéríteni lefelé „ívelő” pályámról.

Életemben a mindennek ellen való lázadás, az alkoholizmus és ezzel együtt az éjszakai

kicsapongás vette kezdetét. Az iskolában évet ismételtam verekedés és igazolatlan mulasztások miatt. Szüleimet nem nagyon szerettem, és 18 éves koromra teljesen elveszítették uralmukat életem irányítása felett. Lázadtam és sokszor gyűlölködtem velük, és ezt néha el is mondtam nekik.

Ezekre a dolgokra jött a „fü”, ami aztán gondolkodásomon sokat változtatott. Nem volt elég az alkohol, a cigi, a lányok, a zenekar, ez is kellett. Előfordult, hogy nappal is szívtam füvet vagy hasist, hogy „színesebb” legyen már megkopott, szürke, hétköznapi életem. Eközben sokszor gondoltam Istenre, s arra, hogy Ő engem „elhívott” magának szolgájául. De én egyelőre máshogy terveztem további életemet, és a sok hívásra nemmel válaszoltam. Úgy voltam vele: „Majd később! Isten úgyis elhívott, nemde!?”

Most már látom, hogy *mérhetetlen nagy kegyelemmel játszottam*. Világi életem utolsó szakasza mély depresszióval, gyűlölettel és lázadással telt, mígnem a mezőberényi *Sátoros ünnepen* egy összejövetelre elmentem, hogy megnézzem bátyámat, miként szolgál. Egy éneket adott elő, amit már többször hallottam azelőtt, de most éreztem, ez teljesen hozzám szól. Alig bírtam ki sírás nélkül, de tudtam: itt vége eddigi pályafutásomnak. Tudtam, rájöttem, hogy mind hiábavaló dolog volt, amit addig tettem és éreztem, elfáradtam az effajta életben. Az alkalom után próbáltam tovább folytatni megszokott életemet, de egyre undorítóbbnak találtam. Ugyanakkor egyre vonzóbbnak a gyülekezetet, a Bibliát és az imát. Majd 1995. július 23-án egy istentiszteleten dicsőítés közben átadtam az életemet Jézus Krisztusnak. Amint visszanézek korábbi tetteimre, látom: Isten tud csodát tenni! A dicsőség egyedül Jézusé, amiért meghalt értem és érted!

Csodálatos dolog az Úrral járni • Winkler János

Római katolikus családban nevelkedtem, apám komoly vallásos életet élt, megkereszteltek, elsőáldozó lettem és bérmálkoztam. Minden héten jártam templomba, többször csak a családi béke kedvéért. Hittem Istenben, Jézust is elfogadtam, de nagyon távolinak tűnt, nem tudtam élő kapcsolatba kerülni vele. Vigyáztam, hogy csak „bocsánatos” bűnöket kövessek el, és ha másképp nem is, a „tisztító tűz” révén üdvözüljek. Volt időszak, amikor gitáros misékkal, kötetlenebb rendezvényekkel felkeltették az érdeklődésemet, ezek az alkalmak azonban rövid idő elteltével megszűntek. Ezt követően langyos volt a hitéletem.

Így nősültem meg hat évvel ezelőtt. A feleségem szívesen jött el az otthonából, ugyanis a családjában már ketten megtértek, és nagy feszültség volt közöttük. Két évig viszonylag normális házasetet éltünk. A lányom megszületése után azonban a feleségemnek egészségügyi gondjai adódtak, ezek miatt kétségbeesett, és az Úr Jézusnál keresett menedéket. Életét átadta neki. Erről eleinte nem mert beszélni, de elkezdett istentiszteletre járni. Így én is megtudtam a történeteket. Ettől kezdve gyötrelmem lett a házasságunk, szellemi csata zajlott közöttünk. Sokat beszélt a megtérésről, de én nem értettem, hogy miből kellene megtérnem. Úgy éreztem, hogy rendezett a kapcsolatom Istennel. Nem vettem észre, hogy milyen életet élek: a hívőket szektásnak bélyegeztem, kinevettem a Szentlélek-keresztiséget, a nyelveken szólást és több hittel kapcsolatos dolgot.

Hallani sem akartam arról, hogy elmenjek egy ilyen alkalomra egészen addig, amíg tavaly nyáron az apósom azt nem mondta, hogy tiszteljem meg őket, és minden kötelezettség nélkül vegyek részt egy péceli istentiszteleten. Elmentem tehát, és megfogott az ott uralkodó „hangulat”, az emberek szeretete, a dicsőítés, egyszóval minden. Ezután már nem tudtam vitatkozni senkivel, el kellett ismernem, hogy jó dolgokat láttam. Kettős életet éltem: reggel templomba mentem, utána a péceli gyülekezetbe. Az előrehívásoknál már nem tudtam hova bújni, annyira éreztem, hogy nekem is szólnak. Hiúságom azonban tiltotta, hogy megalázzam magam mások előtt, megjátszottam a kemény embert, ellenálltam.

Ez ment is egy darabig, azonban eljött november 24-e, a konferencia napja.

Egyhetes vajúadás után úgy döntöttem, hogy elmegyek. Nem bántam meg. Csodálatos volt a légkör, tudtam én is szívből dicsőíteni az Urat. Az első lehetőségnél nem mentem előre, este azonban nem bírtam tovább várni, és kértem, hogy imádkozzanak értem. Éreztem, összesűrűsödik a levegő, ahogy átjár a Szent Szellem. Teljesen áthatott ez az erő, megtértem. A konferencia azóta is a legkedvesebb emlékem. Csodálatos dolog az Úrral járni. A családi életem gyökeresen megváltozott. Érzem a Szent Szellem vezetését, megtapasztalom mindennap a bűnbocsánatot, a szabadulást, hol komolyabb, hol jelentéktelennek tűnő területeken.

Többször is megdöbbenek, hogy milyen egyszerű az Urat megtalálni: csak szívből jövő döntést kell hozni mellette, a többit elvégzi bennünk. Nagyon várom már a tavaszi konferenciát. Remélem, sok olyan ember jön el, aki még a világ útján jár, de valami jobbat szeretne. Jó alkalom lesz ez nekik is a megtérésre.

Ötven év Krisztus követésében • *Pánczél János*

Tizennyolc éves voltam, amikor elkezdtem keresni az élet célját és értelmét. Szomjúság volt bennem Isten után. Akkor még református háttérrel, egy egyhetes evangélizáción szíven talált az Ige: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” Döntöttem! Jézus Krisztus tanítványaként fogom leélni az életemet! 25 éves koromban alapítottam családot. A feleségem már több éve Isten újjászületett gyermeke volt. Szerettem az Urat, többször kértek bizonyosságtételre, sőt lassanként igeszolgálatokra is. Ez akkoriban együtt járt – kerékpárral, később motorkerékpárral, olykor jobb híján gyalog megtett – sok-sok kilométeres úttal. Hívő életem első húsz éve után kb. 1965-ben mindenesetre mérföldkőnek számított, amikor körünkben, házi imacsoportunkban Bereczki Sándor segédlelkészt betöltötte az Úr Szentlélekkel, nagy erővel. (Ő most a Sion gyülekezet pásztora Budapesten.) A tűz tovább terjedt. Nagyon nagy szomjúságot adott az Úr mindnyájunk szívébe. Következtek az ima-féléjszakák, volt úgy, hogy reggelig imádkoztunk, gyakran böjtöltünk is. A bűnbánat, a megtisztulás nagyon erőteljes volt. Úgy éltük át az Úr munkáját, hogy a tisztaság, a szentség szinte abszolút követelmény volt. S egy szűkebb összefüggésben szállt a Szentlélek: erővel, tűzzel engem is betöltött, s adta akarata szerint ajándékait.

Ettől kezdve nagyobb súlyú szolgálatok vártak rám.

Egyszer egy hívő asszony otthonunkba hozta tízéves kislányát, negyven fokos lázzal, krónikus vesebetegséggel. Mivel a felülvizsgálat előtt a szakorvos éppen elutazott, jobb megoldást nem találva, a gyermeket nálunk hagyta éjszakára. Ekkor még ilyesmiben nem volt szolgálati tapasztalatom, de igyekeztem minden tőlem telhetőt megtenni. Hét óra hosszat imádkoztam térdeimen a gyógyulásáért. A másnap délelőtti vizsgálat eredménye: teljes gyógyulás. Az orvos meglepetésére a betegség is nyomtalanul eltűnt. A leány azóta is jól van, már három egészséges gyermek édesanyja.

Arról is bizonyosságot tehetek, hogy egy nyolcéves, némán született kisfiúból eltávozott a némaság démona, és azonnal beszélni kezdett. Nekem mindazonáltal nem a gyógyítás kegyelmi ajándékát adta az Úr, mégha előfordulnak is gyógyulások a szolgálatok során, hanem inkább a kijelentést, mellyel megszólít az Úr gyülekezeteket, egyéneket. Másrészt megkaptam az ismeret ígését, mely a bűnök leleplezésében, a megtisztulásban nyújt gyakran segítséget. A lelkek megkülönböztetése is áldásul van az egyház számára. Mindezért egyedül Istené a dicsőség. Hálás vagyok a bizonyságok fellegéért.

Nagy örömünk, hogy mind a négy gyermekünk, házastársukkal együtt Szentlélekkel telten, Jézus szolgáló tanítványai.

Tizenkét éve hirdetem az Igét pünkösdi közösségünkben, jelenleg mint nyugdíjas pásztor. Makóról, az ország szélén fekvő városból, az Úr kegyelméből ma is sokfelé vihetem a határon innen és túl az élő Igét, a Szent Szellem tüzeit és szeretetét. Felelősséggel vallom: szükségem,

hogy felöltözzük Krisztus alázatát, engedelmisségét. Vegyük el hittel az ígért, mennyei erőt! Az Úr akarja, hogy Szent Szellemevel, hittel teljes, buzgó és minden áldozatra kész imaéletünk legyen, hogy teljesen betölthessük szolgálatunkat. A dicsőség pedig mindenért egyedül az Úré!
{k1997211}

Teljesedjete be Szentlélekkel! • ifj. Durkó Lajos

A zord téli időjárás ellenére, a megjelent nyolcvan vendég, áldott négy napot tölthetett el a békési gyülekezet fiataljai által szervezett I. Téli ifjúsági napokon. A résztvevők (15–30 éves korig) Békés megyéből és Budapestről érkeztek, akiket az imaházban, ill. családoknál szállásoltak el. Az 1996. december 27–30-ig tartó együttlét vezérfonala Ef 5,18. volt. Ma, amikor az utolsó időkben élünk, várjuk Jézus visszajövetelét, fontos életünk áttekintése. A hétköznapi történésekkel mindenki szembesül – a gonosz erői felsorakoztak –, életünket teljesen Isten Szellemének vezetésére kell bízunk!

Az előadások sokrétűen világítottak rá a fentiekre. Fontos az imaélet megújítása, hiszen nem vagyunk bábuk, s a mi akaratunk is szükséges a Szellem munkájához, hogy belássunk a dolgok mögé, a nem látható világba. Dicsőítsük az Urat, ez több mint éneklés és hálaadás, ez a magunk átadása. A programok közben játéktanulás, közösségformáló vetélkedők váltották egymást. Mindenki hálátelt szívvel térhetett haza. A békési fiatalok szeretnék legközelebb is megrendezni immár a II. Téli ifjúsági napokat.

{k1997212}

A békéscsabai gyülekezet DOREA zenekara

KÖRKÉP

Tízből három • Makovei János

%Világéletemben arra készültem, hogy naplót vezessek dolgaimról, napjaim számottevő eseményeiről. Valahányszor nekibuzdultam, néhány hónap – olykor már néhány hét után – bizony kifulladt naplóírási készségem, ha nem is kedv hiányában, de a napi huszonnégy óra mindig „kifutott alólam”...

Így volt ez a kadarkúti gyermektáborozás dolgában is... no, meg ami megelőzte ezeket a csodálatosan izgalmas, élettől lüktető napokat, heteket... ezernyi élmény – írás egy szál sem! Sok – úgymond – hivatalos írás, szervezési anyag, levelezés, feljegyzés készült (amely mind ott porosodik valahol az EPK Országos Titkársága irattárában, ha csak azóta ki nem selejtezték), de napló... az nincs... Kinek volt erre akkor ideje?

De abban nagyon bízom, hogy valahol mégiscsak ott rejtőznek ezek a papírra nem vetett, de annál kedvesebb emlékek a szívekben, a visszaemlékező gondolatokban. Hiszem, hogy mindazok, akik ott voltak akkor Kadarkúton, ennek a naplónak élő lapjai. A magam részéről az első három gyermektáborozásnak voltam boldog résztvevője, szervezője, vezetője. Három naplóval vagyok adósa a kései nemzedéknek.

Hogy mit jelentett nekünk akkor Kadarkút – közelebről a Vóta pusztai kastély –, azt nehéz leírni. Meglehetősen nomád körülmények között (amikor így írok, ebben már benne van az elmúlt 10 esztendő mindeneket megszépítő messzesége), de annál önfeledtebben vetettük bele magunkat a táborozás izgalmas-változatos eseményeibe... gyermekek, csoportvezetők, segítők, táborvezető... és csak úgy hömpölyögtek az élmények.

Hihetetlenül sok gyermeki öröm, izgalom fért bele egy-egy tábori hétbe, napba, annyira, hogy

esténként az „ágyba küldés gondja” volt a legnagyobb.

Azért az egyéb gondok és problémák sem kerültek el a házunk táját. Olykor egy-egy kiadás, orkányszerű vihar és a vele járó vízözön lepte meg sátrainkat... máskor a tikkasztó hőséget kellett átvészelnünk... Az őszinte imádkozás, igelvasás – tanulmányozás és kiadás játékok, versenyek közepette bizony az öngyilkosság gondolatával komolyan foglalkozó gyermek lelki világát is „rendbe kellett hoznunk”.

Ha az első három év táborozásaira gondolok és az ott résztvevő gyermekekre, akik – lelki és fizikai értelemben egyaránt – az ország legkülönbözőbb vidékeiről jöttek, igencsak megmelegsik a szívem. Nem lehet nem emlékezni azokra az őszinte, bűnbánó imákra, Szentlélek-kereszttségért könyörgő, sőt tusakodó fiúkra, lányokra, akik végül is az éjszaka csendjében a táborvezetői kocsiban kötöttek ki, hogy hangos, szívből jövő imájukkal ne zavarják a már elcsendesedni vágyókat.

Hálás szívvel gondolok vissza azokra a gyülekezetekre, akiknek már akkor is fontos volt a gyermekmisszió és vele együtt a táborozás. Azokra az elkötelezett életű fiatalokra, akik vállalták a csoportok vezetését, a foglalkozásokat, a felügyeletet, a megfelelő „számontartást”, ami nem is volt olyan könnyű feladat. Ez az együttműködés számomra életre szóló testvéri kapcsolatot és barátságot jelent.

Tíz év távlatából is köszönet azoknak, akik „előkészítették a terepet”, hogy legyen hol felállítani a lakó, a foglalkozási és a főző sátrakat... köszönet a „főző brigádoknak”, a segítőknek, mindenkinek...

Külön köszönet – az ötletekben és a megvalósításban mindig kifogyhatatlan táborozási „hadsegédnek” – Balogh Sándor testvérnek. Kevés olyan fiatalot ismertem, aki ennyire mindenre képes lenne a gyermekekért. Úgy gondolom, ez a folytatásban is meglátszik... hiszen immár hét éve nemcsak a gyermektáborozások „vezénylő tábornoka”, hanem az Országos Gyermekmisszió vezetője is. Sok-sok szülővel együtt kérhetem mindennapi imáimban: „Uram, áldd meg őt munkájában, szolgálatában, kedves családjával együtt!” Végül és nem utolsósorban köszönet feleségemnek, Marikának, aki mindig kész volt lázba jönni velem együtt, ha Kadarkútról volt szó, és különösen, ha a gyermektáborozásról. Fáradhatatlanul szervezett, előtte, alatta, utána... talpon volt mindig és mindenütt, ahol a háttérben dolgozni kellett...

Amikor vége lett az első – két turnusos – minden tekintetben igen izgalmas, de ugyanakkor csodálatosan áldott gyermektáborozásnak, és „elszámoltunk” a dolgainkról felettes testvéreinknek, a summás értékelő megállapítás így hangzott: „Ez bizony drága volt!” Milyen jó, hogy azóta még kilenc táborozásra került sor, mert Valakinek a gyermekeink mindennél drágábbak.

TÍZ ÉV – TÍZ TÁBOR • Balogh Sándor

*%A kadarkúti gyermektáborozás első éveiről alig találunk írásos dokumentumokat. Az első ilyen írás az 1990-ben megjelent **Teljesedjetek be Szentlélekkel** című EPK kalendáriumban olvasható, majd ezt követően az – ugyancsak 1990-ben útjára indult – *Élő Víz* magazin már évente közölt gyermektáborozásról szóló írásokat: egyszer egy rövid beszámolót, másszor éppen kérdés-válasz sorozatot. Olykor pedig fotó-dömping árasztotta ránk a gyermektábor élmény-hangulatát.*

Megszámlálhatatlan sok Ige-mag hullott a tíz év során a gyermekszívekbe. Akkor úgy tűnt, hogy olykor a tövisek, a kövek közé, meg az útfélre. Most, évek múltán, mégis olyan jó találkozni azokkal, akiknél csak meglehetősen hosszú idő után kelt ki a megtérés magja, s már ők is az Úr Jézus hűséges követői.

Ma már a tábori munkatársaink derékhadát azok a fiatalok alkotják, akik valamikor maguk is mint táborozó gyermekek vettek részt az evangéliumi gyermekheteken, s úgy végzik ezt a

szolgálatot, hogy élénken emlékeznek arra, milyen is volt gyermekként táborozni – egy évről évre fejlődő táborhelyen! S ez a táborfejlesztés úgy történt (és történik még most is!), hogy aki akart és tudott, segíthetett munkával, adománnyal.

Első lépésben a „vizes blokkot” korszerűsítettük, majd a „sátorkonyhát” költöztettük egy nagyszerű kőépületbe. Ezt követően az egészségügyi centrum megépítésére került sor, és elkészült az ebédlő is. A teljes táborterület bekerítése is éveket vett igénybe. Mindez most szívet melengető látvány. De a gyermekek között a játszótér lett a legnépszerűbb! Örvedetes az is, hogy ma már a sportpályák és sportfelszerelések is kellő választékban állnak rendelkezésre.

A kempingezést szép sorban (meg egy kicsit szép lassan is) felváltják az egymás után épülő kisebb-nagyobb reprezentatív, – vagy éppen egyszerű faházak. Persze, a kis és nagy sátrakra nosztalgiaival gondolunk vissza – így utólag! Bezzeg akkor, azokban az időkben nemegyszer bőrig ázva fáztunk. (1997-ben is sátorlakók lesznek azok, akiknek még nincs faházuk.)

Most, hogy egyre több az időtálló létesítmény, fáj egy kicsit, hogy pusztulni kezdtek a csodálatos hársfák. Bár némi vigaszt jelent, hogy a táborpark más területein évente új fákat, cserjéket, örökzöldeket telepítenek.

Vannak, akik még mindig nem értik, hogy a sok nehézség ellenére mi köt gyerekeket, fiatalokat és felnőtteket is Kadarkúthoz. („Mi ez a Kadarkút-mánia?”) Ezt csak az érti, tudja, aki ott volt a kezdetnél, hűséges maradt a folytatásban és részt vett a sok munkában.

Nyilván az első évek megpróbáltatásai is megszépülnek az emberben az idő múlásával. De arra mindig emlékeznünk kell, hogy a nehéz napokban sohasem hagyott magunkra az Úr, s oly gyakran ránk árasztotta gondviselő szeretetét, áldását. Ebből még mind a mai napig van tartalék, hogy a következő táborozáson megújuljon és teljessé legyen.

Ezért 1997 nyarán is várjuk, hívjuk a táborozni vágyó gyermekeket, a szolgálni kívánó felnőtteket (természetesen azokat is, akik csak elkísérik a gyermekeket és pihenni szeretnének) az Evangéliumi Pünkösdi Közösség kadarkúti gyermektáborozására.

{k1997214}

{k1997215}

10. TÁBORINFÓ

1997-ben rendezzük meg a 10. jubileumi EPK Országos Gyermektábort Kadarkúton. Azért ott, mert ez a saját táborhelyünk, évről évre fejlesztjük, s jól érezzük ott magunkat. Szeretnénk ezen a nyáron is az ország minden területéről érkezőkkel együtt táborozni. Tudjuk, hogy a távolabb lakóknak nem könnyű az utazás és az útiköltség vállalása, de véleményünk szerint, megéri az áldozat. A gyermekek számára megállapított 3000 forint tábordíj nem mondható magasnak. (Csak további adományokból tudjuk a színvonalat biztosítani!)

A tábor nem nyaralás, hanem programtábor Célunk, hogy a gyermekeket Jézushoz vezessük, s közben sok vidám elfoglaltságban találjunk értelmes tevékenységet. Az idei év különlegessége, hogy INDIÁN-táborként működünk, de ez csupán a „csomagoló-gondolat”, és nem szeretnénk túlzásokba esni.

A munkatársak elkötelezett keresztények!

Minden gyülekezetben van egy testvér, aki a helyi csoport szervezője, és a táborvezetéssel is tartja a kapcsolatot.

A tábor Somogy megyében van. Az utazást is szükséges egyeztetnie a csoportnak. A nyitónapon déli 12 óráig kell megérkezni, s az elutazást pedig a zárónap déli 12 óráig kérjük.

A jelentkezési lapokról:

Háromfélét találsz a borítékban:

1) gyermek- és gitárcsoport jelentkezési lapot,

- 2) munkatársi jelentkezési lapot,
- 3) nyaraló felnőtt jelentkezési lapot

Mind a háromféle jelentkezési lapból a szükség szerint szabad másolni, vagy ha ez ott helyben megoldhatatlan, akkor lehet igényelni Balogh testvér címén.

Ebben az évben nincs külön „előjelentkezés”, mert abban bízunk, hogy betartjátok a megadott jelentkezési határidőket.

Látható, hogy minden táborozónak saját, személyes jelentkezési lapot kell kitöltenie és küldenie, melyre a táborvezetés „visszaigazolást” küld, azzal lesz érvényes a táborba jövés!

A gyermekekről

Ötévestől tizennégy éves korig lehet jelentkezni a normál csoportokba. A gitárcsoportba 13 éves kortól korhatár nélkül tudunk fogadni jelentkezőket (tanulni). Két turnusba is lehet jelentkezni, legkésőbb május elsejéig.

A nyaraló felnőttekről

Olyan személyek számára adunk lehetőséget a tábori részvételre, akik már nem férnek bele a gyermekkorhatárba, a gitárcsoportba sem jelentkeznek, munkatársi feladatot sem akarnak vállalni, mégis szeretnék látni a tábor életét, s főképpen akik a helyi csoport háttérfelügyeletét is tudják vállalni.

A munkatársakról

Turnusonkénti szükséges létszám: 55 fő!

Táborvezetés = 15 fő: 4 táborvezető, 2 dekorációs, 2 eü. vezető, 3 énekvezető, 4–5 őrség (+fotós + videós + hangtechnikus + trombitás feladatokra...)

Csoportvezetés = 20 fő: 18 csop. vez. 2 gitárcsoport vez.
(max 10 fő segítő, ha tudja vállalni a 3000 Ft-ot.)

Étkeztetés = 20 fő: 2 szakács, 2 anyagbeszerző, 10 konyhai munkás, 1 tusefelelős, 1 fűtő-karbantartó, 3 büfés.

Nagyon fontos!

Nemcsak gyermekbibliaköröseinket várjuk a táborba, hanem minden külső környezetből valót is, aki szeretne evangéliumi gyermektáborban részt venni.

Minden támogatásért előre is köszönet gyermekeink nevében!

EPK Misszió '97 • Süveges Imre

Diákkoromban – még Angliában – Isten egy fontos dologra tanított meg, amit sohasem fogok elfelejteni. A Bibliaiskola húsvéti szünetét egyik osztálytársammal töltöttem Skóciában. Egy tengerparti sétánk alkalmával különös dologra figyeltem fel. Közvetlenül a part mellett, egymáshoz közel több exkluzív klub-épület állt. Barátom magyarázatából egy érdekes történet kerekedett ki. A XVII–XVIII. században gyakori volt a hajótörés azon a partszakaszon. Az egyik hajótörés alkalmával egy férfiutas Istenhez kiáltott kis hajódarabba kapaszkodva. Azelőtt nem hitt Istenben, de szorult helyzetében azt ígérte Istennek, ha megmenekül, egész életében Őt fogja szolgálni. Egy hatalmas hullám partra vetette, az utasok közül egyedül élte túl a katasztrófát. Ezután a veszélyes partszakaszon felállított egy fabódét, ahová viharos időben kijárt „szolgálni”. A korabeli technikai eszközök segítségével több bajbajutott embert sikerült megmentenie, akik között voltak szegények és gazdagok is. Közülük néhányan – hálájuk kifejezéséppen – anyagilag is támogatták munkáját. A kis fabódét lebontották és új, nagyobb épületet emeltek a helyén. Ide aztán visszajártak a megmentett emberek beszélgetni,

megemlékezni szabadulásukról. A házat lassan igényesebben, fényűzőbben rendezték be. A mi emberünk azonban egyre kényelmetlenebbül érezte magát, hiszen ahogy a mentés során behozta a bajbajutottakat, kirázta belőlük a vizet és ment a következőért, egyre inkább látta, hogy a szépen kialakított klubhelyiség alkalmatlan erre a tevékenységre. Nem messze az épülettől újból felállította fabódéját, és ott folytatta az életmentést, de ott is megismétlődött az előbb leírt folyamat. Embereket mentett, gazdagok is voltak közöttük, házat építettek, visszajöttek emlékezni, közben folyamatosan csinosították a klubot, és emberünk egy idő után továbbállt. Életének és szolgálatának emlékműveként ma is ott áll négy-öt exkluzív klub és a fabódé.

Számomra ez a történet fontos igazságot példáz. Az egyháztörténetben hasonló folyamatok zajlottak: a pünkösdi utáni keresztyén egyház meghódította az akkor ismert világot, a gyülekezetek feladata az emberek megmentése volt.

Isten pedig minden segítséget megadott ahhoz, hogy népe elvezethesse a bűnösöket hozzá. Két-háromszáz év múltán azonban egyre több kompromisszum kötött. Az emberek Istenhez vezetése helyett a pénz, a hatalom, a jólét és egyéb dolgok kerültek a középpontba. Mivel Isten nem változik – célja végig az, hogy az emberek az ítélet helyett megtérésre jussanak –, ezért különböző ébredési mozgalmakat, élő gyülekezeteket indított el. Ezek gyorsan növekedtek – sokszor a hivatalos egyház tiltakozása, az üldözés ellenére is –, mivel a Szent Szellem elvezette őket arra az igazságra, hogy Isten az egyházat elsősorban azokért hozta létre, akik még nincsenek benne. Mindig megfigyelhető tehát az a tendencia, hogy amikor a gyülekezet nem küldetését teljesíti, akkor vagy szembeszegül az Isten akaratát cselekvőkkel, vagy visszafordul a helyes irányba, és elindul a megújulás felé. A múlt század végétől különösen megerősödtek a megújulási mozgalmak (baptisták, metodisták, Betánia-mozgalom, pünkösdiék, különféle karizmatikus irányzatok). A lendületes kezdeti stádiumot, a sok megtérést általában ellaposodás követte, mivel kikerült a középpontból Isten akarat: a lélekmentés. Most az egyház helyreállításának időszakát éljük, amikor létkérdés, hogy Isten akaratát érvényesüljön Krisztus testében. Istennek fáj a szíve, amint látja a bűnben, megkötözöttségben, démoni uralom alatt lévő, egyre szélsőségesebben élő embereket. Nem feledhetjük, hogy éppen az ember állapotának kilátástalansága indította Istent arra, hogy Fiát adja értünk. Ezért vállalta Jézus a nehéz küldetést, halt meg a kereszten, ezért támadt fel és ment vissza a mennybe. A Szent Szellem pedig azért küldetett, hogy felkészítse, felkenje és kiküldje az egyházat evangélizációra. Alighogy leszállt a Szent Szellem pünkösdkor, máris megadatott a lehetőség az örömhír terjesztésére, aminek eredményeként háromezer ember megtért. A mennyei Atya akaratát ma sem változott: ítélet helyett megtérés és üdvösség. „...hosszan tűr érettünk, nem akarván, hogy némelyek elveszenek, hanem hogy mindenki megtérésre jusson.” (2Pét 3,9)

Isten országában, a mennyben képesek leszünk majdnem mindarra, amit már most is teszünk: Isten jelenlétében dicsérjük az Atyát és Jézus Krisztust, értelmünk pedig megnyílik a csodás mennyei ismeretek befogadására. Egy dolgot azonban ott már nem tehetünk: embereket az Úrhoz vezetni. Ezt most kell tennünk, ez az alkalmas idő az aratásra! Nagyon fontos, hogy a sokszor hallott mondatot komolyan vegyük: ha az őrálló hallgat, azok, akik miatta vesznek el, tőle kéretnek számon! A misszió Krisztus gyülekezetének legnagyobb kihívása.

Találkoztam hívő közösségekben olyanokkal, akik vádolták a világi embereket, mivel nem akartak megtérni. Ezeket állították: az én városom különösen ellenálló, lázadó; démonizálódnak az emberek és közömbösek Isten iránt; a magyarok kemények, nehezen térnek meg stb. Az egyház tehát vádolja a világot, mert az nem akar megtérni, és passzívan várja, hogy a világ változzon meg. Isten Igéjében azt látjuk, hogy a gyülekezeteknek kell megváltozni: megtisztulni a bűntől, felülvizsgálni a megalkuvásokat, megszabadulni a démoni befolyástól, megújítani az értelmet, újra betöltekezni Szentlélekkel és cselekedni Isten elsődleges akaratát: a lélekmentést. Ezután a gyülekezet – a bibliai időkhöz hasonlóan –

hatékonyan fogja betölteni küldetését. Nézzünk szembe ezzel a kihívással, amelynek elfogadása olyan húzóerőt is jelent, hogy fokozatos minőségi és mennyiségi fejlődést eredményez! Emlékszem a rendszerváltás körüli időszakra, amikor a Kármel gyülekezetben egyre aktívabbá vált az evangélizáció. Első próbálkozásunk több ezer meghívó kiszórása volt, de a hívásra senki sem jött el. Kudarcs. Rá kellett jönnünk, hogy a személyes bizonyágtételek a leghatékonyabbak, így ezen a területen változnunk kell. Aztán be kellett látnunk, hogy a szép szavak nem elegendők, be kell töltekeznünk Szent Szellemmel, mivel Ő győzi meg az embereket. Az egyre terheltebb szellemi háttérből érkezők újabb kihívás elé állítottak bennünket: szükség volt a szabadító szolgálatra a gyülekezetben. A sor ezzel nem ér véget, de így növekszünk a munkával járó kihívások közben. Voltak, akik a kudarcok miatt visszaléptek, azzal magyarázva döntésüket, hogy ez nem a mi feladatunk, csinálják mások, akiknek jobban megy. Egyeseknél megfigyeltem, hogy missziós passzivitásuk indoklásaképpen teóriákat is gyártottak maguknak: „Gyülekezetünk nem kész még az evangélizációra, még meg kell tisztulnunk...” Mások így nyilatkoztak: „Amíg bizonyos gondok nem oldódnak meg, addig nem tudunk missziózni.” Közben a problémák akuttá válnak, ha pedig megoldódnak, akkor az ördög gondoskodik a következőről, így folyamatosan ezek körül forog a gyülekezet, míg észrevétlenül céltévesztetté válik. Természetesen tudom, hogy egyes időszakokban, a már megtért testvéreknek van szüksége az épülésre, a belső alkalmakra. Jézus bizonyos alkalmanként félrevonult tanítványaival, de emiatt nem vesztette szem elől célját: Istenhez kell vezetnie az embereket.

Néhány esztendővel ezelőtt a péceli gyülekezet komoly nehézségekkel küzdött, amelynek megoldása az egész pünkösdi közösségre is tartozott. Isten segítségével aktív maradt a missziós lendület a pásztori probléma ellenére is, nem hagytuk abba az evangélizációt. Abban az időben sokan megtértek, olyanok, akik mostanra közösségünk meghatározó tagjaivá váltak. Hiszem, hogy nagyobb kártól, szakadástól mentett meg minket ez a mentalitás. Szükséges, hogy időről időre megújuljon értelmünk, és ezzel együtt lássuk missziós feladatunkat. A gyülekezetek meghatározó szolgálattévői a pásztorok, presbiterek, tanítók. A misszióhoz való viszonyulásuk döntő befolyással bír a gyülekezeti tagokra. Megfigyeltem, hogy azok a vezetők, akik maguk is rendszeresen tesznek bizonyágot az embereknek, felkészítik a szenteket a missziós szolgálatra, ott a gyülekezet egészségesen növekszik és újabb területeken is helyt tud állni. A Mk 16,15–17-ben olvasunk a missziós parancsról. Itt arról van szó, hogy azokat, akik engedelmesek a parancsnak és hisznek, jelek és csodák követik, mert a Szent Szellem együtt munkálkodik velük, megerősítve a hirdetett Igét. Tehát jelek követik az evangélizációs aktivitást, és nem akkor indulunk, amikor ezek már megtörténnek. Itt az ideje a cselekvésnek, ez az alkalmas idő! Isten még a politikai helyzetet is úgy alakította, hogy szabadságunk legyen erre. Használjuk ki az időt 1997-ben is! Nézzünk szembe a kihívásokkal!

{k1997216}

Gyülekezetplántálás '97 • Süveges Imre

Február elején, ahogy a Központba beérkezett statisztikai adatlapokat tanulmányoztam, megerősödött bennem a régen ismert igazság: *új gyülekezetek plántálásával lehet a leggyorsabb növekedést elérni.* Ha az új gyülekezetek egészségesek, növekedni fognak. Természetesen minden gyülekezet, ahol áldás van, növekszik mennyiségben és minőségben. Isten mindkét területen munkálkodik. Akarata, hogy minden ember megtérjen és üdvösségre jusson. Őt nem a számok és a statisztikai adatok vonzzák. Szereti teremtményeit, nem akarja, hogy bárki is elvesszen közülük. Isten népe akkor tudja akarátát cselekedni, ha azokra a területekre koncentrál, ahova Ő hívja.

Az új gyülekezet plántálása mindig benne volt a mennyei Atya tervében. A gyülekezetek

sokszor jobban szerettek együtt épülni, örvendezni, mint az újabb kihívásoknak megfelelni, missziózni. Isten az egyház engedetlensége miatt néha kénytelen volt célja érdekében radikális eszközökhöz nyúlni. A jeruzsálemi pünkösdi gyülekezetnél látjuk, Isten megengedte, hogy az egyik központi gyülekezetet az ellenség szétszórja. A látszólagos kudarc következményeként számtalan új közösség alakult, és eljutott az örömhír az akkor ismert világ határáig.

Az ősegyház mentalitása eléggé jellemző napjainkban gyülekezeteinkre. Nehezen mozdulunk ki újabb területekre. Aki Isten vezetése szerint mer, az nyer! A magyarországi pünkösdi mozgalom története több szempontból érdekesen alakult. Az elmúlt évtizedekben viszonylag nagyobb gyülekezetek jöttek létre a falvakban, míg egyes nagyvárosokban nincsenek pünkösdi gyülekezetek. Isten Igéjében és az ősegyház életében éppen az ellenkezőjét látjuk. Pál apostol és a többi tanítvány is elsősorban a nagyobb, központi városokra koncentrált, tudva, hogy a városból továbbterjed az evangélium a környező falvakba.

Hazánk 23 legnagyobb városa közül 11-ben nincs pünkösdi gyülekezet. Ha az ötven fő alatti közösséget nem számítjuk, akkor még elszomorítóbb a helyzet: 17 nagyobb városunkban nincs számottevő pünkösdi csoport. Összesen 6 nagyvárosban van ötven tag feletti gyülekezetünk.

A meglévő gyülekezetek életképességének, növekedésének vizsgálata más kérdés. Hála a teremtő Istennek, a kép mégsem ennyire elszomorító, hiszen a Szent Szellem új munkát kezdett, és tud új életet lehelni az egyházba, aminek eredménye a virágzás, a növekedés.

Feladatunk, hogy a falvakban, községekben lévő gyülekezetek alakítsanak új csoportokat a környezetükben lévő városokban. Az urbanizáció következtében ma Magyarország lakosságának jelentős része városokban él.

Január 19-én Hajdúsámsonban szolgáltam az Élet gyülekezeteinek konferenciáján. Több mint harminc embert merítettek be. Öröm volt látni a sámsoni gyülekezet tervét a missziós munkában. Új csoportokat hoztak létre Nyíradonyban, Debrecenben, Nyíregyházán, Tégláson és Hajdúböszörményben. Ezek közül a nyíregyházi és a böszörményi csoport – tudomásom szerint – a két éve sátommisszióval alapított debreceni új gyülekezet munkájának a gyümölcse; kéthavonta összejönnek az Élet gyülekezetei az anyagyülekezetben, hogy együtt örvendezzenek Jézus Krisztusban.

A kiküldő gyülekezet a legjobb munkásairól mondott le az új feladatért. Örömmel láttam, hogy igaz az Ige: „Aki ad, annak adatik.” Így az anyagyülekezet sem szenved hiányt új és jó szolgálattevőkben, valamint dicsőítő csoportban. Megfigyeltem, hogy milyen frissítő hatással van az anyagyülekezetre az új gyülekezetek újonnan megtértjeinek lendülete. Természetesen a kezdőknek szükségük van a régebbiek letisztultabb hitére. Az értelem megújulásának fontos része, hogy ne csak saját falunkban vagy városunkban gondolkozzunk. Több embertől hallottam: „először saját településünket kell meghódítani, majd utána megyünk más városokba.” Ez a felfogás gyülekezetplántálás szempontjából nem helyes. Isten képes arra, hogy egy gyülekezetből több szálon is növekedést indítson.

Egy új folyamathoz is egyre jobban hozzá kell szoknunk, ami Nyugat-Európában természetes, nálunk most kezdődik. Mégpedig egy nagyobb városban több, pünkösdi közösséghez tartozó gyülekezet alakul.

Sokak számára az új gyülekezet megalakulása egyenértékű a szakadással. A múlt szolgált erre sajnálatos példákat. A Biblia beszél olyan szétválásokról is, amelyek a Szent Szellem közreműködésével keletkeztek. Ahol ez lázadásból, egyet nem értésből jött létre, és a múlt igei rendezése nem történt meg, ott az áldások is elmaradtak.

Nagyon tetszik a McDonald's éttermlánc üzleti stratégiája. Folyamatosan terjeszkednek, új éttermeket hoznak létre, akár egy városban többet is, hogy minél közelebb vigyék szolgáltatásukat az emberekhez. Folyamatosan növekszik üzleti bevételük, így képesek új

éttermek létrehozására. A világ fiai eszesek, tőlük is tanulhatunk valamit.

A péceli Kármel gyülekezet és a budapesti Új élet gyülekezet munkáját közelről ismerem: új házicsoportok létrehozásával növekednek. Így alakult ki tudatos missziós terv következtében a péceli gyülekezet házicsoportja Gödöllőn, Kerepesen és Budapesten a X., a XIV. és a XVIII. kerületben. Közeli terveink között szerepel Budaörsön, Maglódon és a XVI. kerületben is új csoport indítása. Délelőttönként Pécelen az imatermünkben, délutánonként pedig a XVII. kerületi SZDSZ-székházban tartjuk istentiszteletünket. Bátorítalak benneteket a missziós munkára. Hiszem, hogy Isten egyre több fiatal és házaspárt küld erre a munkára új helyszínekre.

Ha te vagy az az ember, akiben az elhívás érlelődik, feltétlenül keress meg engem az Országos Titkárságon! (06-1-251-6987; 06-20-527-169)

Amikor Isten küldetést ad, az Ő gazdagságát is adja, hogy az elhívás kibontakozhasson. 1996-ban több mint tíz új gyülekezetet, csoportosulást jegyeztünk be a Pünkösdi Közösségbe. Tudomásom szerint legalább még másik tíz alapítás alatt, kialakulóban van. Istennek hála ezért. De még városaink 70–80%-ában nincs gyülekezetünk. Imádkozzunk munkásokért! Nemcsak az új gyülekezeteknek van reménységük. A régiek kipróbált, megalapozott hite, a Szent Szellemmel való betöltekezés és megújulás új perspektívát ad a fejlődésre.

Sátoros ünnep Programsorozat '97 • Süveges Imre

Az emberek várnak! Várják Isten fiainak megjelenését, s rajtuk keresztül az örömhírt.

Az emberiség egyetlen reménysége: Jézus Krisztus!

Megoldás a bűnökre, az átokra, a reménytelenségre, a megoldatlan családi helyzetre, a tönkrement életre, a depresszióra, az üres szívre, az eltévedt életútra, megoldás a sikeres, az elfoglalt, a túlhajszolt, a pénz és munka körül forgó, sokmindent megvalósító modern embernek.

A nép Isten nélkül lefelé halad a lejtőn, ami a Teremtőtől való elválasztottságot, átkot jelent. Az ilyen életutak vége: Isten ítélete, a pokol. Jézus Krisztus keresztje új perspektívát mutat minden embernek. A kereszten az emberiség negatívuma pozitívummá lett. Ez a megváltás, Isten áldása azé, aki hisz Jézusban és rendezi az Atyával való kapcsolatát. Mint Isten gyermekei „...arra hivatatok el, hogy áldást örököljete” (1Pét 3,8). Az áldás emelkedést jelent, amelynek végén Isten országa, a mennyország van. Az ember élete csak így tud kiteljesedni, így lehet hosszú távon boldog és elégedett.

„Dávid pedig folytonosan emelkedék és növekedék, mert az Úr, a Seregeknek Istene volt övele” (2Sám 5,10).

Azért jött létre a Sátormisszió, hogy akik keresnek, találjanak, akik várnak, azok várakozása teljesüljön, és az eltévedt emberek megtalálják az Istenhez vezető utat: Jézus Krisztust. Istennek legyen hála, hogy '97 nyarán ezért a célért tevékenykedhetünk országunk különféle városaiban a Sátormisszió keretében is.

Köszönöm, hogy a testvérekkel megoszthatjuk a munka, a szervezés, az evangélizáció, az anyagi dolgok terheit is, és együtt imádkozhatunk népünk megtéréséért.

Közreadom nyári evangélizációs tervünket, természetesen egy-két helyszín még módosulhat. {k1997217}

NOVELLA

A csodák kora nem járt le • Albertné Bognár Margit és Albert Melinda

A fiú a bárpuhnál ült. Kezében poharat szorongatott és a szemközt lévő tükörképére bámult meredten. Nem gondolkozott, nem tudott. Minden mást túlűvöltött a zene. Az állandóan, egyfolytában dűbörgő, monoton zene. A villogó fények időről időre végigpásztázták a tömeget.

Fölhörpintette maradék italát, majd lassan megfordult, átfutott az agyán a gondolat, hogy a villogó fények mindenkire egyformán világítanak megkülönböztetés nélkül: részeg fiúkra éppúgy, mint hiányosan öltözött lányokra vagy a rendesnek mondható ruhákban levőkre. Keserűen elmosolyodott: kár, hogy ez máshol nem így van, hogy máshol nem érvényesül ez a „mindenki egyenlő” elv.

Bizonytalan lépésekkel elindult a mosdó felé. Becsukta maga mögött az ajtót. Ide is beszűródött a zene, de már nem olyan elviselhetetlenül hangosan. Miután könnyített magán és leöblítette arcát, a már rozsdásodni látszó tükörbe nézett. Nyúzottnak látszott és úgy is érezte magát. Ekkor jött a kérdés belülről: „Mit keresek itt? Mi értelme ennek?”

Sokszor megpróbált már válaszolni rá, de sohasem sikerült. Újabban már nem is próbált magyarázatot keresni. Egyszerűen menekült a kérdések elől, pedig tudta, azzal nem oldódik meg semmi.

Feltépte az ajtót. A zene ismét elnyomta a belső hangot, mégis valami megmagyarázhatatlan nyugtalanság volt benne. Egyre gyakrabban.

A tömegben áttüledve, nehéz léptekkel jutott vissza a helyére. Az örületes hangzavartól megfájdult a feje. „Mi lehet velem?” – kérdezte magától.

Egy hete kezdődött, amikor édesanyjától levelet kapott, melyben arról érdeklődik, hogy...

Ekkor hirtelen ütést érzett a vállán, s valaki vadul megpördítette bárszékét.

– Mi van, öcsi, mit ülsz itt egymagad, mint a tejbetök? – harsogta túl a vad zenét valaki. Az egyik iskolatársa volt az egyetemről, akivel néha szórakozni jártak.

– Gyere oda hozzánk! Összejöttünk egy pár sráccal, és most felszedtünk néhány klassz csajt. Biztos nem olyan szentfazekak, mint akikkel a faludban találkoztál!

Iskolatársai nem is titkolták, hogy lenézik őt vidéki származása miatt.

– Ha bezár ez a lebu – folytatta –, elmegyünk egyet furikázni a városba az egyik srác faterjának a furgonjával. Neked is van még egy hely, sőt: egy jó tyúk is akad, ha el nem szűrod! – mondta vigyorogva.

A fiú gondolkodva nézett rá. Semmi kedvem – gondolta –, bár nekem most tök mindegy.

– Na, mi van? Gyere már! – karon ragadta, s már húzta is egy asztal felé, ahol két fiú és négy lány ült nevetgélve.

Már majdnem odaért a vidám kis csoporthoz, amikor egy hangot hallott a háta mögött:

– Te vagy az, Berti?

Villámgyorsan reagált, hátrakapta italtól elnehezült fejét. Egy alak állt közvetlen a hátánál.

– Ne haragudj, összetévesztettelek valakivel – mondta zavartan, s pillanatok alatt eltűnt a kavargó tömegben.

– Hé, kölyök! Rosszabb vagy, mint a kétéves öcsém! Azt sem vesztik el ennyiszer – morgott a haverja bosszúsan, amikor visszament érte.

Na, mi van, mit láttál, hogy idecövekelt a lábad?

– Bocs, de el kell mennem.

– Na, ne csináld már!

– De, de mennem kell. Hagyjál! – mondta, és levette karjáról a másik fiú kezét, majd megindult a kijárat felé.

A cserbenhagyott megvonta vállát, és fürkészsze pillantott szét a tömegben. Meg is találta újabb „áldozatát” egy egyetemista személyében, aki ugyan eléggé el volt ázva, de örömmel

csatlakozott a zajos társasághoz.

Eközben a fiú már az esőtől nedves aszfaltot koptatta, és azon töprengett, mi is volt ez az egész. Nem értette, honnan ismerte őt az a valaki, amikor ő még soha nem látta, és hogyan, miért tűnt el olyan gyorsan. De az sem fért a fejébe, hogy tudott egy olyan jó ajánlatot kihagyni, amelyet a barátja tett. Bár még ennél is jobban izgatta, miért nem szédül, hiszen kevesebb alkoholtól is padlót fogott már.

Most meg úgy sétálgat az utcán, mintha egy kortyot sem ivott volna. Teljesen tiszta volt a feje.

– Érthetetlen – dűnnyögte félhangosan, amitől egy szintén az utcán hazafelé igyekvő nénike rémülten húzta be a nyakát, s idegesen pislogott a fiú felé.

– Aliz néni?!

Az asszony felnézett a jóképű fiúra. Felismerte benne lakótársát, és megkönnyebbült mosoly jelent meg kedves, öreg arcán.

– Hogyhogy ilyen későn még az utcán tetszik lenni? – érdeklődött a fiú, miközben átvette az asszony nehéz csomagjait.

– Köszönöm, Berti, így már sokkal könnyebb. Tudod, meglátogattam a lányomékat, és lekéstem az előző járatot. Egyébként, mi hír édesanyádról?

– Nemrég írt, jól van.

A ház elé értek, ahol mindketten laktak, majd elbúcsúztak. A nénike lakása a földszinten volt, a fiúé a harmadikon.

Amikor ismét magára maradt gondolataival, elszomorodott. Igen, az anyukája. Mit is írt abban a levélben?

Éppen kinyitotta bérelt lakásának ajtaját, amikor megszólalt a telefon.

– Halló, Berti? – kérdezte egy női hang.

– Igen, tessék.

– Döme anyja vagyok. Nem tudod, a fiam is elment disco után valahova autóval?

A fiúnak felrémlettek barátja szavai: „Ha bezár ez a lebuja, elmegyünk egyet furikázni a városba az egyik srác faterjának a furgonjával.”

– Azt hiszem, igen, de nem tudom biztosan – válaszolt, majd hogy a keletkező csendet megtörje, megkérdezte, hogy esetleg valami baj van-e.

– Most hívott Fülöp apja, hogy a furgonnal, amit elvitt a fia ... a furgonnal ... baleset történt – mondta akadozva. Még nem tudni semmit, hogy mi is történt pontosan – darálta szaggatottan, majd hirtelen megszakadt a vonal.

Lassan letette a kagylót, és egy darabig ott ült a telefon mellett várva, hátha az újból megszendül, de a készülék konokul hallgatott.

A fiú agyában teljes volt a zűrzavar. Kavarogtak a gondolatai, és egy mondat volt, ami egyre jobban felülkerekedett az összes többin. Ez a mondat anyja leveléből való: „Imádkozom érted. Imádkozom érted!”

Egyre erősebben hallotta, s már csak ez a két szó kavargott fejében. Csak ült, és e két szóval viaskodva magában bámult a semmibe.

—

Ruhástól, kétségbeesve hanyatt feküdt az ágyán. A sötét mennyezetet bámulta.

Baleset?... Te jó Isten!... ISTEN! Hirtelen befészkelte magát valami az agyába. Lehetséges ez? Talán édesanyja imája mentette meg az életét?! „Talán Istentől jött a kegyelem?! Honnan ismert ez az alak? Én sohasem láttam, ez biztos! Lehet, hogy...? Á, ez hülyeség!” De a gondolat nem hagyta nyugodni. Lehet, hogy az az Isten, akiben már rég elvesztette a hitét, mégiscsak létezik? Lehet, hogy egy angyalt küldött, hogy megóvja őt? Máskülönben mitől lett annyira zaklatott, amikor az a figura a nevéen szólította, és azután egy pillanat alatt eltűnt?! A szoba sötétjében nagyon hihetőnek tűnt mindez. Zaklatottan, de a fáradtságtól és az izgalomtól kimerülve elaludt.

Másnap reggel az óra éles csörömpölésére ébredt. Hétfő volt, gyönyörű meleg idő, sütött a nap, csicseregtek a madarak, és enyhe szél fúj. Olyan békés volt minden.

„Csak álmodtam volna?! De nem. Még mindig ugyanabban a ruhában fekszem az ágyon.”

Kissé letörve zuhanyozott, felöltözött, és könyveit összeszedve elindult az egyetemre.

Útközben ismét a tegnapi dolgokon gondolkozott, de az idő szépsége jókedvre derítette.

„Angyalt küldött segítségemre az Isten? Hű, tegnap nagyon koki lehettem, hogy ilyeneket gondoltam. Ha van is Isten, pont velem fog törődni?! Egyszerű véletlen volt!”

– Szia, Berti! Mindenki a tegnapi balesetről beszél. Úgy hallottam, hogy majdnem velük mentél –, Krisztián volt az, az egyik osztálytársa. A többiek mind szentfazéknak tartották, és persze Berti is ezt hangoztatta, bár belül sokban egyetértett Krisszel.

– Szia, Krisz! Igen, jól hallottad, majdnem velük mentem, de szerencsém volt.

– Biztos vagy benne, hogy ez csak szerencse kérdése, és nem Isten kegyelme, Berti?!

„Ez nem lehet igaz, honnan tudja ez az én gondolataimat?”

—

A zavarba ejtett Bertit a felhangzó csengő mentette meg a válaszadástól. Sietve elbúcsúzott Krisztól, és beült egy zsúfolt terembe. Elhatározta, hogy most csak az előadóra fog koncentrálni.

– A keresztes háborúk utáni időszakban – kezdte beszédét az őszülő halántékú öregúr, s folytatta is tovább, de a fiú gondolatban már másfelé járt. „Keresztes háborúk... vallási viták... keresztény-üldözések... keresztények... hm. Krisztián is keresztény. Lenézik a többiek. Vagy mégsem? Mindenesetre másképp viszonyulnak hozzá. Van benne valami különös, és ezt már mások is észrevették. Hogy is nevezik őt? A „szentfazék”. Mások „szentfazonnak”. A gondolatra elmosolyodott, s tovább folytatta elmélkedését. A tollat szórakozottan forgatta a kezében, miközben bámult kifelé az ablakon. Merengéséből egy szelíd hang zökkentette ki:

– Az egész napot itt fogod tölteni?

A fiú meglepetten tekintett fel a hang gazdájára, majd körbenézett. Ketten voltak az egész teremben.

Lassan összeszedte a cuccait, s kissé ellenségesen figyelte a még mindig ugyanott álló megszólítót. Ki nem állhatta a lányt. Ő volt az egyetlen a társaságból, aki megnehezítette beilleszkedését a nagyvárosi életbe. Állandóan kritizálta, megszólta és lenézte. A srácot a frász kerülgette: „Mit akar már megint?”

Ekkor jutott eszébe, milyen rég látta őt. Nem mintha hiányzott volna – gondolta gúnyosan.

Mit is hallott róla legutóbb? Valami kábítószeres ügy... Ja, igen: az elvonóra került. Miután mindez végigfutott az agyán, tüzetesebben megnézte: hazug pletyka lehetett csak.

Megdöbönt, mert a lány meleg szemei nem tükröztek semmiféle ellenszenvet vagy megvetést. Mintha nem is ugyanaz az ember lenne, akit „volt szerencséje” megismerni. De mit akarhat?

—

Berti még mindig mogorván bámulta a lányt, mire az félszegen elmosolyodott és lesütött szemmel megkérdezte:

– Leülhetek melléd egy pillanatra?

Bertinek ez úgy hiányzott, mint púp a hátára.

– Már mindenki elment, ideje lenne nekem is indulni – mondta, és székéről felállva valóban az ajtó felé lépett. Gondolta, így megszabadul kellemetlen társától, de tévedett. A lány rátette kezét a karjára, és szelíden visszahúzta.

Kérlek, maradj még egy kicsit! Mondani szeretnék neked valamit.

Berti gyanakvón figyelt a lányra, miközben karján forróságot érzett a lány tenyere alatt.

– Mi ez a hirtelen kedvesség, Rózsa? Mi eddig sohasem jöttünk ki egymással. Ha megint be

akarsz húzni a csőbe, akkor most nem fog összejönni! – mondta, és újra megindult az ajtó felé, de a lány esdeklően utána szólt:

– Kérlek, Berti, ne menj! Éppen erről akarok veled beszélni. Kérlek, ne nehezítsd meg a dolgomat!

Berti még mindig gyanakodott, és tartott a lánytól, ezért megpróbálta kifürkészni Rózsa arcvonásait, de csak szelídséget és könnyörgést látott benne.

– Na jó, de csak két perced van. El fogok késni a következő előadásról. Leültek a legközelebbi padhoz. A lány nem mert Berti szemébe nézni, végig ölében tartott könyveire bámult, s így szólt:

– Berti!... én ... én bocsánatot szeretnék kérni tőled! – A fiú nem tudta mire vélni a dolgot. – Tudom, hogy eddig nem voltunk valami jó barátok, sőt talán ellenségek voltunk...

– Ezt nem én akartam így, Rózsa – vágott közbe a fiú dacosan.

– Tudom, és éppen ezért akartam most beszélni veled. Tudom, mennyire gonoszul bántam veled, amikor megérkezted, és mindig megpróbáltalak leégetni a többiek előtt – „ami mindig sikerült is” – gondolta Berti –, de már nagyon megbántam, kérlek, hidd el nekem! Azt szeretném kérni tőled, hogy ezután legyünk barátok! Kérlek!!

Berti nem válaszolt, csak nézte a lány nagy, könnyben ázó kék szeméit. „Ez most tényleg nem hazudik.” Na, de mi történt vele ilyen hirtelen? Hogyan változhat meg egy ember ennyire egy hónap alatt?

—

Egészen váratlanul kinyílt az ajtó, melynek hangja élesen szelte keresztül a keletkező csendet. Mindketten a zaj irányába fordultak. Krisztián állt ott, s kérdő pillantást vetett a lányra.

– Nem, még nem. Gyere be, légy szíves! – szólalt meg Rózsa, válaszolva a jövevény szóban fel nem tett kérdéseire.

– Tényleg nem zavarok?

– Persze, hogy nem. Legalább nem hiszi azt, hogy átverem – mosolygott a lány, s most már ketten néztek a semmit sem értő Bertire.

– Szeretnék bocsánatot kérni minden ellened elkövetett, nem éppen „fair” dologért.

– De miért?! Mi ez a hirtelen változás? – tört ki Bertiből az eddig csak gondolatban jelenlévő kérdés.

– Hát, azt hiszem, kezdem az elején – sóhajtott Rózsa, majd belekezdett mondókájába. – Biztosan hallottad, hogy bekerültem az elvonóra. Mármost a kábítószeresre.

A fiú némán bólintott.

– Tudod, kevesen tudnak onnan „tisztán” kikerülni, azaz leszokva a szerről. Nekem sikerült, de egyedül nem ment volna – mondta, miközben hálás tekintettel nézett a másik fiú felé –, de Krisz megismertetett valakivel, aki segített.

– Ismerem? – kérdezte Berti, mivel a lány abbahagyta a történetet, holott ő úgy érezte, annak még nincs vége.

– Lehetséges. Mindenki ismeri valamilyen mértékben – nevetett Rózsa, és Krisztián vele együtt nevetett Berti értetlenkedő arckifejezésén.

– Jézus segített. Érted már?

– Ja. És mi volt a bocsánatkérés? – tért át más témára, miközben próbált uralkodni mimikáján, hogy ne váltson át hirtelen közömbössé úgy, mint érzései. Nem értette, miről beszélnek azok ketten, mindenesetre szeretett volna már ajtón kívül lenni.

—

– Tudod, amikor megismertem Jézust – folytatta a lány –, akkor azt is elfogadtam, amit az embereknek tanított. Hogy szeressük egymást, és ha valaki bánt minket, akkor bocsássunk meg neki. Ezért kérlek most téged én is erre!

Bertinek nagyon nem volt ínyére, amit hallott. Nem mintha nem örült volna annak, hogy

Rózsa többé nem piszkálja, de ez a szenteskedő duma?!

– Jó, jó, Rózsa. Oké, megbocsátok. Felejsük el ezt az egészet, jó? De most már mennem kell – mondta, és sietve felállt helyéről, de a lány nem mozdult, s ezért ő sem tudott kimenni.

– Ne, Berti, kérlek! – kérte Rózsa – Ne menj! Még szeretnék neked mondani valamit.

A fiú lemondó arckifejezéssel visszaült, és kérdően nézett a lányra.

Tudod, figyeltelek az előadás alatt. Láttam, hogy egész idő alatt máshol járt az eszed. Tudok arról is, hogy tegnap este mi történt, és éppen erről szeretnék neked mondani valamit. Berti kezdett kíváncsi lenni. Mit tudhat a lány a balesetről?

– Bár én csak hallottam a szerencsétlenségről – folytatta Rózsa –, és én magam nem is tudok róla sokat, mert reggel érkeztem vissza az elvonóról, de rajtam keresztül Isten üzent neked valamit.

„Hát erről van szó! Megint jön a szenteskedés. Ő nem is volt itt, de többet tud róla, mint én” – gondolta a fiú, és „enyhén” cinikusan nézett a lányra.

– Kérlek, ne nézz rám így! Bebizonyítom, hogy valóban így van – szólt a lány. Először is: tudom, hogy a bárban Döme hívott, hogy tarts velük, és csak az akadályozott meg benne, hogy egy furcsa alak a neveden szólított és rád köszönt. Ugye, így volt?

– Ezt biztosan az egyik sráctól hallottad – mordult rá Berti.

– Nem, Berti, Rózsa csak most érkezett meg az óra előtt, és eddig még csak velem beszélt. Én pedig nem tudtam erről – szólt közbe az eddig némán figyelő Krisz.

– Ezeket én nem emberektől hallottam, Berti! – szólt Rózsa is. – És amikor édesanyád levelében azt olvastad, hogy „imádkozom érted”, és egész nap nem tudtál nyugodni ettől a két szótól? Vagy amikor este otthon rádöbbenél, hogy Isten mentette meg az életedet? Ezt is valaki elmondta neked?

Berti szóhoz sem jutott megdöbbenésében. „Nem, ez nem lehet igaz! Ez a lány csak blöfföl! Vagy mégsem?”

– Berti, nemcsak azért jöttem ide hozzád, hogy bocsánatot kérjek tőled, hanem azért is, hogy figyelmeztesselek: Istennek végtelen a kegyelme és a szeretete, de ha valaki semmibe veszi Őt, annak nem nyújtja örökké a kezét. Téged már nagyon sokszor megmentett az Úr a bűnből és a haláltól. Most már itt az ideje, hogy te is kiállj Isten mellett! Itt az ideje, hogy dönts!

—

A fiú zavarodottan ült, s arcára kiültek vegyes érzései. Már nem igazán figyelt, amikor Rózsa és Krisztián elbúcsúzott, mivel tudták, a döntést neki kell meghoznia. Ő automatikusan visszaköszönt. Akkor eszmélt fel valamennyire, amikor Krisz csendesen visszaszólt az ajtóból: „Imádkozunk érted!”, majd távozott.

Berti ismét egyedül maradt az óriási teremben. Kicsinek érezte magát, végtelenül kicsinek.

„Végül is, mi vagyok én? Ki vagyok én?” – tette fel a kérdést. Itt ülök, és a kutya sem foglalkozik azzal, miért épp itt vagyok, és miért nem máshol. Mindenki csak rohan és önmagával törődik, nincs ideje másra. Vagy nem is akarja, hogy ideje legyen.

Elgondolkodott, hogy ez az oka, amiért az egyetemen nem szerzett még barátot, holott könnyen ismerkedett. Persze voltak barátai, úgynevezett „haverok”, de igazi barát, akivel beszélgetni lehet, nemcsak ökörködni – nos, olyan nem akadt.

Felsóhajtott. Milyen parányi is vagyok! – tért vissza a gondolathoz. És még rengeteg ilyen „parány pont” él a Földön. Némelyek közülük azt hiszik, ők nagyobb pontok, pedig mindenki ugyanolyan: emberi, és valljuk be: kicsi. Úgy tűnik, a „pontocskák” nem törődnek egymással, és látszólag velük sem törődik senki – vagy mégis?... Isten hatalmas. Tudja, mit teszek én, a sok pont közül az egyik, sőt tud figyelmeztetni akár emberen keresztül is, hiszen ez történt Rózsa által is. Isten szeret engem... Mi van? Mit zagyvállok itt össze? Milyen pontocskák? Majd Isten pont velem fog törődni és engem fog szeretni? – tört fel egy teljesen ellentétes gondolat. Erősen megrázta a fejét, majd hirtelen felpattant a székről és kiszáguldott a teremből, jól becsapva maga mögött az ajtót. Úgy gondolta, majd később „folytatja a döntést”.

Elvégre, mással is kell foglalkozni – gondolta, és megpaskolta megkorduló hasát. Ismerte annyira magát, hogy tudja: felesleges órára beülnie, most úgysem marad a fejében semmi, így hát elindult enni. Beült egy gyors „kajládába” és figyelte az embereket. Megpróbálta kitalálni, ki mit dolgozik, mit csinál, milyen az élete. Tudta, hogy erről külső alapján nem tud pontos választ adni, a játék mégis mulattatta. Miután megunt a dolgot és jól is lakott, hazament.

Órákkal később újra az utcákat járta. Valami nem hagyta nyugodni. Kellemes volt az idő, így nem is bánta. Egy idő után azon kapta magát, hogy egyetlen utcában járogat már jó ideje. Ezt éppen a sarkon vette észre, amikor megfordult, hogy – ki tudja hányadszor – ismét végigmenjen rajta. Megtorpant és meglátta, hogy egy kereszttel ellátott épület áll párszáz méterre tőle, és egyre több ember megy be oda. Krisztián is köztük volt. Berti nehézkes léptekkel megindult – talán maga sem tudta miért – az épület felé.

Már éppen az ajtóhoz vezető lépcsőkhöz ért, amikor megtorpant. Meredten nézte a ház falára kifüggesztett táblát: Pünkösdi Gyülekezet. Hogy mi? Hogyan kerülök én ide? Hiszen én...

– Kérem, fiatalember, segítene? – zökkentette ki gondolataiból egy hang. Egy idős néni volt, aki mankóval járt, és nagy erőfeszítést jelentett neki, hogy feljusson az első lépcsőfokon.

– Persze... hogyan – dadogta, és megfogta a felé nyújtott kezét. Az idős asszony rámosolygott.

– Köszönöm. Tudja, már nagyon öreg vagyok, és ezek a rossz lábaim nem bírják már ezt a pár lépcsőfokot sem. De az Úr megsegít annyira, hogy el tudjak jönni a házába.

A bejárathoz érve Berti kitárta a néni előtt az ajtót. Belépve a néni újra a fiúra mosolygott.

– Az Isten áldja meg önt, fiatalember, a kedvességéért, és biztos vagyok benne, hogy nem fogja megbánni, hogy eljött. Viszontlátásra!

A fiú is elkészült, és a néni lassan, bicegve elindult a jobboldali padsorok felé. A fiú csak állt, és kissé félénken nézett körül.

– Berti! De örülök, hogy eljöttél! – hallotta Krisz hangját. Barátja a baloldali padsorok felől közeledett hozzá. Amikor mellé ért, örömmel nyújtotta Berti felé a kezét.

– Az az igazság – vette át a szót Berti, miközben kezét fogtak –, hogy én nem akartam bejönni, csak egy mankós néninek segítettem feljönni a lépcsőn.

– Egy mankós néninek? Nem ismerem ilyet a gyülekezetben. Biztosan ő is most van itt először. Kérlek, mutasd meg, hol van! – mondta Krisz.

Berti megfordult és abba az irányba mutatott, amerre a néni lassan elindult, de sehol nem látta őt. Körülnézett a gyülekezeti házban, de hiába. A mankós néni eltűnt!

– Hidd el, hogy itt volt, nem hazudok! – fordult riadtan Kriszhez.

– Elhiszem, Berti, itt történnek csodák – nyugtatta Krisz. – De ha már úgyis itt vagy, kérlek maradj, és vegyél részt az istentiszteleten!

A néni eltűnésén ámuldozó Bertit nem volt nehéz leültetni az egyik padsorba, Krisz mellé.

„Csodák? Itt történnek csodák!? Milyen csodák?”

„Mint amilyen a bárban, amikor egy idegen ember a neveden szólított, vagy amikor Rózsa elmondta a gondolataidat, vagy éppen a néni eltűnése” – jött a válasz saját kérdéseire. De vajon, mi vár még rá ebben a házban?

Annyira lekötötték gondolatai, hogy csak arra lett figyelmes, hogy fiatalok mennek fel a pódium lépcsőjén, s felhangzott egy ének. Moccanás nélkül ült a helyén, miközben úgy érezte, mindenki őt nézi. Miután felálltak az emberek, s együtt énekeltek a szolgáló csoporttal, Bertin erőt vett a dac, hogy kihívóan belenézzen – a minden biztonnyal őt bámuló – emberek szemébe. Indulatosan tekintett szét, s az álla is majdnem leesett a csodálkozástól: „De hisz ezek nem is engem néznek!” A felfedezés után nyugalom áradt szét benne, majd kezdett

odafigyelni az énekek szövegére.

Később imák hangzottak el. Barátjára nézett, akinek két keze – mint a legtöbb embernek – az ég felé mutatott, s szemei csukva voltak. Ő maga is lehunyta szemét, és egész lényét különös békesség járta át. „Hát tényleg itt vagy, Istenem?” – ő is megérezett valamit abból, aminek annyira örültek az emberek. Nem akart kiszakadni ebből az állapotból, ám a gyülekezet egy „ámen” után ismét leült, s egy fiatalember indult biztos léptekkel a szószék felé. Odaért, majd megfordult, s meglepődéssel pásztázta végig szemével a kis sereget. Bertí hátrahőkölt.

– Ki... ki ez az ember? – bökte oldalba barátját.

– Gyülekezetünk pásztora – válaszolt a kérdező, majd ismét előre fordult.

Bertí vizsgálódva nézte a férfit. „Igen, ő volt az. Biztos vagyok benne, hogy ő volt ott... akkor.”

A pódiumon álló magas fiatalember felolvasott Bibliájából, majd beszélni kezdett.

Bertí érezte szavaiban az erőt.

A fiú maga is ismerte a Biblia történeteit még kiskorából, de csak most látta először azokat mélységükben, ahogy a férfi fokozatosan tárta fel hallgatósága előtt.

Szinte repült az idő, ám alig lett vége az alkalomnak, Bertí azonnal barátjához fordult, akinek különös, tiszta fény csillogott a szemében. Meglepődött ezen, de fontosabb dolgokon járt az esze, minthogy ezt szóvá tegye.

– Figyelj csak, Krisz! Ez az ember tényleg a pásztorotok?

– Persze, miért?

– Ő volt az, aki...

– Sziasztok, fiúk! – köszönt rájuk beszédük témája.

– Békesség, Aurél – szólt Krisz, majd bemutatatta őket egymásnak.

– Mi már találkoztunk – mondta Bertí.

– Igen? Pedig azt hittem, most vagy itt először.

– Nem itt, hanem egy bárban.

– Bárban? – a férfi szemöldöke a magasba szökött. – Mikor?

– Vasárnap este. Éppen el akartam menni Dömével, amikor ön... te a nevemen szólítottál, majd eltűntél. Ezért nem mentem el a srácokkal, s így megúsztam egy balesetet.

A férfi eltűnődött a fiú szavain.

– Biztos vagy benne...?

– Biztos. Közvetlen közletről láttalak – érvelt Bertí.

– Elhiszem, én azonban vasárnap késő délutántól hétfő reggelig itt a gyülekezeti házban imádkoztam pár testvérrel, akik felkerestek a problémáikkal – válaszolt Aurél, majd a fiú zavarodott arcára nézett. – Tudod, megtisztelő számomra, hogy egy angyali lény pont az én képem öltötte magára. A csodák kora nem járt le. Most azonban megyek köszönteni a többieket – búcsúzott el a férfi. – Remélem, látunk még a gyülekezetben!

Tíz-tizenöt perc múlva már kint sétáltak az utcán.

– Különleges srác vagy te, Bertí – dűnyögött Krisztián. – Nagyon fontos lehetsz Istennek, hogy így törődik veled és vezet a helyes irányba.

Bertí nem érzett a fiú szavaiban irigységet, vagy más hasonló negatív tényezőt. Csak egyszerű megállapítás volt, ami már az ő gondolatain is végigcikázott néhányszor.

Krisz két sarokkal arrébb megállt, és Bertire nézett.

– Bertí, nagyon remélem, hogy nem bántad meg, hogy eljöttél! Úgy gondolom, hogy Istennek terve van veled, és hiszem, hogy az Úr ad neked hitet, és felkészít erre a feladatra.

– Köszönöm, Krisz és... – Bertí egy pillanatra elhallgatott, mert félt kimondani érzéseit – szóval ma éreztem egyfajta békességet köztetek, és mindnyájan nagyon kedvesek voltatok hozzám. Szeretném ezt megköszönni neked és persze a többieknek is.

– Ez természetes, Bertí: Nem tartozol érte köszönettel. Mi csak azt adjuk tovább, amit Istentől kaptunk. Meglátod, ha megbánod a bűneidet és rendszeresen imádkozol, akkor Isten

válaszolni fog neked, és meg fogod érezni szeretetét.

– Én már most is érzem – szólta Berti szeméit lesütve.

– Akkor találkozunk holnap a suliban. Áldjon meg az Úr, Berti!

– Szia, Krisz!

Berti lassan sétálva elindult haza, és közben az imaházban történt dolgokról gondolkozott. Szívét és lelkét betöltötte egyfajta békesség és nyugalom. Hazaérve bekapott pár falatot, zuhanyozott, és bekapcsolta a tévét. Valamilyen vígjáték ment benne, de ahogy sem tudott odafigyelni. A ma délutáni események teljesen lekötötték gondolatait. Kikapcsolta a tévét, de elaludni nem tudott.

A plafont bámulva gondolatai cikáztak: „...itt történnek csodák... Ő a gyülekezetünk pásztora... vasárnap... a gyülekezeti házban imádkoztam... angyali lény... az én képem öltötte magára... A csodák kora nem járt le... Remélem, látunk még... fontos lehetsz Istennek... terve van veled... ad neked hitet... azt adjuk tovább, amit Istentől kapunk... ha megbánod a bűneidet... rendszeresen imádkozol... válaszolni fog... válaszolni fog... válaszolni fog...”

Ennél a gondolatnál megakadt. „Rendszeresen imádkozni?” Visszaemlékezett arra, amikor kiskorában édesanyja imádkozni tanította: „Én Istenem, jó Istenem...” Berti elmosolyodott.

Ezt az imát háromévesen tanulta. Vajon Isten még mindig ugyanezt az imát várja el tőle?

Krisz azt mondta, hogy ha megbánom bűneimet, akkor Isten válaszolni fog az imámra.

Gyorsan felkelt, és ahogy kiskorában is tette, az ágy mellé térdelve imádkozni kezdett.

– Istenem... tudom, hogy nem vagyok rá méltó, de kérlek, hallgass meg! Én eddig megpróbáltam a világnak tetszeni, úgy éltem, hogy az embereknek tetszek. Nem akartam tudni Rólad, menekültem Előled. Bolondnak tartottam gyermekeidet, és a társaimmal együtt kigúnyoltam őket. Amikor édesanyám Rólad kezdett beszélni, inkább elmenekültem otthonról. De Te mégis szeretsz engem, Uram. Köszönöm ezt Neked! – szeméből a bűnbánat könnyei kezdtek csorogni, amint megérezte Isten szeretetét és megbocsátó kegyelmét.

– Köszönöm, hogy szeretsz engem, és megbocsátottál nekem. Kérlek, Uram, segíts, hogy ezentúl utadon járjak, és használj engem a munkádban! – könnyei most már patakzottak arcán, ő mégis nagyon boldognak érezte magát. Bár szemével nem látta, fülével nem hallotta hangját, de mégis érezte, tudta, hogy Isten ott van vele, megbocsátott neki és szereti őt.

MEGEMLEKEZÉS

AZ ÉN ÉDESANYÁM... • *Durkó Sándor László*

Fábián Józsefné, Juliska néni tizenhárom gyermeknek volt az édesanyja.

Amíg az édesanya él, bármikor felhívható telefonon, meglátogatható, mindez természetes.

Amikor már nem elérhető, csak az emlékek maradnak. Egy ideig reménykednek a hozzátartozók, a gyermekek, talán egyszer felhív, betoppan...

A gyermekekben édesanyjukról sok emlék örökre, kitörölhetetlenül megmarad. Mire emlékeznek vissza gyermekei a több évtizedes élményanyagból, ami számunkra is tanulság lehet?

Néhányan leírták emlékfoszlányaikat, íme:

Ibolya

„Mindig példának tekintem az ő szeretetét, munkára nevelését. A feladatokat, a végzendő munkát sohasem ránk szabta vagy kiosztotta, hanem mindig velünk együtt végezte.

Mindig szerette a szépet és csinosat. Volt időszak, amikor csak egy szép ruhám volt, de az

osztályfőnököm az osztály elé állított és azt mondta: ilyen szépen, tisztán és vasaltan kell iskolába járni (pedig akkor már hét iskolás volt a családban).”

Gyöngyi

„Amikor nagyon gyenge volt és segítségre szorult, akkor is minden segítséget megköszönt. Sokat beszélgettünk, énekelgettünk. Kedvenc éneke volt: Nagyon szeret engem Jézus, oly sokat tett érettem...”

Pálma

„Gyermekkoromban sokat voltam beteg a szívemmel. Édesanyám mindig nagy szeretettel, együttérzéssel ápolt. Örök emlék előttem az ő gondoskodó, minden gyermeke felé személyválogatás nélkül áradó szeretete.”

Éva

„Hangja mindig kedves volt és meleg. Örültem, amikor találkozhattam vele, vagy leveleit olvashattam, amely ritkán volt négy oldalnál rövidebb, de mindig tele bátorítással, Jézus Krisztusra mutatással.”

Lili

„Bátran fordulhattam bármilyen gonddal, problémával hozzá. Fülemben cseng szerető, bátorító hangja: Kislányom, próbálj nagy szeretettel és türelemmel lenni, de legfőképp imádkozni, mert Isten így megoldja a problémádat!”

Hajnalka

„Első gyermekemmel kismama voltam, amikor tanulmányaimhoz kapcsolódó gyakorlatomat beteg gyermekek között kellett töltenem. Nagyon rossz gondolatok kezdtek foglalkoztatni, és attól féltem, hogy nekem is beteg gyermekem születik. Mikor erről édesanyám tudomást szerzett, teljes nyugalommal és Istentől kapott meggyőződéssel azt mondta: Hajni, téged szeret az Isten, egészséges lesz születendő gyermeked! Édesanyám szavai nyomán békesség költözött szívembe, és így a szülés is könnyebb volt. Gyermeünk egészséges lett. Valóban szeret bennünket Isten!”

Tamás

Édesanyámról két dolog jut eszembe, ami mélyen belém vésődött; Az egyik, amit Pál apostol kér a 2Fil 2,14-ben: „Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent”. Nem emlékszem, hogy láttuk volna őt zúgolódnival vagy panaszkodni, bármilyen helyzetben voltunk is. Mindig kész volt mindent, vonakodás nélkül megtenni értünk. Egy utánozhatatlan csoda: mindig ragyogott az arca és énekelt. Bármilyen fáradt, gondterhelt volt, ragyogott közöttünk mint egy csillag! (Mt 5,16) Bizonyára a család többi tagja is és mindazok, akik kapcsolatban voltak Juliska nénivel, sok-sok emléket őriznek róla. És őrizünk mindazokról, akik már hazamentek.

Emlékezetük legyen áldott! • Durkó Sándor László

%Fabián Józsefné, született Gellén Juliánna életének 78. évében hazaköltözött Urához és Megváltójához.

Fülemben cseng kedves hangja, amikor – nem is oly rég – biztatott: Sándorkám, íj többet, az Élő Vízből én mindig a te cikkeidet olvasom el először.

Ezt már nem olvashatja. Mint a gyászjelentésből megtudtuk, a nagyszerű asszony, a hűséges

társ és szerető feleség, a drága édesanya hazaköltözött.

Visszaemlékezéseimet a személyes érintettség is motiválja. Békésen tizennyolc éven át szemtanúja lehettem a Fábíán család életének, amely mindenki előtt „nyitott könyv” volt. A családban a szív, a motor Juliska néni volt.

Ahogy visszapörgetem az idő kerekét, segítségül hívom őt, azaz leírt bizonyágtételét, amelyből 1996. október 1-jén az Agapé gyülekezet női összejövetelén szolgált.

Alapigéül a Jn 12,24–26 verseket olvasta fel. Találó szavak. Életére és jövőbeni, azaz most már örökké tartó helyzetére vonatkozik: A gabonamag, ha elhal, sok gyümölcsöt terem... Aki nekem szolgál, megbecsüli azt az Atya.

Ő már elérte, ő már megkapta. Nemrég elmondott bizonyágával azt sugallja nekünk, itt maradottnak, hogy ne legyen magunknak való az életünk, hanem éljünk, égjünk másokért, családukért, azokért, akiket ránk bízott az Úr.

Bizonyágát három pillérre építette: feleség, anya, anyós.

Az alapigéhez kapcsolódóan még egy ígét fontosnak tartott, ez pedig a Gal 6,14. Nem akart másban dicsekedni, csak Jézus Krisztus keresztségében.

„Az Úr Jézus segítségével, erejével dicsekedhetek, mert magamtól minderre nem voltam képes és erős sem. De szolgálatomat Ő rendelte, és adott hozzá erőt is.”

Vőlegényét, Fábíán Józsefet – akitől jegygyűrű helyett bőrkötéses Bibliát és énekes könyvet kapott –, nagyon szerette. Arról beszélt, hogy ez a szeretet nem hogy alábbhagyott volna, hanem ötvennyolc éven át csak fokozódott. Nem igaz tehát, hogy a szerelemnek, szeretetnek az évek múlásával alább kell hagynia, sőt „...e fokozódó szeretetnek köszönhettem, hogy el tudtam hordozni a terheket zúgolódás nélkül.”

Pedig sorban jöttek a gyerekek, összesen tizenhárman. Amikor kesergett, valaki meglátogatta és azzal biztatta: Juliskám, nem gondoltál arra, hogy sokan a misszionáriusi szolgálatot vállalják messze idegen földön, hogy embereket Jézushoz vezessenek? Neked az otthonodból el sem kell menned, öledbe adta az Úr a gyermekeket, akiket az Ő megismerésére kell nevelned, ez is szolgálat és misszió.

Élete vezérigéjének a Mt 5,9 verset kapta: Boldogok a békességre igyekezők, mert ők az Isten fiainak mondatnak.

„Férjem szolgálata mögött mindig jó és csendes háttérrel biztosítottam. Őt nem irányítottam soha, szolgálatát imádkozva tiszteletben tartottam. Az ige is figyelmeztet bennünket, asszonyokat, feleségeket, hogyan becsüljük meg férjünket: 1Tim 2,10–15, és még ígérettel is szól hozzánk.” A gyermeknevelésre is volt igéje.

„Igyekeztem az Úr Jézus segítségével a család légkörét az 1Tim 1,5 verse szerint kialakítani. A Lk 9,24 verséből megértettem, hogy ez nekem is szól.”

Évtizedek távlata sem homályosíthatja el azt az emléket, hogy Fábíánéknál szinte mindig voltak vendégek. Vasárnaponként rendszeresen énekeltük: Isten áldjon, még viszont látunk...

„Gyermekeim a vendégvárásakor és fogadáskor igen szorgalmasan forgolódtak. A mai napig is gyakorolják a vendégfogadás áldott szolgálatát.”

Csak aki gyakorolja, az tudja, milyen áldásokat rejt a vendégfogadás, amely nem csak ma, hanem régen is áldozat volt. Pedig csak akkor van esélyünk arra, hogy angyalokat fogadjunk be, ha vendégeket fogadunk. Emlékszem, amikor Juliska néni arról tett bizonyágot, hogy a vendéglátás kapcsán fizikálisan is megtapasztalta az angyalok jelenlétét.

Gyermekeiről kijelenti: „Nincs választott gyermekem, egyformán szeretem őket. Fontos, hogy a családban az első gyermek jó példával, engedelmesen az Úr Jézus követője legyen, így a kisebbek követik őt. Kell a példa, de nem az teszi őket hívökké, hanem egyedül az Úr Jézus kegyelme végzi el az újjászületés dicső munkáját!”

Az anyós szerepére is határozott isteni vezetéssel bírt.

„Az 1Móz 2,24 alapján én nem avatkozom be gyermekeim életmenetébe. Nagyon összetartó a család, hála az Úr Jézusnak! Mint anyós Ruth és Naomi példáját követem, Ruth 1,11–18.

Egyik vejemre, menyemre sincs kifogásom, szeretem őket, unokáimat is. Minden családi dologban a békességet akarom képviselni. Családomnak nyújtott segítségem az, hogy naponta imádkozom értük, hogy értékeljék az Úr Jézus kegyelmét és megmaradjanak abban életük végéig...”

Nincs már e földön az imádkozó édesanya... Hazament. Imája égbe szállt, meghallgatást talált...

Hűsége, Isten iránti ragaszkodása, a családja és embertársai iránti sugárzó szeretete, békességre igyekvése példa lehet nekünk, ittmaradottaknak. Megváltójánál van, kimondhatatlan örömben örvendezik. Bennünket életpéldáján, szolgálatán keresztül is tanít. Az Agapé gyülekezetben bizonyágtételét a 128. Zsoltárral fejezte be. A zárszó pedig az volt, hogy: Minden nő megtalálhatja szolgálatát az Úr Jézusnál.

Fábián Józsefné, Juliska néni előrement. Uránál, Istenénél találkozott lányával Mártával, István vejével és Kolos unokájával. Itt hagyta férjét, tizenkét gyermekét, huszonöt unokáját egy dédunokáját, menyeit, vejeit, mindazokat, akik szerették őt.

A gondoskodó anya egy ákom-bákom betűkkel teleírt lapot hagyott szekrényében, melyet halála után találtak meg. Ebben kéri gyermekeit, hogy helyette is gondoskodjanak édesapjukról, és nagyon szeressék egymást.

A gyászjelentésben az alábbi ige volt olvasható: „Akik egymást szerették, amíg éltek, a halál sem szakította el.” 2Sám 1,23.

Tatán, 1997. február 22-én a Környei úti temetőben, a mennyei viszontlátás reményében, adtunk hálát életéért. A temetési istentiszteleten Makovei János lelkipásztor a Jn 11,20–32 alapján hirdette a vigasztalás ígét a nagy család és az ország minden részéből összegyűlt testvériség előtt. „A Mester itt van és hív téged!” – visszhangzott az ige lelkünkben.

Nehéz az elválás, a búcsúzás. Még akkor is, ha tudjuk, nemsokára találkozunk.

Az égen a fellegek kergették egymást, miközben a fel-feltűnő nap olvasztani próbálta a gyász jegét. A közelgő tavaszt érző madárcák Istent dicsőítő csiripelése kapcsolódott a gyászoló reményteljes énekéhez és a mennyei kórushoz.

„Nagy Istenem ... szívem feléd ujjong örömtel. Mily nagy vagy, Te!”

HIRDETÉS – REKLÁM – EGYEBEK

Hívó novellapályázat

Pályázni olyan – saját kútforrásból merített – irodalmi értékű, hitéletünket valóságghűen bemutató, 5–10 gépelt oldal terjedelmű novellákkal lehet, amelyek eddig még nem jelentek meg nyomtatásban. A pályaműveket gépelve, három példányban kérjük beküldeni. Kérjük kedves pályázóinkat, hogy a novellákat lássák el jeligével, és mellékeljenek hozzá egy – a pályázó nevét és címét tartalmazó – lezárt borítékot, melyre írják fel a novellán található jeligét. Egy pályázó több írással is nevezhet, melyeket külön jeligével lásson el.

Beküldési határidő: 1997. augusztus 31.

A pályázatokat a következő címre küldjétek: Élő Vízi Irodalmi Alapítvány 8100 Várpalota, Újlaky út 1. 4/18. Tel: (88) 474-018

A nagy borítékra írjátok rá: „Novellapályázat” A pályázat elbírálását három fős bizottság végzi. A jeligés borítékokat csak a pályaművek elbírálása után bontjuk fel.

Díjazás:

I. díj: 5000,- Ft

II. díj: 3000,- Ft

III. díj: 2000,- Ft

A díjazott és közlésre alkalmas műveket az Élő Vízi-ben megjelentetjük: A pályázat

eredményét az Élő Víz ezévi 6. számában ismertetjük.

Élő Víz Gyermektábor Kadarkút '97 – INDIÁNTÁBOR

I. turnus: július 11–18

II. turnus: július 19–26.

Tábordíjak:

Gyermek: 3000 Ft

Gitárcsoport: 3500 Ft

Nyarló felnőtt: 4500 Ft

Tábori munkatárs: 1500 Ft

+ létszám feletti: 3000 Ft

Konyhai szolgálat: 0 Ft

Érdeemes időben jelentkezni!

{k1997213}

A LOGOSZ

Általános Iskola és Óvoda felvételt hirdet az 1997/98. tanévre 3–12 éves gyermekek részére.

A gyermekekkel keresztyén pedagógusok kiscsoportokban foglalkoznak.

Érdeklődni lehet: 1188 Bp. Podhorszki u. 51–55. Tel. 1-291-6901.

Köszönet • id. Kurgyis József

A ceglédi gyülekezet nevében nagyon köszönjük azoknak gyülekezeteknek a segítségét, akik támogatták imaházunk építését. Elnézést kérünk, hogy ezt ilyen megkésve tesszük.

A ceglédi gyülekezet megbízásából *id. Kurgyis József*.

Viszontlátásra

„Tanácsaiddal igazgatsz engem, és azután dicsőségbe fogadsz be engem” 73. Zsolt. 24.

A fenti igei gondolatok jegyében vettünk búcsút Balogh György nyugalmazott lelkipásztor testvérünktől 1997. március 26-án Hajdusámsonban. Testvérünk 86 éves korában – az élettel betelve – Istennel teljes békeességben hunyt el. Több, mint 60 évig hűségesen szolgálta Megváltóját, és ebből 53 éven át a hajdusámsoni gyülekezet lelkipásztoraiként. 56 éves házasságukat Isten 9 gyermekkel, 23 unokával és 16 dédunokával ajándékozta meg.

Temetésén Fábrián Attila hirdette a vigasztalás üzenetét.

Hibaigazítás • Kovács Zoltán

Az Élő Víz 1997/1. az Isteni öröm című cikkben a 4. oldalon az idézett Népszava cikk címe helyesen: A nevetés hatalma.

Az 5. oldalon pedig a Jn 3,30-at természetesen nem Jézus, hanem Beméritő János mondotta. A hibákért olvasóink szíves elnézését kérjük.

A CÉLPONT: A VEZETŐ RÉTEG – Evangélizációs törekvések

Guatemala City: Diplomás szakemberek – orvosok, jogászok, tanárok, gazdasági igazgatók és

menedzserek – sokszínű csoportja gyűlt össze egy kétnapos szemináriumon a Nemzetközi Bibliatársulat szervezésében, hogy megvizsgálják keresztény hitük szerepét mindennapi munkájukban. A résztvevők megvitatták szakterületük legújabb eredményeit és etikai kérdéseit, valamint a hit szerepét az életükben.

„Századunk latin-amerikai evangélizációinak túlnyomó többsége a szegények között zajlott” – mondta Gab Vasquer, az IBS latin-amerikai főigazgatója. „Szükséges, hogy szolgáljunk a döntéshozóknak és a társadalom közép- vagy felső osztályainak is. Sokan boldogtalanok azok közül, akiknek pénzük van és anyagiakban bővítködni. Függetlenül attól, hogy mennyi pénzük van, nekik is szembe kell nézniük a személyes problémákkal”.

A szemináriumon résztvevők – sok elfoglaltságuk ellenére – nagy lelkesedéssel fogadták a lelki megújulás lehetőségét.

ISTEN IGÉJE INTERNETEN JUT EL A VILÁG BIBLIA ELŐL ELZÁRT RÉSZÉIBE – Arab Szentírás a számítógépen

Colorado Springs (USA): A Nemzetközi Bibliatársulat a modern technológia segítségével juttatja el Isten Igéjét azokra a területekre, ahol a Biblia birtoklása politikai kiközösítést vagy nyílt üldözést von maga után. Elszánták magukat, hogy a Szentírást minden lehetséges módon elérhetővé tegyék, ezért decemberben a teljes arab Bibliát átadták az IBS internet-szolgálatának. János evangéliuma és az Apostolok cselekedeteinek könyve már most olvasható a szolgálat honlapján.

Az IBS, ez a 187 éves bibliafordító és kiadó szervezet a múlt évben kilépett a számítógépes térbe, hogy szerte a világon ezrek számára elérhetővé tegye a Bibliát. Akár olyan intézményekből keresik fel az IBS honlapját, ahol a bizonyoságtétel nem engedélyezett, akár magánlakásokról azon országokból, amelyekben szigorúan tilos a Biblia birtoklása, ott az emberek – bár titokban – könnyen hozzájuthatnak az Írásokhoz.

„Az internet segítségével elérünk olyan embereket, akikhez másképpen nem juthatnának el az anyagaink. Az internet forgalom kezdeti növekedéséből látjuk, hogy többen látogatják honlapunkat az Egyesült Államokon kívülről is. Sok látogató megemlíti, hogy napi munkáját Isten Igéjének a számítógépen való olvasásával kezdi, vagy e célból tart szünetet.

Sok olvasónk olyan országokból való, ahol a Bibliát nem könnyű beszerezni.

A Bibliatársulat internet oldalai a honlapok azon 2%-ába tartoznak, amelyek a

leglátogatottabbak a világon. Egyre többen töltenek el órákat az interneten kalandozva.

Soknak közülük nincs vagy nem lehet Bibliája.” – mondta Dwight Anderson, az IBS internet és globális rendszerszervezője.

1997 folyamán az IBS a következő nyelveken tervezi a Biblia internetre vitelét: örmény, horvát, indonéz, lett, macedón, lengyel, román, orosz, szerb, szlovák, thai, ukrán és vietnami.

Impresszum

Főszerkesztő: Bérczes Lajos

Szerkesztő bizottság: Balogh Sándor, Durkó Sándor László, Hegedűs Ildikó, Kázmér Pálné, Koncz Sándorné, ifj. Kovács Béla, Kovács Zoltán, Nagy Kornél

Tördelőszerkesztő: Erki-Kiss Zsolt

A címlapon: Gracza Jocelyn

Fotó: Bujtás fotó, Bernhardt Gyula, Makovei Róbert

Borító: Shaun Newman

Kiadja az Evangéliumi Pünkösdi Közösség 1143 Budapest, Gizella út 37. Tel/fax: (1) 251-6987 vagy (1) 222-0086

Felelős kiadó: Fábrián Attila elnök

Előfizethető a szerkesztőségben személyesen vagy postai úton. Előfizetési díj egy évre: 840 Ft
ISSN 1217-0623

Minden jog fenntartva. Kéziratot nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

REJTVÉNYOLDALAK

Keresztrejtvény • Nagy Kornél

{k1997205}

Minirejtvény • Nagy Kornél

{k1997206}

VÍZSZINTES: 1. „Naponként hétszer ... téged, a te igazságodnak ítéleteiért.” (Zsolt 119). 4. ...-Libnáth, folyó Áser területének határán (Józs 19). 8. Tengerparti város, ahol Pál apostol három napig tartózkodott (ApCs 28). 9. „A megrepedezett ... nem töri el” (Mt 12). 10. „Azért úgy láttam, hogy semmi sincs jobb, mint hogy az ember örvendezzen az ő ...” (Préd 3).

FÜGGŐLEGES: 1. „Dicsőítsd Jeruzsálem az Urat! ..., oh Sion, a te Istenedet!” (Zsolt 147). 2. Város Issakhár törzsi területének határán (Józs 19). 3. Abel-..., ammonita helység (Bír 11). 4. Egyiptom erőssége, megerősített városa (Ez 30). 5. „Az pedig táblát kérvén, ezt ..., mondván: János a neve” (Lk 1). 6. „Az ő kárhoztatásának ... pedig így vala fölébe felírva: A zsidók királya” (Mk 15). 7. „A diakónusok tisztességesek legyenek, nem kétnyelvűek, nem sok borivásba merültek, nem ... nyereségre vágyók” (1Tim 3).

Levelezés • Nagy Kornél

Még nem késő

Az előző számban egy ötfordulós rejtvényt pályázat indult, melynek fődíja egy sztereó rádiómagnó. A pályázat részletei és feltételei megtalálhatók a Rejtvényoldalakon. Szeretném felhívni azok figyelmét, akik az első fordulóról lemaradtak, hogy most még nem késő bekapcsolódni. A sorsoláson való részvétel egyik feltétele 26 pont összegyűjtése. Ez még teljesíthető, mert a limithez bármelyik négy forduló összesített pontszáma elegendő. A hat kódolt betű hiánya sem okozhat különösebb problémát, mivel az összeállítandó bibliai idézet közismert, és ezek nélkül is könnyen kitalálható.

A megfejtések elküldéséről

Az előző számban már volt szó a megfejtésekről. Ezek elküldési módjáról szeretném tapasztalataimat és javaslataimat közzétenni. De mielőtt belefognék, egy igen fontos dologra szeretném felhívni a figyelmet. A postacím változása, amint a gyakorlat bizonyította, nem okozott gondot. Mivel a házukban rajtam kívül még három lakótársam vezetékneve „Nagy”, a problémákat megelőzendő, a következő javaslatot szeretném tenni. A nevem elé nyomtatott nagybetűkkel írástok oda az **ÉVR**-t, ami nem más, mint az Élő Víz Rejtvény rövidítése. Természetesen e három betű a postaládámon is rajta lesz.

Az eddigi tapasztalatok szerint több esetben azért nem volt értékelhető a megfejtés, mert nem azt küldték és nem úgy, ahogy az az újságban szerepelt. Nagyon fontos, hogy a megfejtés azt tartalmazza, ami az elküldendő részben van meghatározva. Néhányan még mindig a

keresztrejtvényekből a megfejtett ígét küldik és nem annak a helyét. Ez nem elég, ezért nem adható rá pont. Ennek a törekvésnek az a célja, hogy a Biblia még alaposabb megismerésére ösztönözzön. Nem kell az igeverset is leírni, ha csak a helyét kell elküldeni. Többen a minirejtvények igehelyeit is megírják, pedig ez felesleges, mert nem adható ezért több pont. Ez esetben elég az az egy szó – lehetőleg nyomtatott betűkkel leírva – amelyiket a bekarikázott betűkből állítottok össze. Az is fontos, hogy a keresztrejtvényeknél az igehely és a minirejtvényeknél a szó **pontosan** legyen leírva, mert az elírt megfejtés sajnos nem értékelhető.

Rejtvényfejtők leveleiből

Többeket érint, így közzé teszem az alábbi kérdéseket. Egy békési rejtvényfejtőnk írja: „Az 1, 2, 3, számozott rejtvényeket is megfejtettem, de még nem tudom, ezzel kapcsolatban milyen kérdésre kell válaszolni.” E számozott rejtvények gyakorlás és hasznos időtöltés céljából készültek az ún. holt idősakra. Tehát nincs más teendő, mint az otthonit összehasonlítani a III. oldalon látható kitöltött ábrákkal.

Néhányan elküldték a pályázat kódszámaihoz tartozó betűket. Ezeket, illetve kódokat nem kell elküldeni, hanem fordulónként e betűket be kell írni az előző számban található kódtáblázat felső sorába.

A következő kérdésnek nagyon örültem, mert egy régebbi problémát sikerült ennek révén megoldani: „Az előző rejtvény megfejtését beküldtem, de az Élő Víz-ben sem nevem, sem pontszámom nem szerepel. Tévedésből maradtam ki, vagy nem érkezett be?” Ez alkalommal a pontszámokat csak 7 pontig volt lehetőség közzé tenni. Kedves Rejtvényfejtőnknek pedig ekkor még csak 6 pontja volt, ezért nem találta nevét és pontszámát. Úgy gondoltam tehát, hasznosabb, ha azok neve kerül a lapba, akik a megfejtéseket elküldik, mert így megtudják annak eredményét, mint azoké, akik adott esetben nem küldtek megfejtést. Tehát e számtól kezdődően a 20 pont alattiak közül csak azok neve és pontszáma szerepel, ahol változás történt az előző számhoz képest.

Végül nagyon köszönöm azok véleményét is írtak az új „formáról” azaz a Rejtvényoldalakról. Ezek ugyan kivétel nélkül pozitívak voltak, de várom azok véleményét, konstruktív javaslatait, akik a hibákra és javítani valókra is rá mutatnak. Mindnyájunk hasznára.

A pontverseny állása:

(A nevek után a zárójelben, az ötfordulós rejtvénytáblázatban elért pontszám látható!)

32 pont: Szakács Györgyné (6);

31 pont: Berla Ferenc (6), Kállai Ibolya (6);

29 pont: ifj. Horváth Istvánné (6), ifj. Tarr István (6), Török Ferencné (6), Windisch Károly (6);

27 pont: Kubis Ferencné (6);

26 pont: Édes Zsuzsanna (6), Makkai István (6), Szabolovits István (6), Wilhelm Konrád (6);

25 pont: Dr. Faragó Enikő (6), Nagy-Ajtai Márta (6);

24 pont: Gyuricsek Evelin (6), Plesa Jánosné (4);

23 pont: Komócsi Józsefné (6), Komócsi Roland (6);

20 pont: Kis Krisztián (6);

19 pont: Csányiné Farkas Mária (6), Seprenyiné Pirka Andrea (6);

18 pont: D. Nagy Emma (6), Gáspár Jánosné (6), Kriston Rózsa (6), Molnár Anita (6), Sanda Mónika (6);

17 pont: Farkas János (6), Pánczél Jánosné (6), Weller József (6);

16 pont: Borbély Józsefné (6);

14 pont: Juhász Miklósné (6), Szabó Gizella (6);

12 pont: Horváth Istvánné (6), Perei Imre (6), Takácsné Makkai Zita (6), Tóth Richárd (6);

11 pont: D. Nagy Gáborné (6);

10 pont: Bálint Miklósné (6);

6 pont: Balla Erzsébet (6), Balogh Tünde (6), Barna Frigyes (6), Czerovszki Márta (6), Deák M. Jolán (6), Hegedűs Péterné (6), Megyeri Béniné (6), Mundrucz Istvánné (6), Sanda Lajosné (6), Szabó Endre (6), Szabó Sándor (6), Szabó Szilvia (6), Tóth Terézia (6), Varga Erika (6), Vass Béláné (6), Városi Ibolya (6).

Elküldendő:

a *keresztrejtvény* számozott soraiban található igevers pontos helye (**5 pont**), valamint a *minirejtvény* bekarikázott betűiből összerakott szó, mely egy ószövetségi férfi neve (**1 pont**).

Megérkezési határidő: 1997. május 20.

Cím: *É.V. R. Nagy Kornél* 1151 Budapest, Csobogós u. 6. 4/22.

A '97/1. szám rejtvényeinek helyes megfejtése:

keresztrejtvény: **Zsolt 34,9 (5 pont)**,

minirejtvény: **Salamon (1 pont)**.

A **karórát**, melyet *Vadon Tamás* óras testvérünk (8416 Dudar, Bereg park 6.) ajánlott fel, **Szakács Györgyné** (Budapest) nyerte. **Könyvet** nyert: **Berla Ferenc** (Sülysáp), **Kállai Ibolya** (Pécel) és **ifj. Tarr István** (Jánkmajtis). **Kazettát** nyert: **Windisch Károly** (Tatabánya).

A nyerteseknek szívből gratulálok. Pontjaikat ezzel elvesztették, de a pontgyűjtést természetesen újra kezdhetik, melyhez sok sikert kívánok.

Az 1997/1. szám gyakorlásra szánt rejtvényeinek helyes kitöltése

{k1997207}

Gyakorlásra szánt rejtvények – 1 • Nagy Kornél

{k1997208}

VÍZSZINTES: **1.** ...-Nebó, Nabukodonozor egyik fejedelme (Jer). **7.** Város, melyet Sénakhérib elpusztított (2Kir). **8.** Eleázár főpap elődje (4Móz). **10.** Arpaksád fia (1Móz). **11.** A hóreus Eczer fia (1Móz). **13.** Benjámin törzsének jutott határmenti terület (Józs). **14.** Város Júdában (Józs). **15.** Izráel ilyen csapatokat állított fel a Benjámin fiai ellen való harcban (Bír). **16.** Júda unokája (1Krón). **20.** Bálám atyja nevének görög alakja (2Pét) **24.** „Aki pedig az ... egyesül, egy lélek ő vele” (1Kor). **25.** Haródi férfi, Dávid erős vitéze (2Sám). **26.** Nákhor fia (Lk). **27.** „Eli, Eli! ... sabaktáni” (Mt). **28.** Beth-Hakkerem tartományának fejedelme, aki a Szemét-kaput javította (Neh).

FÜGGŐLEGES: **1.** Júda fia (1Móz). **2.** Anák város a Hebronon, melyet Júda törzse kapott meg (Józs). **3.** Júdabeli férfi, aki Jeruzsálemben telepedett le (Neh). **4.** Dávid hőse: „Hiddai, a patak mellett való ...” (2Sám). **5.** „Ha ... is a folyó, nem siet; bizton van, ha szájához a Jordán csapna is” (Jób). **6.** Tóbiás gúnyolódása: „Bármit építsenek, ha egy ... lép fel reá, összezúzza köveiknek falát” (Neh). **7.** Júda elsőszülött fia, akit megölt az Úr (1Móz). **9.** „Megveri az Úr az Izráelt, mint a hogy a ... a vízben ide s tova hányattatik” (1Kir). **10.** Mésullám fia (1Krón). **12.** Ashúr felesége (1Krón). **17.** „Mert tűz jött ki Hesbonból, láng Szíhon városából; megemésztette ..., Moábnak városát” (4Móz). **18.** Gesurral szövetségbe elvette Jáir falvait, Kenáthot és mezővárosait (1Krón). **19.** A manna ehhez volt hasonló (2Móz). **21.** „A te ruháid mindenkor legyenek fejérek, és az ... a te fejedről el ne fogyatkozzék” (Préd). **22.** „A ki megfeddi az embert, végre is inkább kedvességet talál, mint a ... nyelvű” (Péld). **23.** „Mi az ..., hogy a gonoszok élnek, vénséget érnek, sőt még meg is gyarapodnak?” (Jób).

Gyakorlásra szánt rejtvények – 2 • Nagy Kornél

{k1997209}

VÍZSZINTES: 1. „Ne kevélykedjete, hanem az ... szabjátok magatokat” (Róm). 12. Arám fia (1Móz). 13. Simeonnak, az antiókhiai gyülekezet szolgáltevéjének másik neve (ApCs). 14. „Többé ne legyünk gyermekek, kiket ... s tova hány a hab és hajt a tanításnak akármí szele” (Ef). 15. „Istennek valamennyi ígérete ő benne lett igenné és ő benne lett ...” (2Kor). 17. „A kert minden fájáról ... egyél” (1Móz). 19. „Ha megharsan a kürt a városban, nem ...-é meg a nép?” (Ám). 20. „Aki a szelet nézi, nem vet az; és a ki sűrű fellegre néz, nem ...” (Préd). 22. István utolsó szavai: „..., ne tulajdonítsd nekik e bünt!” (ApCs). 25. Lévíta, akinek az Úr templomának alapkövetételénél cimbalmoztak a fiai (Ezsd). 29. Bethlehem régi neve (1Móz). 31. Klaudius ..., a római helyőrség jeruzsálemi parancsnoka volt Pál idejében (ApCs). 33. „Mert a ki ..., mind kap” (Mt). 34. A Júda törzsbeli Kócz fia (1Krn). 36. „Az embernek Fia ... a szombatnak is” (Lk). 37. „Az Isten a kevélyeknek ellene áll, az ... pedig kegyelmet ad” (1Pét).

FÜGGŐLEGES: 1. Az Áser törzséből való Hélem fia (1Krn). 2. „... elődbe adtam ma néked az életet és a jót: a halált és a gonoszt” (5Móz). 3. Jákób egyik fia (1Móz). 4. Sámuel próféta anyja (1Sám). 5. „Vedd, ami a ..., és menj el” (Mt). 6. Básán királya (4Móz). 7. Simeon törzsének jutott város (Józs). 8. Város, ahová Ahiám, Dávid hőse való (2Sám). 9. „Azok a férfiak azért, akik rossz ... terjesztének a földről, meghalának az Úr előtt csapás által” (4Móz). 10. „Szánjátok ... magatokat az Istennek, mint akik a halálból életre keltetek” (Róm). 11. „Az Úr szava ... a vizek fölött, a dicsőség Istene mennydörög” (Zsolt). 16. Város Gád törzsi területén (4Móz). 18. Jézus tanítványa volt (Jn). 21. A siklus fele (2Móz). 22. „... tetted őt kezeid munkáin, mindent lábai alá vetettél” (Zsolt). 23. Maran ... (1Kor). 24. Jézus öse, Naggai atyja (Lk). 25. Izráel szálláshelye volt a pusztai vándorlás során (4Móz). 26. Saul szolgája, aki Dávid parancsára gondoskodott Mefibósetről (2Sám). 27. „Az értelmes szolga uralkodik a gyalázatos ...” (Péld). 28. „Nincsen aki jót cselekedjék, nincsen ... egy is” (Zsolt). 30. „Aki pedig ..., nem lett teljessé a szeretetben” (1Jn). 32. „A bölcsesség ... drágább a gyöngyöknél” (Jób). 35. ...-Ammon, egyiptomi város (Jer).

Gyakorlásra szánt rejtvények – 3 • Nagy Kornél

{k1997210}

VÍZSZINTES: 1. Surisaddai fia, Simeon törzsének fejedelme a pusztai vándorlás idején (4Móz). 9. Jonathánnak, a Dávid hősének atyja (1Krn). 10. „Ha atyám és anyám elhagynának is, az Úr magához ... engem” (Zsolt). 12. Moábita város (Jer). 13. „Az ifjakkak ékessége az ő erejük; és a véneknek ... az ősz haj” (Péld). 14. Mamré testvére (1Móz). 15. „Kötelekkel kössétek az ünnepi áldozatot az ... szarvához” (Zsolt). 16. Szérü, melynél József hét napig gyászolta atyját (1Móz). 18. „... mi nem vagyunk meghátrálás emberei” (Zsid). 19. „Mit félték, ... kicsinyhitűek?” (Mt). 21. Tóbiás gúnyolódása: „Bármit építsenek, ha egy ... lép fel reá, összezúzza köveiknek falát (Neh). 24. Saharaim felesége (1Krn). 27. „Senki sem válthatja meg atyjafiát, nem adhat ... váltságdíjat Istennek” (Zsolt). 29. Mózes által kiválasztott hetven vén egyike (4Móz). 30. „Az atyák ették meg az egrest, és a ... foga vásott el bele” (Jer). 31. „Mert ... szokott következni a sok foglalatosságból” (Préd). 32. Sammai fia, Káleb leszármazottja (1Krn). 33. E város felé tartva tért meg Pál (ApCs).

FÜGGŐLEGES: 2. Júdabeli város Hebron közelében (Józs). 3. Kikötőváros Kréta szigetének déli partján (ApCs). 4. „Szánjatok magatoknak új ..., és ne vessetek tövisek közé” (Jer). 5. ...-Jarkon, helység Dán területén (Józs). 6. ...-Merodák, babilóniai király (2Kir). 7. „Sebző nyíl a nyelvök, álnokságot beszél; szájával békességesen szól barátjához, a szívében pedig ... hány” (Jer). 8. „Akiket én ..., megfeddem és megfenyítem” (Jel). 11. „Azon a napon megnyílik ... ott a megmenekült előtt, és szólasz és tovább nem maradsz néma” (Ez). 12. Hakhmoni fia, aki Dávid főembere, a harminc hős előljárója volt (1Krn). 13. Thólának, az

Izráel bírójának nagyatyja (Bír). **17.** „Fejőedényei tejjel vannak tele, csontjainak velője nedvességtől ...” (Jób). **20.** „Amint ... a fülök, engedelmeskednek” (Zsolt). **22.** Péter másik neve, melyet Jézustól kapott (Jn). **23.** Nabukodonozor főembere volt (Dán). **25.** „Ha lopót látsz, mellé ... magad, és ha paráznákat, társalkodol velök” (Zsolt). **26.** Város Efraim hegyén (Bír). **28.** „A hamis ... büntetetlen nem marad” (Péld). **32.** „Jézus Krisztus tegnap és ... és örökké ugyanaz” (Zsid).

GYERMEKKÖR

{k1997218}

{k1997219}

{k1997220}

{k1997221}

{k19972C}

{k19972D}